ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΚΑΡΠΑΘΑΚΗ

«Ἐάν τις εἴποι σοι, ὅτι ὁ δεῖνα Διδάσκαλός ἐστιν, ἢ Ἅγιος,
καὶ δύναται ὠφελῆσαί σε, μὴ πίστευε ἁπλῶς,
μηδὲ προσέρχου ἀβασανίστως· ἀλλ' ἐξέτασον ἀκριβῶς
τὰ ἔργα αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτοῦ καρπῶν ἐπιγνοὺς αὐτόν»

Γεννάδιος Σχολάριος

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Στην Ορθοδοξία οι μοναχικοί δρόμοι είναι επικίνδυνοι. Τέτοιο μοναχικό δρόμο ακολούθησαν και ακολουθούν εκείνοι που με σημαία το "πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν· οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός" (Ρωμ. γ΄, 12) θεώρησαν εαυτούς ως τους ΜΟΝΟΥΣ γνησίους Ορθοδόξους.
Ένας από αυτούς υπήρξε και ο Ματθαίος Καρπαθάκης. Περί του προσώπου αυτού, έχουν γραφτεί πολλά. Άλλοι τον θεωρούν ακραίο και φανατικό. Άλλοι τον τιμούν ως όσιο και ομολογητή. Κάποιοι τον θεωρούν υπεύθυνο του διχασμού των Γ.Ο.Χ., ενώ κάποιοι άλλοι τον σέβονται θεωρώντας τον απλά θύμα του περιβάλλοντός του, επιρρίπτοντας ευθύνες στους συμβούλους του (Μαριάμ και Τόμπρο).
Ανατρέξαμε λοιπόν σε όλες τις πηγές και τις μαρτυρίες που βρήκαμε και αφορούν το πρόσωπο και τη δράση του με σκοπό να μάθουμε την αλήθεια και να την παρουσιάσουμε στους καλοπροαίρετους

αναγνώστες. Διαπιστώσαμε πως όντως γράφτηκαν πολλά υπερβολικά για το πρόσωπό του. Τόσο από πλευράς των οπαδών του, που προσπάθησαν να τον παραστήσουν σαν άγιο και θαυματουργό, όσο και από την πλευρά των δημοσιογράφων που, με αφορμή τα σκάνδαλα της Κερατέας (1933 και 1950), ανέμιξαν την αλήθεια με το ψεύδος και συκοφάντησαν αρκετές φορές, τον - όχι άμεμπτο πάντως - Ματθαίο (όπως και την, επίσης τιμωμένη από τους Ματθαιϊκούς ως "αγία", ανεκδιήγητη Μαριάμ Σουλακιώτου, με την οποία θα ασχοληθούμε σε άλλη ανάρτηση αν κριθεί απαραίτητο).
Το παρόν άρθρο, το οποίο βασίζεται α) σε κείμενα του ίδιου του Ματθαίου, β) σε κείμενα άλλων για αυτόν και γραπτές μαρτυρίες όσων τον γνώρισαν και γ) σε αληθινά στοιχεία από τον Τύπο της εποχής (και όχι στις συκοφαντίες που περιέχονται σε αυτόν), αποδεικνύει ότι σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να θεωρείται Άγιος, όπως μάλιστα αυθαιρέτως έχει αποφανθεί ο Καθηγητής Αγιολογίας - με αυτήν άραγε την ιδιότητα τον "αγιοποίησε"; - κ. Αντώνιος Μάρκου (βλέπε εδώ, και ο οποίος μάλιστα συνέθεσε και ακολουθία του) και όπως τον θεωρούν οι Ματθαιϊκοί.
Αξίζει η προσοχή στο εξής: Το κείμενο αυτό εξετάζει τι ΔΕΝ είναι ο Ματθαίος και όχι τι είναι (δεν ασχολείται δηλαδή με το αν είναι σχισματικός, αιρετικός ή απλά ένας άνθρωπος που έπεσε σε σφάλματα). Έτσι η εργασία αυτή είναι ουσιαστικά απολογητική (εξηγούμε γιατί ΔΕΝ τον δεχόμαστε ως άγιο) και όχι πολεμική, και δεν θα είχε λόγο ύπαρξης αν δεν υπήρχε η αγιοποίησή του από τους οπαδούς του, όχι τόσο εξ αιτίας της αγιοποίησης αυτής καθεαυτής, αλλά διότι πάνω σε αυτήν ουσιαστικά βασίστηκε και συνεχίζεται να βασίζεται το σχίσμα των Ματθαιϊκών.
Ευχαρίστως θα δεχθούμε κάθε παρατήρηση, σχόλιο ή διόρθωση, που είναι όμως τεκμηριωμένα και δεν αποτελούν προσωπικές θέσεις και εκτιμήσεις.

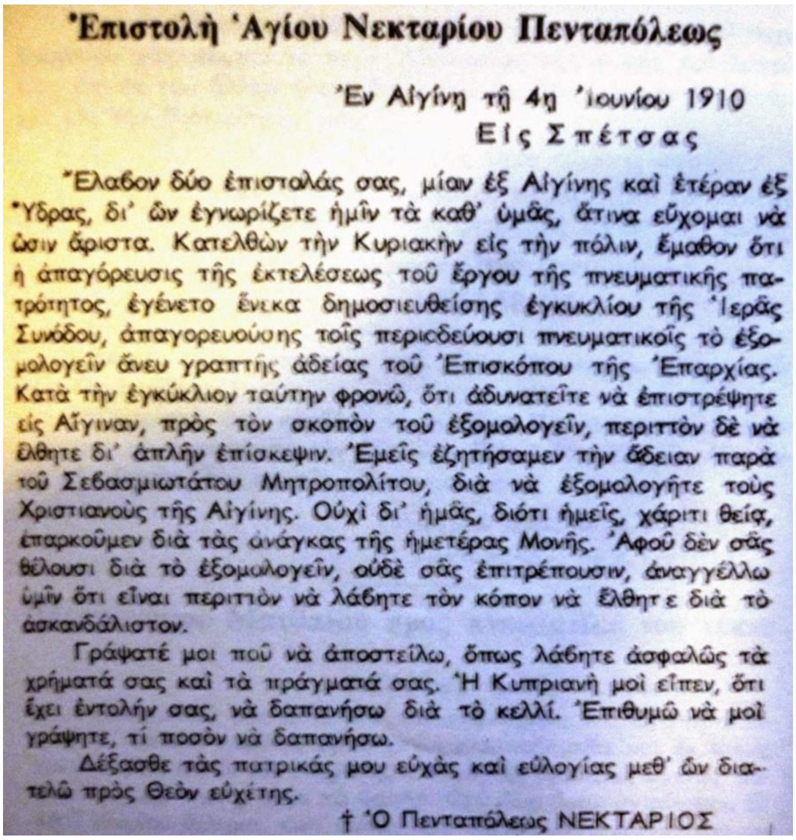
1. ΑΝΥΠΑΚΟΗ

Η Υπακοή είναι πολύ δύσκολη αρετή. Μόνο οι πραγματικά ταπεινοί την έχουν. Δεκαετίες ολόκληρες προσπάθησαν πολλοί μοναχοί να την αποκτήσουν και να συντρίψουν το θέλημά τους.
α. Για τον Ματθαίο αναφέρει ο γνωστός του ιερομόναχος Βαρθολομαίος το εξής περιστατικό: "Όταν κάποτε εδιάβαζε μια δαιμονισμένη του Κρακάρι, είχε την τόλμην και μωρίαν να λέγη εις

τον διάβολο "ἐγώ σοι επιτάσσω, ἔξελθε εξ αυτής", οπότε έδωσε το δικαίωμα εις τον διάβολον και του απήντησεν: "βρε Γιώργη [1], εσύ θα με βγάλης; Εσύ που έδειρες τον γέροντά σου με το μανουάλι;"" [2].

β. Το 1910 ο Ματθαίος βγήκε από το Άγιον Όρος στον κόσμο ως περιοδεύον πνευματικός και άρχισε τις περιοδείες στην Πελοπόννησο. Ο μετέπειτα συναγωνιστής του π. Ακάκιος Παπάς - χειροτονηθείς Επίσκοπος Ταλαντίου από τους Ρώσους της Διασποράς το 1960 - μεταφέρει απόψεις συνασκητών του Ματθαίου σύμφωνα με τις οποίες αυτός άνευ ευλογίας "έφυγεν από την Καλύβην του και υπήγεν εις τον κόσμον να κηρύξη δήθεν, και αφείσας τον Γέροντά του μόνον, εις προχωρημένην ηλικίαν, όστις απελπισθείς ένεκα τούτου, έπεσεν εις την στέρναν και επνίγη!" [3].

γ. Την περίοδο εκείνη η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος με εγκύκλιό της απαγόρευσε στους περιοδεύοντες πνευματικούς να εξομολογούν άνευ αδείας του τοπικού Επισκόπου. Αυτό φανερώνεται και από απαντητική επιστολή που απέστειλε ο Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως προς τον Ματθαίο στις 4-6-1910 [4], με την οποία μάλιστα τον αποτρέπει να τον επισκεφθεί "διά το ασκανδάλιστον", διότι προφανώς ο Ματθαίος δεν ήταν πρόθυμος να υπακούσει σε μια τέτοια εγκύκλιο.

Ἐπιστολὴ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 4ῃ Ἰουνίου 1910
Εἰς Σπέτσας

Ἔλαβον δύο ἐπιστολάς σας, μίαν ἐξ Αἰγίνης καὶ ἑτέραν ἐξ Ὕδρας, δι' ὧν ἐγνωρίζετε ἡμῖν τὰ καθ' ὑμᾶς, ἅτινα εὔχομαι νὰ ὦσιν ἄριστα. Κατελθὼν τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν πόλιν, ἔμαθον ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου τῆς πνευματικῆς πατρότητος, ἐγένετο ἕνεκα δημοσιευθείσης ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπαγορευούσης τοῖς περιοδεύουσι πνευματικοῖς τὸ ἐξομολογεῖν ἄνευ γραπτῆς ἀδείας τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἐπαρχίας. Κατὰ τὴν ἐγκύκλιον ταύτην φρονῶ, ὅτι ἀδυνατεῖτε νὰ ἐπιστρέψητε εἰς Αἴγιναν, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἐξομολογεῖν, περιττὸν δὲ νὰ ἔλθητε δι' ἁπλῆν ἐπίσκεψιν. Ἐμεῖς ἐζητήσαμεν τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, διὰ νὰ ἐξομολογῆτε τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Αἰγίνης. Οὐχὶ δι' ἡμᾶς, διότι ἡμεῖς, χάριτι θείᾳ, ἐπαρκοῦμεν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἡμετέρας Μονῆς. Ἀφοῦ δὲν σᾶς θέλουσι διὰ τὸ ἐξομολογεῖν, οὐδὲ σᾶς ἐπιτρέπουσιν, ἀναγγέλλω ὑμῖν ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ λάβητε τὸν κόπον νὰ ἔλθητε διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον.

Γράψατέ μοι ποῦ νὰ ἀποστείλω, ὅπως λάβητε ἀσφαλῶς τὰ χρήματά σας καὶ τὰ πράγματά σας. Ἡ Κυπριανὴ μοὶ εἶπεν, ὅτι ἔχει ἐντολήν σας, νὰ δαπανήσω διὰ τὸ κελλί. Ἐπιθυμῶ νὰ μοὶ γράψητε, τί ποσὸν νὰ δαπανήσω.

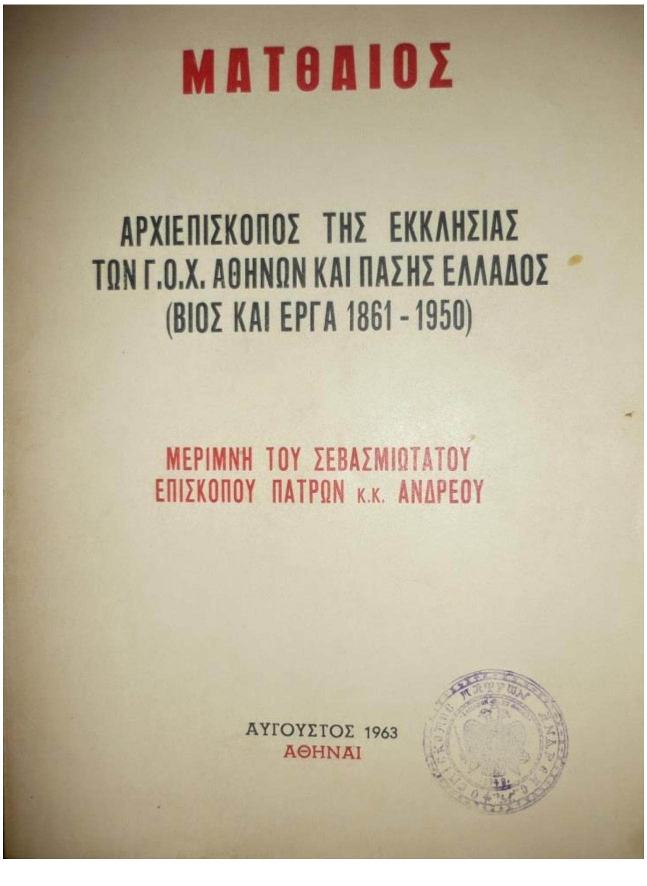
Δέξασθε τὰς πατρικάς μου εὐχὰς καὶ εὐλογίας μεθ' ὧν διατελῶ πρὸς Θεὸν εὐχέτης.

† Ὁ Πενταπόλεως ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

ΕΙΚΟΝΑ Α

Για παράβαση αυτής της εγκυκλίου ο Επίσκοπος Αργολίδος και Κορινθίας Νίκανδρος Δελούκας διέταξε το 1911 την επιστροφή του στο Άγιον Όρος.

δ. Την ίδια εποχή ο Ματθαίος φλεγόταν από τον πόθο του μαρτυρίου. Για το ζήτημα αυτό ζήτησε την συμβουλή του Αγίου Νεκταρίου, αλλά ο Άγιος καταλαβαίνοντας μάλλον το επικίνδυνο, λόγω υποκρύπτουσας υπερηφάνειας, μιας τέτοιας σκέψεως του απάντησε: "πριν λάβετε συμβουλάς εναρέτων Πατέρων, να μη μεταβήτε προς αναζήτησιν μαρτυρίου" [5]. Η επιστολή αυτή γράφτηκε στις 8-11-1910. Δεν ξέρουμε πότε έφθασε στα χέρια του Ματθαίου και αν πρόλαβε να λάβει συμβουλές από ενάρετους Πατέρες, αλλά αρχές του 1911, ήταν στο δρόμο, μαζί με άλλους δύο μοναχούς, με σκοπό να πάνε στην Τουρκία, να ομολογήσουν την Πίστη και να μαρτυρήσουν. Αλλά αφού γύρισαν σε Κωνσταντινούπολη και Σμύρνη και αλλαχού, οι μοναχοί απογοητευμένοι επέστρεψαν στο Άγιον Όρος, ενώ ο Ματθαίος κατέληξε στα Ιεροσόλυμα, πριν επανέλθει τελικώς άπραγος στο Άγιον Όρος [6].

ΕΙΚΟΝΑ Β

2. ΤΑΣΗ ΓΙΑ ΗΓΕΣΙΑ

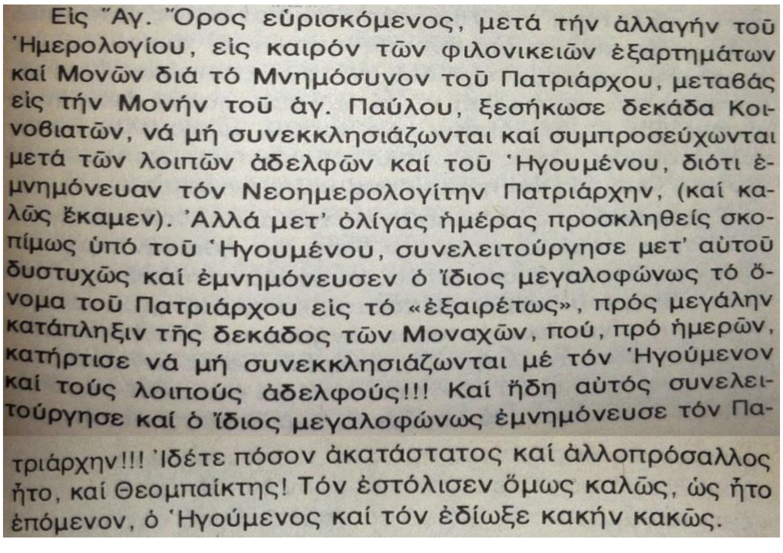
Επίσης, από την έρευνα του βίου του φαίνεται πως ο Ματθαίος είχε, τουλάχιστον από κάποια στιγμή και μετά, μια τάση για πνευματική ηγεσία. Ο διακαής του πόθος ήταν η ίδρυση ενός μοναστηριού στο οποίο θα ήταν πνευματικός.
α. Το 1910, έχοντας φύγει από το Άγιον Όρος, κάνει την πρώτη προσπάθεια να ιδρύσει γυναικεία μονή στον Μυστρά με κέντρο τον ναό του Αγίου Νικολάου. Η προσπάθεια αυτή προσέκρουσε στην αρχαιολογική σημασία του χώρου και απέτυχε [7].
β. Το 1923 απομακρύνεται από την Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρας (μονή της μετανοίας του) διότι κατηγορήθηκε πως θέλησε να μετατρέψει το Μετόχι της Αναλήψεως στον Βύρωνα (μετόχι της Μονής), στο οποίο ήταν προϊστάμενος τα έτη 1916-1922, σε προσωπικό του μοναστήρι [8].
γ. Μετά την οριστική έξοδό του από το Άγιον Όρος το 1926 θέλησε να ιδρύσει γυναικεία μονή στην Ζωοδόχο Πηγή Προνοίας Ναυπλίου, στην οποία είχε υπηρετήσει στο παρελθόν, αλλά απέτυχε [9].
δ. Τελικώς, το έτος 1928 ο πόθος του έγινε πραγματικότητα [10] με την ίδρυση του γυναικείου μοναστηριού Παναγίας Πευκοβουνιωτίσσης (γνωστή και ως Πευκοβουνογιατρίσσης) στην Κακιά Θάλασσα Κερατέας. Γύρω από αυτήν την γυναικεία μονή χτίστηκαν καλύβες και κελιά ανδρών μοναχών, οι οποίοι έκτισαν τελικώς το ανδρικό μοναστήρι του Ματθαίου (Μεταμορφώσεως Κουβαρά) το 1934.

3. ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Η αλλαγή του ημερολογίου (1924) βρίσκει τον Ματθαίο στο Άγιον Όρος, Πνευματικό (Πνευματικοί λέγονται οι εξομολόγοι) της Μεγίστης Λαύρας. Όπως και οι περισσότεροι Αγιορείτες τάχθηκε κατά της ημερολογιακής καινοτομίας. Μάλιστα η θέση του κατά των νεοημερολογιτών υπήρξε πολύ αυστηρή. Τους θεωρούσε αιρετικούς και πίστευε ότι οπωσδήποτε θα κολασθούν. Δεν ήταν όμως και τόσο συνεπής στις απόψεις του, τις οποίες μάλλον εξέφραζε ως φόβητρο για τους απλουστέρους, όπως φαίνεται από τα παρακάτω.
α. Τις ημέρες της ημερολογιακής αλλαγής ο Ματθαίος γράφει στο πνευματικοπαίδι του Ηλία Πηλάφα: "Διά τας φοβεράς δε και φρικτάς

καινοτομίας, ή μάλλον ειπείν της δεινής αιρέσεως του ημερολογίου και της καταργήσεως, μεταθέσεως και μεταρρυθμίσεως των αγίων δεσποτικών και θεομητορικών εορτών, καθώς και των νηστειών, όπου ως προχθές οι χριστιανοί κατέλυσαν και ψάρι, ενώ την Μεγ. και Αγ. Τεσσαρακοστήν καταλύεται έλαιον μόνον Σάββατον και Κυριακήν, ουαί και αλλοίμονον! Ιδέτε δεινά φοβερά επιτίμια των Αγ. Πατέρων και τα φρικτά κατά των καινοτόμων αναθέματα" [11]. Ο συναγωνιστής του όμως π. Αρσένιος Κοττέας καταγγέλει ότι μετά την αλλαγή του ημερολογίου, στην Μεγίστη Λαύρα, ο Ματθαίος "συνελειτούργησεν μετά του Μασσόνου Πατριάρχου Μεταξάκη" [12], αλλά και "προσκληθείς εις την Ιεράν Μονήν Κωνσταμονίτου κατά την εποχήν εκείνην, - μετά την αλλαγήν του ημερολογίου -, ίνα στερεώση το φρόνημα των Ζηλωτών, ταλαντευθείς διά λόγους (τις οίδεν) όχι μόνον εστερέωσε το μνημόσυνον του Αιρετικού πατριάρχου, αλλά συνελειτούργησε και εκεί μετά των μνημονευόντων αυτόν!" [13].

β. Την ίδια περίοδο σε μία επίσκεψή του ως Πνευματικός στην Ιερά Μονή Αγίου Παύλου έπεισε μερικούς Μοναχούς να μην εκκλησιάζονται με τους υπολοίπους που μνημονεύουν τον νεοημερολογίτη Πατριάρχη. Όταν το έμαθε ο ηγούμενος δεν αντέδρασε, αλλά πρότεινε στον Ματθαίο να συλλειτουργήσουν. Ο Ματθαίος δέχτηκε και κατά τη διάρκεια της Λειτουργίας μνημόνευσε τον Πατριάρχη! Οι Μοναχοί που είχαν πεισθεί από τον Ματθαίο να μην συμμετέχουν στις ακολουθίες, είχαν ειδοποιηθεί από τον ηγούμενο, και αφού είδαν την υποκριτική συμπεριφορά αυτή, αποκατέστησαν την κοινωνία [14].

Εἰς Ἅγ. Ὄρος εὑρισκόμενος, μετά τήν ἀλλαγήν τοῦ Ἡμερολογίου, εἰς καιρόν τῶν φιλονικειῶν ἐξαρτημάτων καί Μονῶν διά τό Μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου, μεταβάς εἰς τήν Μονήν τοῦ ἁγ. Παύλου, ξεσήκωσε δεκάδα Κοινοβιατῶν, νά μή συνεκκλησιάζωνται καί συμπροσεύχωνται μετά τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν καί τοῦ Ἡγουμένου, διότι ἐμνημόνευαν τόν Νεοημερολογίτην Πατριάρχην, (καί καλῶς ἔκαμεν). Ἀλλά μετ' ὀλίγας ἡμέρας προσκληθείς σκοπίμως ὑπό τοῦ Ἡγουμένου, συνελειτούργησε μετ' αὐτοῦ δυστυχῶς καί ἐμνημόνευσεν ὁ ἴδιος μεγαλοφώνως τό ὄνομα τοῦ Πατριάρχου εἰς τό «ἐξαιρέτως», πρός μεγάλην κατάπληξιν τῆς δεκάδος τῶν Μοναχῶν, πού, πρό ἡμερῶν, κατήρτισε νά μή συνεκκλησιάζωνται μέ τόν Ἡγούμενον καί τούς λοιπούς ἀδελφούς!!! Καί ἤδη αὐτός συνελειτούργησε καί ὁ ἴδιος μεγαλοφώνως ἐμνημόνευσε τόν Πατριάρχην!!! Ἰδέτε πόσον ἀκατάστατος καί ἀλλοπρόσαλλος ἦτο, καί Θεομπαίκτης! Τόν ἐστόλισεν ὅμως καλῶς, ὡς ἦτο ἑπόμενον, ὁ Ἡγούμενος καί τόν ἐδίωξε κακήν κακῶς.

ΕΙΚΟΝΑ Γ

῾Ο Ματθαῖος ἐν ῾Αγίῳ ῎Ορει.

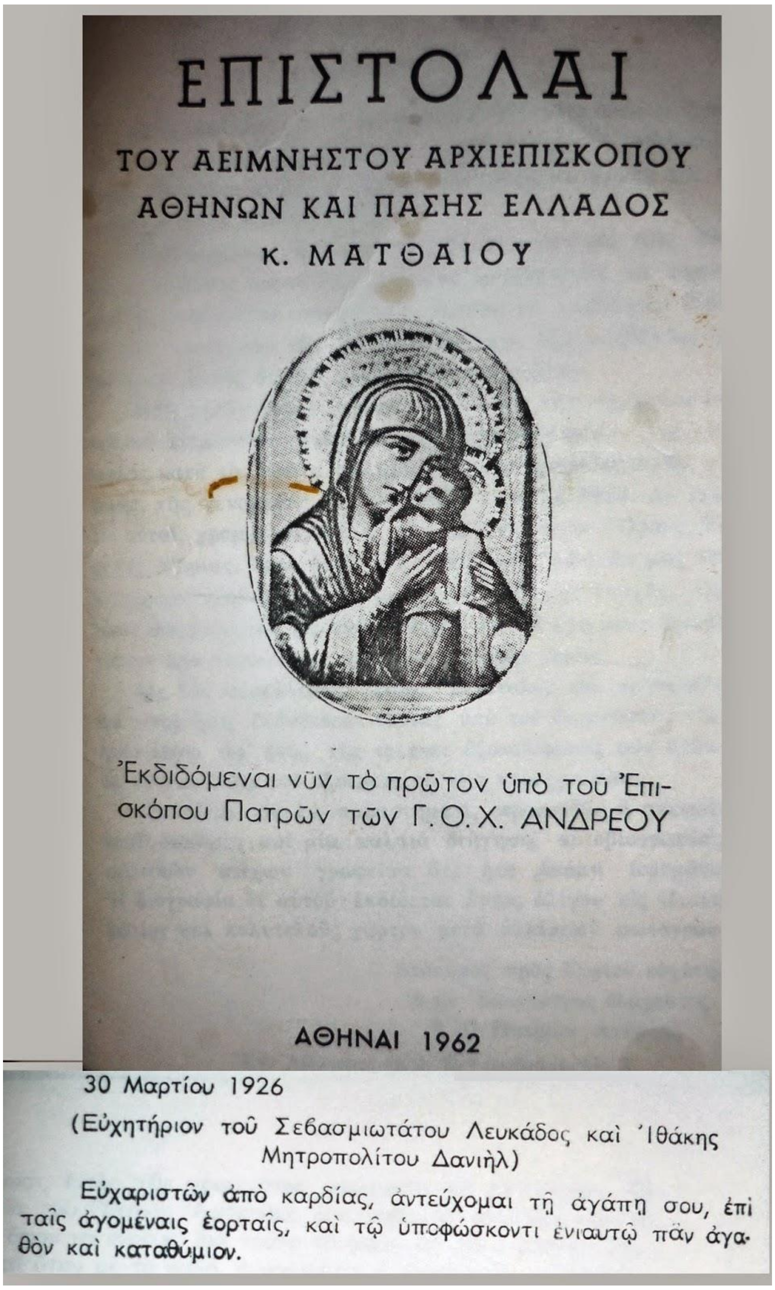
῞Οτε ἤναψεν ἐνταῦθα τό ζήτημα τοῦ μνημοσύνου, οἱ Πατέρες ἀνεχώρουν ᾿εκ τῶν Μονῶν αὐτῶν διά νά μή συμπροσεύχωνται μετά τῶν μνημονευόντων τόν νεοημερολογίτην Πατριάρχην. ῾Ο Ματθαῖος τότε ἦτο Πνευματικός εἰς τήν Μεγίστην Λαύραν καί ἐν τῇ τοῦ ῾Αγίου Παύλου Μονῇ. ᾿Εκεῖθεν τῆς Μονῆς τοῦ ῾Αγίου Παύλου ὑπάρχουσι καί ἄλλαι τρεῖς Μοναί, ὁμοίως καί αὗται ὥσπερ καί ἡ τοῦ ῾Αγίου Παύλου μέ αὐστηράν ζωήν καί καλούς νόμους, ἡ τοῦ ῾Αγίου Διονυσίου, τῆς τοῦ ῾Αγίου Γρηγορίου καί ἡ παρακειμένη αὐτῆς, Σίμωνος Πέτρα. ᾿Εκ τῆς Σίμωνος Πέτρας ἐξῆλθον ἐννέα Πατέρες, ἐκ τῆς ῾Αγίου Γρηγορίου 17 καί ἐκ τῆς ῾Αγίου Διονυσίου 14 - μετά ταῦτα ἐξῆλθον καί ἄλλοι πατέρες - ἐκ δέ τῆς Μονῆς τοῦ ῾Αγίου Παύλου οὔτε εἷς. Καί ὁ λόγος ἐστίν οὗτος. Πνευματικός εἰς τήν Μονήν τοῦ ῾Αγίου Παύλου τότε ἦτο ὁ Ματθαῖος Καρπαθάκης, ὅστις συνεβούλευε τοῦς νέους τῇ ἡλικίᾳ Μοναχούς ν᾿απέχωσιν ἐκ τῶν μνημονευόντων τόν νεοημερολογίτην Πατριάρχην. Εἰς τήν πανήγυριν τῆς Μονῆς, οἱ νέοι Μοναχοί ἐκάθηντο εἰς ἕν κελλίον, καί δέν ἀπήρχοντο ἐν τῷ ναῷ. ῾Ο Καθηγούμενος Μακάριος γνωρίζων τό κενόδοξον καί ὑπερήφανον τοῦ Ματθαίου, συνεφώνησε μετά τῶν προϊσταμένων τῆς Μονῆς νά βάλωσιν αὐτόν Πρωθιερέα. ᾿Απελθόντες εἶπον αὐτῷ «Πνευματικέ εἰς τήν πανήγυριν θά βάλωμεν ἐσένα Πρωθιερέα διότι οὐδείς ἄλλος εἶναι ἄξιος ἀπό ἐσέ». ῾Ο κύβος ἐρρίφθη καί οὐκ ἠστόχησεν ὁ ρίψας, καί ὁ ἰχθυβόλος συνέλαβε τόν μέγαν ἰχθύν μετά τοῦ ἐκλεκτοῦ δολώματος. ῾Ο Ματθαῖος ἤρθη ἐν τῷ ἅμα εἰς τά ἐπουράνια. ᾿Ενεδύθη τόν μανδύαν καί ἤρξατο ἐκφωνεῖν τά εἰρηνικά, εἷς δέ τῶν προεστότων ἔδραμεν εἰς τό κελλίον ὅπου περ ἦσαν συνηγμένοι οἱ νεάζοντες, καί εἶπεν αὐτοῖς, «ἐλᾶτε νά ἰδῆτε αὐτόν πού σᾶς λέγει νά μή μνημονεύετε, πώς ὁ ἴδιος μνημονεύει τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην. ᾿Απελθόντες, οἱ ἀσταθεῖς τόν χαρακτῆρα, εἶδον καί ἐπείσθησαν καί ῥίψαντες ἄγκυραν, μεμενήκασιν ἔνθα καί οἱ λοιποί Μοναχοί, οἱ τήν δύσκολον καί ἀνωφερῆ ὁδόν ἐπαχθῶς βλέποντες. Διά τοῦτο καί οὐδείς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ ῾Αγίου Παύλου είς τόν ἀγῶνα, ὥσπερ οἱ Πατέρες ἐκ τῶν παρακειμένων Μονῶν.

ΕΙΚΟΝΑ Δ

Κατά τήν παραμονή του στόν ῎Αθωνα ἐπισκέφθηκε τήν ῾Ι. Μονή ῾Αγ. Παύλου καί κατά τίς συζητήσεις πού εἶχε μέ 10-12 Μοναχούς γύρω ἀπό τό φλέγον ζήτημα τοῦ ἑορτολογίου, τούς ἔπεισε νά μήν συνεκκλησιάζωνται μέ τόν ἡγούμενο καί τούς λοιπούς πατέρας, πού ἐμνημόνευαν τόν Πατριάρχη. ῾Ο ἡγούμενος πανέξυπνος ὤν δέν ἀντέδρασε, ἀλλά προσκάλεσε τεχνηέντως τόν Ματθαῖο καί ἀφοῦ τόν περιποιήθηκε μέ δῶρα καί τρόφιμα, τόν προέτρεψε νά συλλειτουργήσουν. Κατά τό συλλείτουργο καί τήν ὥραν τοῦ «ἐξαιρέτως...» ὁ ἀκριβολόγος Ματθαῖος ἐμνημόνευσε τόν Πατριάρχη, ἐνώπιον καί αὐτῶν τῶν 10-12 Μοναχῶν, πού τούς εἶχε πείσει νά μή κατέβουν στήν ἐκκλησία, καί οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἤδη πληροφορηθεῖ τά καθέκαστα καί ἦσαν παρόντες. Μετά τήν λειτουργία βεβαίως, ὁ ἡγούμενος τόν ἔδιωξε κακήν - κακῶς, ἀφοῦ προηγουμένως τόν ἀπέδειξε ἀγύρτη, ὑποκριτή καί Θεομπαίκτη, λέγοντάς του χαρακτηριστικά: «῎Αθλιε, ἐάν ἀκολουθῇς μίαν ἰδεολογίαν ὡς ἄνθρωπος, ἀκολούθησέ την πιστῶς. Διαφορετικά τί χωρίζεις τήν ἀδελφότητα ἀπό τήν συμπροσευχή διά τό μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχη καί κατόπιν ἔρχεσαι ἐδῶ καί τόν μνημονεύεις διάπλατα ἐνώπιον καί αὐτῶν τῶν θυμάτων σου;».

ΕΙΚΟΝΑ Ε

γ. Ενώ από το 1924 χαρακτήριζε σχισματοαιρετικούς και αναθεματισμένους τους νεοημερολογίτες, το 1926 στέλνει ευχές στον νεοημερολογίτη Επίσκοπο Λευκάδος και Ιθάκης Δανιήλ Σουλίδη, όπως μαρτυρεί και ευχετήριο μήνυμα του δευτέρου που δημοσίευσαν οι ίδιοι οι Ματθαιϊκοί στο βιβλίο με τις επιστολές του Ματθαίου [15].

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἐκδιδόμεναι νῦν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Πατρῶν τῶν Γ.Ο.Χ. ΑΝΔΡΕΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ 1962

30 Μαρτίου 1926

(Εὐχητήριον τοῦ Σεβασμιωτάτου Λευκάδος καὶ Ἰθάκης Μητροπολίτου Δανιὴλ)

Εὐχαριστῶν ἀπὸ καρδίας, ἀντεύχομαι τῇ ἀγάπῃ σου, ἐπὶ ταῖς ἀγομέναις ἑορταῖς, καὶ τῷ ὑποφώσκοντι ἐνιαυτῷ πᾶν ἀγαθὸν καὶ καταθύμιον.

ΕΙΚΟΝΑ ΣΤ

δ. Στις 10-11-1932 κλήθηκε από τους Γ.Ο.Χ. Δεσφίνης Φωκίδος για να συνομιλήσει δημοσίως με τον νεοημερολογίτη, Επίσκοπο Φωκίδος τότε, Ιωακείμ Αλεξόπουλο [16]. Μαζί του ήταν και ο συναγωνιστής του π. Ακάκιος Παππάς ο οποίος αναφέρει τα εξής: "Στην Δεσφίνα

Αμφίσσης, τον έφεραν διά να συζητήσωμεν μετά του Επισκόπου Αμφίσσης Ιωακείμ και υποβάλλομεν αυτόν εις το ζήτημα του Ημερολογίου. Και αυτός (σ. ημ. ο Ματθαίος) μετά τριών Καλογρηών του, συμπροσευχήθησαν μετ’ αυτού και συνέψαλλον, ησπάσθη την δεξιάν του Επισκόπου! Και τελευταίως τον παρεκάλει να συλειτουργήσουν διά την αγάπην! Εάν δε δεν ήμουν εγώ παρών, χωρίς άλλο θα συνελειτούργει ο μέγας ακριβολόγος!" [17].

Και όλα αυτά την ίδια εποχή που εξέδιδε κείμενα σαν το παρακάτω [18]:

Ἀκούσατε καὶ φρίξατε!

Κάποια δούλη τοῦ Θεοῦ ὀρθόδοξος οὖσα. εἶδε κατ᾽ ὄναρ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον καὶ τῆς ἐδείκνυεν μίαν ὡραιοτάτην πεδιάδα καὶ ἐντὸς τῆς πεδιάδος ἦτον ἄνθρωποι τῶν ὁποίων ἀνθρώπων τὸ πρόσωπον ἔλαμπεν. Ἔξω τῆς πεδιάδος ἦτο μία λίμνη βορβρώδης, ἐντὸς τῆς λίμνης ἦτον τὰ ἑξῆς. Εἲς τὸ ἥμισυ μέρος τῆς λίμνης εὑρίσκοντο φεῦ! τερατώδεις ἄνθρωποι, δηλαδὴ ὁ μισὸς ἄνθρωπος ἀποτελεῖτο ἀπὸ ζῷον καὶ ὁ ἄλλος μισὸς ἄνθρωπος. Τὸ ἄλλο μέρος τῆς λίμνης ἦτο χοῖροι ὡς εἰς βοῦρκον. Τότε ἠρώτησε ἡ γνησία δούλη ἐκείνη τὴν Παναγίαν μας τί σημαίνουν τὰ ὁραθέντα; Καὶ ἡ Παναγία μας: Βλέπεις κόρη μου; αὐτοὶ ὅπου λάμπουν εἶναι οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι ὅπου βαδίζουν εἰς τὸ πάτριον ἑορτολόγιον καὶ τηροῦν τὰς παραδόσεις τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, αὐτὰ τὰ στίγματα ὅπου ἔχουν ἐπάνω τους δηλοῦν ὅτι δὲν εἶναι καθαρὰ ἐξομολογημένοι. Αὐτοὶ ὅπου εἶναι ὡς τέρατα εἰς τὴν λίμνην, εἶναι αὐτοὶ ὅπου λέγουν ὅτι εἶναι καὶ μὲ τὸ ὀρθόδοξον καὶ μὲ τὸ κακόδοξον, δηλαδή καὶ μὲ τὸ νέον καὶ μὲ τὸ παλαιὸν, καὶ δι᾽ ἀνθρωπαρέσκειαν ἢ διὰ προσωποληψίαν δὲν ἀκολουθοῦν τὸ ὀρθόδοξον ἀλλὰ πηγαίνουν καὶ μὲ τὰ δύο.

Αὐτοὶ ὅπου εἶναι χοῖροι, εἶναι αὐτοὶ ὅπου ἀκολουθοῦν τὸ Φράγγικον κακόδοξον νέον ἑορτολόγιον καὶ δὲν δέχονται νουθεσίαν καὶ παρασύρουν καὶ ἄλλους εἰς τήν κακοδοξίαν καὶ τοὺς κολάζουν καὶ εὐθὺς ἐξύπνησεν.

Ἐπίσης καὶ ἄλλη ἐνάρετος νεάνις εἶδεν ἐν ὁράματι πεδιάδαν πεπληρωμένην παμπόλλων ἀνθρώπων κάτω νεώντων τὰ θ. πρόσωπα, ἀλλὰ διὰ μελανίας ὡς βαθείας νυκτὸς αἰθιόπων δεισεδεστάτης μορφῆς. Τὸν ἐμφανισθέντα Κυρίου Ἄγγελον ἠρώτησε, πᾶς τῶν τούτων ἀνθρώπων φ. φρικ. ἄσχημοι ὡς δαιμόνων μορφήν; Ἀπεκρίθη, οὗτοι εἰσὶν οἱ σημερινοὶ λεγόμενοι Νεοημερολογῖται σχηματικοὶ κακόδοξοι μὲ αἱρετ. Φράγκους.

ΕΙΚΟΝΑ Ζ

4. ΠΡΟΣΩΠΟΛΑΤΡΕΙΑ ΚΑΙ ΟΙΗΣΗ

Τα πνευματικά παιδιά του Ματθαίου είχαν αναπτύξει μια αρρωστημένη σχέση μαζί του. Τον λάτρευαν σε τέτοιο σημείο, ώστε να τον ακολουθήσουν ακόμη και στο σχίσμα του, ενώ ο ίδιος ο Ματθαίος δεν έκανε τίποτα για να πατάξει αυτές τις συμπεριφορές, οι οποίες ενίσχυαν τον εγωισμό του και τον οδήγησαν στο τέλος να πιστεύει ότι απέμεινε ο μόνος ορθόδοξος επίσκοπος επί της γης. Ιδού ορισμένα παραδείγματα προσωπολατρείας:

α. Μετά την απομάκρυνση του Ματθαίου από το Μετόχι Αναλήψεως Βύρωνος το 1923, η πνευματική του κόρη Μαρίνα Σουλακιώτου, η γνωστή, μετέπειτα μετονομασθείσα, Μαριάμ μοναχή, του αποστέλλει επιστολή, της οποίας αντιγράφουμε χαρακτηριστικά αποσπάσματα: "Σεβαστέ μας Γέροντα, τι να σας γράψωμεν, και τι να σας διηγηθώμεν; Όπου η υπερβολική λύπη, μας έφερεν εις δυσάρεστον θέσιν, όπου δεν δυνάμεθα να ομιλήσωμεν η μία προς την άλλην... Ο γέροντάς μας ανεχώρησε και ορφαναί και εγκαταλελειμμέναι τώρα είμεθα. Ανεχώρησε δι' Άγιον Όρος. Φαντασθήτε τους κλαυθηρισμούς, αναστεναγμούς, λιποθυμίας και ομοφωνίας των τέκνων σας που εφώναζαν: Αχ! Ιησού μας γλυκύτατε, που μας άφηκεν ο πολυσέβαστός μας Γέροντας, δεν μας ευσπλαγχνίσθη τας αιωνίως και πάντοτε εστερημένας του πατρός των;... Αχ! Ιησού μας. Τα δάκρυά μας, τα καθημερινώς χυνόμενα, δεν εγγίζουσιν εις τον Θρόνο Σου, όπως ευσπλαγχνισθής και επιταχύνης την επάνοδόν του, προς ψυχικήν παρηγορίαν μας;... Αχ! Αχ! Αχ! Τι ήτο αυτό, Γλυκύτατε μας Ιησού, να μας πάρουν τον σωτήρα των ταλαιπώρων ψυχών μας;" [19].

β. Οι οπαδοί του τον παρουσίασαν πρωταγωνιστή και στα δύο μεγάλα γεγονότα της Ιστορίας των Γ.Ο.Χ. κατά τα πρώτα έτη, ήτοι στην εμφάνιση του Τιμίου Σταυρού (14-9-1925 π.η.) στον Υμηττό και στην δολοφονία της Αικατερίνης Ρούττη (8-11-1927 π.η.) στην Μάνδρα Αττικής.

Για το μεν πρώτο έγραψαν πως ο Ματθαίος: "ως θείος Πατήρ και ως ήλιος εκλαμπρότατος επί Ναού Υψίστου, ο Πανάγαθος Θεός ταις επί τόπου δεήσεσί του επικαμπτόμενος, κατά την νύκτα της 14-9-1925 εν τω Ιερώ Ναώ του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου εν Αθήναις, εφανέρωσε τον Τίμιον Σταυρόν!" [20], ενώ είναι γνωστό πως ο Ματθαίος ήταν στο Άγιον Όρος μέχρι και το 1926 και λειτουργός σε εκείνη την ιστορική Αγρυπνία, ήταν ο π. Ιωάννης Φλώρος.

Για το δεύτερο, ο μεν Τόμπρος γράφει ότι ήταν ο μόνος λειτουργός της ημέρας εκείνης [21], ενώ ο Μάρκου τον εμφανίζει μεν ως

συλλειτουργό, αλλά αναφέρει ότι η Αικατερίνη Ρούττη αυτόν υπερασπιζόμενη δολοφονήθηκε (βλέπε εδώ). Όμως, όπως αποδεικνύεται από τον Τύπο της εποχής [22], μόνο η παρουσία ενός λειτουργού, και συγκεκριμένα του π. Χριστοφόρου Ψαλλίδα, μαρτυρείται.

Μέλη τοῦ ἐν Μάνδρᾳ παραρτήματος τῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος κατῆλθον εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸ ἡμερῶν διὰ νὰ ζητήσωσι ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς κοινότητος ἱερέα. Παραλαβόντα δὲ τὸν ἐκ Πειραιῶς παλαιοορθόδοξον ἱερομόναχον Χριστόφορον Ψαλλίδαν, ἐπανῆλθον εἰς Μάνδραν, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ τελέσωσι εὐλαβῶς καὶ ἡσύχως τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα, καὶ οὐδέποτε φανταζόμενοι ὅτι θὰ ἐγίνοντο στόχος δολοφονικῶν σφαιρῶν ἐκ μέρους τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως καὶ ὁ Ναὸς τοῦ Κυρίου θὰ μετεβάλλετο εἰς πεδίον αἱματηρῶν καὶ ἀποτροπιαστικῶν σκηνῶν.

<--ΣΚΡΙΠ 22-11-1927

Εἰς τὴν Μάνδραν ἔγιναν προχθὲς αἱματηραὶ σκηναὶ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἡμερολογίου, προκληθεῖσαι ὑπὸ τὰς ἀκολούθους περιστάσεις.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ταξιάρχων μὲ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, δηλαδὴ τὴν 20ὴν τρέχοντος, οἱ παλαιοημερολογῖται κάτοικοι τῆς Μάνδρας ἀπεπειράθησαν νὰ λειτουργήσουν εἰς τὸν ἐκεῖ ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν μὲ ἕνα πρόσφυγα ἱερέα ἐκ Πειραιῶς ὀνόματι Χ. Ψαλλίδαν τὰς μεσονυκτίους ὥρας.

ΙΣΧΥΡΑΙ ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ

Ὁ σταθμάρχης Μάνδρας ἐνωμοτάρχης Η. Σώμος πληροφορηθεὶς τὸ τοιοῦτον ἠθέλησε νὰ τοὺς διαλύσῃ, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠδυνήθη ἐζήτησεν ἐνίσχυσιν ἀπὸ τὴν Ἐλευσῖνα καὶ μετέβη ἐκεῖ ἀμέσως μετὰ δυνάμεως ὁ ὑπομοίραρχος κ. Ραζέλος. Ἀλλὰ καὶ ἡ δύναμις αὕτη δὲν κατώρθωσε νὰ διαλύσῃ τοὺς παλαιοημερολογίτας καὶ ἐζητήθη νέα ἐνίσχυσις ἀπὸ τὰ Μέγαρα, ἡ ὁποία καὶ κατέφθασε μετά τινα ὥραν ὑπὸ τὸν ὑπομοίραρχον κ. Ζαφείρην.

Πρὸς πρόληψιν αἱματηρῶν σκηνῶν οἱ παλαιοημερολογῖται ἀφέθησαν ἐλεύθεροι καὶ ἐσυνέχισαν τὴν λειτουργίαν των. Ἔξωθι τοῦ ναοῦ ἐτοποθετήθη μόνον εἷς χωροφύλαξ μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ συλλάβῃ τὸν ἱερέα μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας.

Η ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὁ ἱερεὺς Ψαλλίδας ἀντιληφθεὶς τὸν σκοπὸν τῆς τοποθετήσεως τοῦ χωροφύλακος πρὸ τοῦ ναοῦ ἐξῆλθε μετὰ τὴν λειτουργίαν μεταμφιεσμένος εἰς γυναῖκα, ἀλλὰ ὁ χωροφύλαξ τὸν ἀνεγνώρισε καὶ τὸν συνέλαβεν. Οἱ χωρικοὶ ὅμως ἐπετέθησαν τότε κατὰ τοῦ χωροφύλακος καὶ ἠλευθέρωσαν τὸν ἱερέα.

ΑΙ ΑΙΜΑΤΗΡΑΙ ΣΥΡΡΑΞΕΙΣ

Ἡ ἄλλη ἀστυνομικὴ δύναμις ἐπεμβᾶσα συνέλαβεν ἐκ νέου τὸν ἱερέα καὶ διεσκόρπισε τοὺς παλαιοημερολογίτας χωρικοὺς κατόπιν συμπλοκῆς, καθ' ἣν ἐρρίφθησαν ἑκατέρωθεν περὶ τοὺς 50 πυροβολισμοί. Ὁ ὑπομοίραρχος κ. Ζαφείρης ἐτραυματίσθη διὰ σφαίρας ἐλαφρῶς εἰς τὴν κνήμην. Ἐπίσης διὰ σφαίρας ἐτραυ

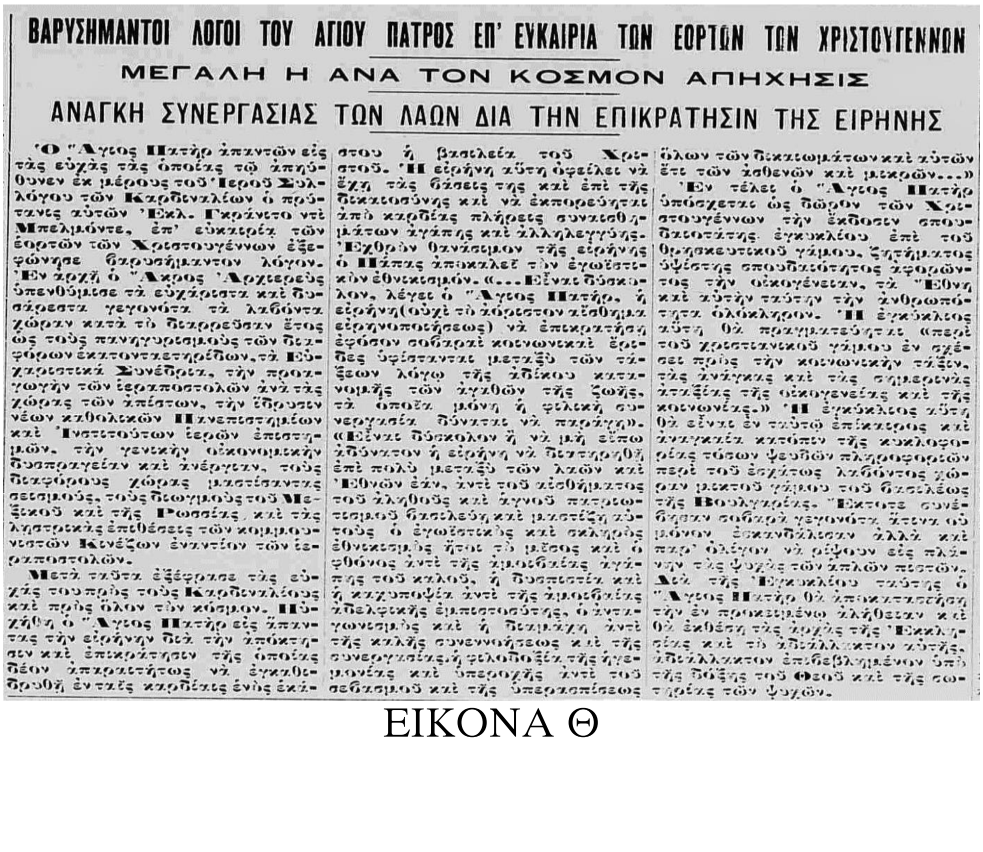
ΕΜΠΡΟΣ 24-11-1927

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ταξιαρχῶν μηνὸς παλαιοῦ ἡμερολογίου δηλαδὴ τὴν 20 τρέχοντος οἱ παλαιοημερολογῖται κάτοικοι τῆς Μάνδρας ἀπεπειράθησαν νὰ λειτουργήσουν ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν μὲ ἕνα πρόσφυγα ἱερέα ἐκ Πειραιῶς ὀνόματι Χ. Ψαλλίδαν τὰς μεσονυκτίους ὥρας.

<-- ΠΟΛΙΤΕΙΑ 24-11-1927

ΕΙΚΟΝΑ Η

γ. Το 1933 ενώπιον εκατοντάδων προσκυνητών στο μοναστήρι στην Κερατέα διαδραματίστηκαν τα παρακάτω:
"-Παιδιά μου (σ. ημ. άρχισε να τους λέει ο Ματθαίος) είδα την Παναγία, η οποία μου είπε ότι ύστερα από 15 ημέρες θα με κάμη αρχιεπίσκοπον της Σερβίας [23] και θα με χάσετε. Εάν θέλετε να μείνω προσευχηθήτε για να μεταπεισθεί η Παναγία.
Όλοι τότε προσηυχήθησαν γονυκλινείς και δακρύοντες εν μεγάλη κατανύξει. Μετά δύο ημέρας, ο Παπαματθαίος ανήγγειλεν ότι είχεν εισακουσθή από την Παναγία η δέησις των πιστών του και ότι η Παναγία τον διέταξε να μείνει εδώ επί 15 ακόμη έτη. Είπεν επί πλέον ότι η Παναγία του ανήγγειλεν, ότι αυτός θα αποτελειώσει την τελευταίαν λειτουργίαν των Παλαιολόγων εις τον ναόν της Αγίας Σοφίας" [24].
δ. Παρόμοια ήταν και τα λόγια που του έλεγε αργότερα η γνωστή Μαριάμ Σουλακιώτου, με τα οποία έθρεφε την οίηση του Ματθαίου: "Άγιε Πατέρα μου, σύ είσαι ο μόνος άγιος Αρχιερεύς σ'όλον τον σημερινό κόσμο. Όλοι είναι Μασώνοι, άθεοι, κακόδοξοι, ως και οι Φλωρίνης, Κυκλάδων είναι Νεοημερολογίται. Εσένα έχει προορίσει ο Θεός να υπάγης εις την Πόλιν να τελείωσης την Λειτουργίαν και να γίνεις Πατριάρχης" [25].
ε. Αξίζει να σημειωθεί και το γεγονός της προσφωνήσεώς του"Άγιος Πατέρας" που χρησιμοποιούσαν και χρησιμοποιούν οι οπαδοί του Ματθαίου, προσφωνήσεως που όζει παπισμού [26].

ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ Η ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΑΠΗΧΗΣΙΣ

ΑΝΑΓΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἀπαντῶν εἰς τὰς εὐχὰς τὰς ὁποίας τῷ ἀπηύθυνεν ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Συλλόγου τῶν Καρδιναλίων ὁ πρύτανις αὐτῶν Ἐκλ. Γκράνιτο ντὲ Μπελμόντε, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων ἐξεφώνησε βαρυσήμαντον λόγον. Ἐν ἀρχῇ ὁ Ἄκρος Ἀρχιερεὺς ὑπενθύμισε τὰ εὐχάριστα καὶ δυσάρεστα γεγονότα τὰ λαβόντα χώραν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος ὡς τοὺς πανηγυρισμοὺς τῶν διαφόρων ἑκατονταετηρίδων, τὰ Εὐχαριστιακὰ Συνέδρια, τὴν προαγωγὴν τῶν ἱεραποστολῶν ἀνὰ τὰς χώρας τῶν ἀπίστων, τὴν ἵδρυσιν νέων καθολικῶν Πανεπιστημίων καὶ Ἰνστιτούτων ἱερῶν ἐπιστημῶν, τὴν γενικὴν οἰκονομικὴν δυσπραγίαν καὶ ἀνεργίαν, τοὺς διαφόρους χώρας μαστίσαντας σεισμούς, τοὺς διωγμοὺς τοῦ Μεξικοῦ καὶ τῆς Ρωσσίας, καὶ τὰς ληστρικὰς ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν Κινέζων ἐναντίον τῶν ἱεραποστολῶν.

Μετὰ ταῦτα ἐξέφρασε τὰς εὐχάς του πρὸς τοὺς Καρδιναλίους καὶ πρὸς ὅλον τὸν κόσμον. Ηὐχήθη ὁ Ἅγιος Πατὴρ εἰς ἅπαντας τὴν εἰρήνην διὰ τὴν ἀπόκτησιν καὶ ἐπικράτησιν τῆς ὁποίας δέον ἀπαραιτήτως νὰ ἐγκαθιδρυθῇ ἐν ταῖς καρδίαις ἑνὸς ἑκάστου ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ εἰρήνη αὕτη ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὰς βάσεις της καὶ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ ἐκπορεύηται ἀπὸ καρδίας πλήρεις συναισθημάτων ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης. Ἐχθρὸν θανάσιμον τῆς εἰρήνης ὁ Πάπας ἀποκαλεῖ τὸν ἐγωϊστικὸν ἐθνικισμόν. «...Εἶναι δύσκολον, λέγει ὁ Ἅγιος Πατήρ, ἡ εἰρήνη (οὐχὶ τὸ ἀόριστον αἴσθημα εἰρηνοποιήσεως) νὰ ἐπικρατήσῃ ἐφόσον σοβαραὶ κοινωνικαὶ ἔριδες ὑφίστανται μεταξὺ τῶν τάξεων λόγῳ τῆς ἀδίκου κατανομῆς τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς, τὰ ὁποῖα μόνη ἡ φιλικὴ συνεργασία δύναται νὰ παράγῃ». «Εἶναι δύσκολον ἢ νὰ μὴ εἴπω ἀδύνατον ἡ εἰρήνη νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ πολὺ μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ Ἐθνῶν ἐάν, ἀντὶ τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἀληθοῦς καὶ ἁγνοῦ πατριωτισμοῦ βασιλεύῃ καὶ μαστίζῃ αὐτοὺς ὁ ἐγωϊστικὸς καὶ σκληρὸς ἐθνικισμὸς ἤτοι τὸ μῖσος καὶ ὁ φθόνος ἀντὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης τοῦ καλοῦ, ἡ δυσπιστία καὶ ἡ καχυποψία ἀντὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀδελφικῆς ἐμπιστοσύνης, ὁ ἀνταγωνισμὸς καὶ ἡ διαμάχη ἀντὶ τῆς καλῆς συνεννοήσεως καὶ τῆς συνεργασίας, ἡ φιλοδοξία τῆς ἡγεμονίας καὶ ὑπεροχῆς ἀντὶ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ὑπερασπίσεως ὅλων τῶν δικαιωμάτων καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἀσθενῶν καὶ μικρῶν...»

Ἐν τέλει ὁ Ἅγιος Πατὴρ ὑπόσχεται ὡς δῶρον τῶν Χριστουγέννων τὴν ἔκδοσιν σπουδαιοτάτης ἐγκυκλίου ἐπὶ τοῦ θρησκευτικοῦ γάμου, ζητήματος ὑψίστης σπουδαιότητος ἀφορῶντος τὴν οἰκογένειαν, τὰ Ἔθνη καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον. Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη θὰ πραγματεύηται «περὶ τοῦ χριστιανικοῦ γάμου ἐν σχέσει πρὸς τὴν κοινωνικὴν τάξιν, τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς σημερινὰς ἀταξίας τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας.» Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη θὰ εἶναι ἐν ταὐτῷ ἐπίκαιρος καὶ ἀναγκαία κατόπιν τῆς κυκλοφορίας τόσων ψευδῶν πληροφοριῶν περὶ τοῦ ἐσχάτως λαβόντος χώραν μικτοῦ γάμου τοῦ βασιλέως τῆς Βουλγαρίας. Ἔκτοτε συνέβησαν σοβαρὰ γεγονότα ἅτινα οὐ μόνον ἐσκανδάλισαν ἀλλὰ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ρίψουν εἰς πλάνην τὰς ψυχὰς τῶν ἁπλῶν πιστῶν. Διὰ τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης ὁ Ἅγιος Πατὴρ θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐν προκειμένῳ ἀλήθειαν καὶ θὰ ἐκθέσῃ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ ἀδιάλλακτον αὐτῆς, ἀδιάλλακτον ἐπιβεβλημένον ὑπὸ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν.

ΕΙΚΟΝΑ Θ

στ. Όταν στην Διαθήκη του (1950) ο Ματθαίος έγραφε σίγουρος για την σωτηρία του: "εγώ μεν τώρα, ω τέκνα μου, υπάγω εις τον Θεόν και Ουράνιον Πατέρα" [27], ήδη "ζώντος αυτού ακόμη τω εψάλλοντο επ' εκκλησίας καθημερινώς, Μεγαλυνάρια, καθώς και της Αγίας Μητέρας Μαριάμ· ναι, και ιδιαίτερα στιχερά Ιδιόμελα: "Χαίροις ιεραρχών η κρηπίς, της οικουμένης ο φωστήρ ο διαυγέστατος, Μακαριώτατε Ματθαίε Μυροβλύτα..."" [28]. Το αυτό μαρτυρεί και ο π. Βαρθολομαίος [29], ο οποίος ισχυρίζεται πως ο ίδιος ο Ματθαίος "εσχεδίασεν τα εγκωμιαστικά του, ότι θα τελειώσει Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, εσύνταξεν δε και την ασματικήν του ακολουθίαν, ως άγιος με ωραία δοξαστικά (μου τα έδειξε μια μοναχή του, που τα έγραφε και του τα έψαλλε. Αλλά δεν είχα την γνώσι να τα πάρω τότε και να τα δείξω τώρα εδώ. Πάντα όμως θα υπάρχουν, και η μοναχή που μου τα έδειξε ζει (σ. ημ. τα παραπάνω γράφτηκαν το 1977))"[30].

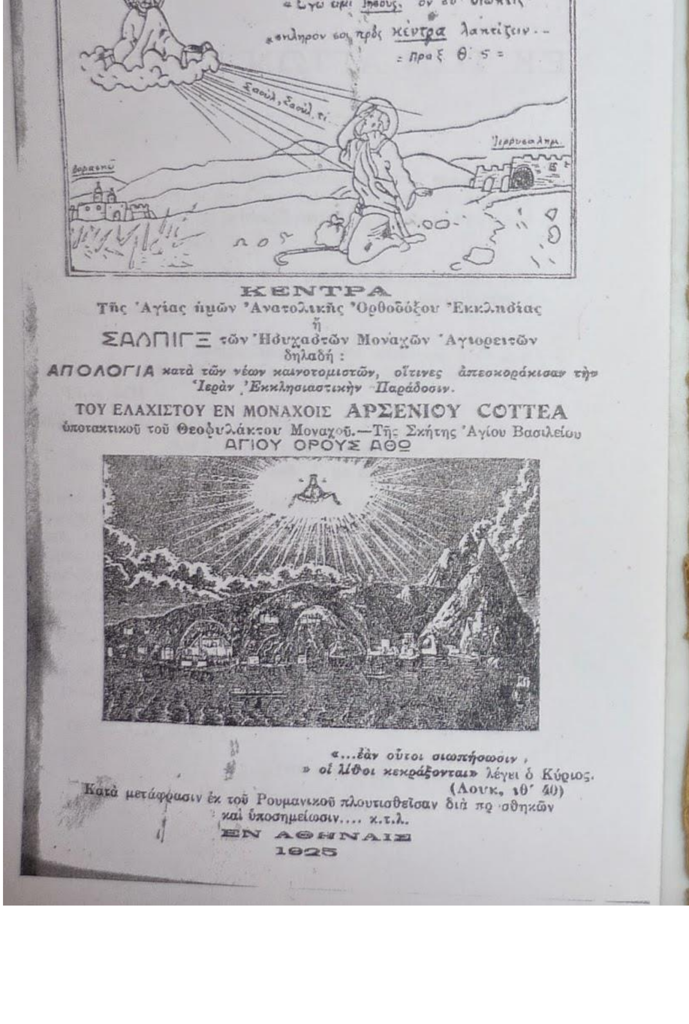

ζ. Στο ματθαιϊκό περιοδικό "Πολύτιμος Θησαυρός Μετανοίας" (Ιούνιος 1950) δημοσιεύθηκε η φωτογραφία του Ματθαίου, τον οποίο προσκυνούν άγγελοι (βλέπε την παραπάνω εικόνα). Επίσης, κατά την μαρτυρία του π. Αρσενίου Κοττέα οι οπαδοί του "εξωγράφησαν Εικόνα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και εκατέρωθεν έθεσαν την Μαριάμ και τον Ματθαίον, αντί της Κυρίας Θεοτόκου και του Τιμίου Προδρόμου. Χρυσή δε καντήλα καίει διαρκώς έμπροσθέν της!" [31].

5. ΑΝΕΝΤΙΜΟΤΗΤΑ

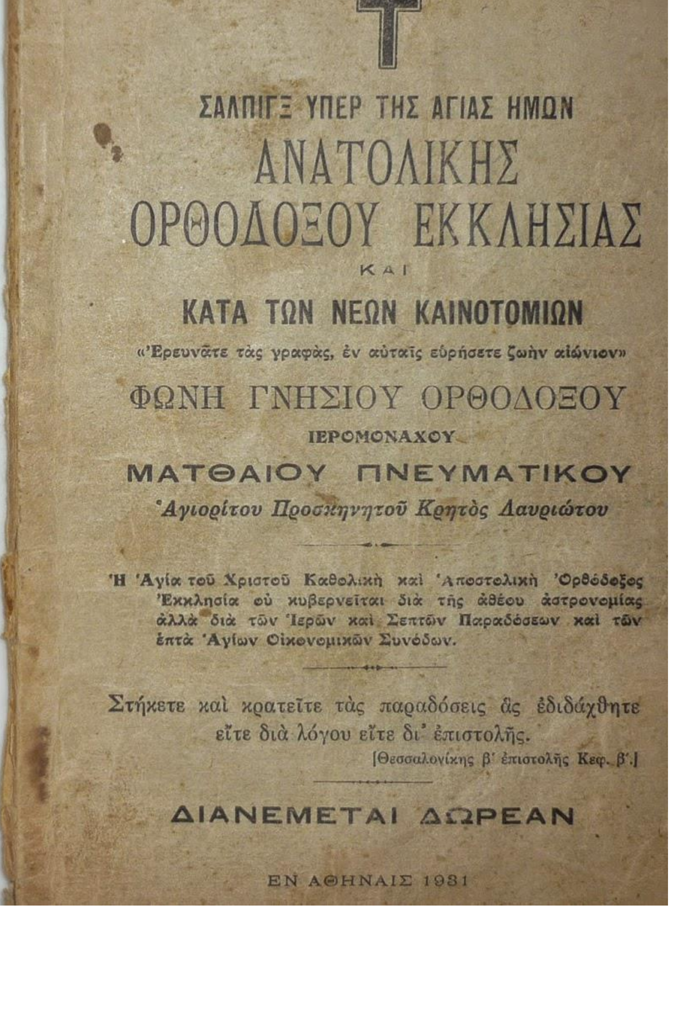
Ένας Άγιος δεν θα προέβαινε επίσης ούτε στις παρακάτω ντροπιαστικές πράξεις:

α. Το 1931 εκδίδει το βιβλίο "Σάλπιγξ υπέρ της Αγίας ημών Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας", το οποίο στο μεγαλύτερο μέρος του αποτελεί αντιγραφή του βιβλίου "Κέντρα της Αγίας ημών Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας", που εξέδωσε το 1925 ο Αρσένιος Κοττέας, χωρίς καμία αναφορά. Ο ίδιος ο π. Αρσένιος καταγγέλλει το 1953: "Ο αποθανών Επίσκοπος Ματθαίος όχι μόνον αφήρεσε από τα "Κέντρα" - Σύγγραμμά μου - πολλάς σελίδας και τας ωκειοποιήθει, αλλά και εκ του ετέρου συγγράμματός μου "Μάχαιρα" έσχισε το εξώφυλλον και θέσας την ιδικήν του υπογραφήν, το διένειμεν" [32].

ΚΕΝΤΡΑ
Τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας
ἤ
ΣΑΛΠΙΓΞ τῶν Ἡσυχαστῶν Μοναχῶν Ἁγιορειτῶν
δηλαδή:
ΑΠΟΛΟΓΙΑ κατὰ τῶν νέων καινοτομιστῶν, οἵτινες ἀπεσκοράκισαν τὴν Ἱερὰν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν.
ΤΟΥ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΕΝ ΜΟΝΑΧΟΙΣ ΑΡΣΕΝΙΟΥ COTTEA
ὑποτακτικοῦ τοῦ Θεοφυλάκτου Μοναχοῦ.—Τῆς Σκήτης Ἁγίου Βασιλείου
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

«...ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν,
» οἱ λίθοι κεκράξονται» λέγει ὁ Κύριος.
(Λουκ. ιθ' 40)
Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ρουμανικοῦ πλουτισθεῖσαν διὰ προσθηκῶν καὶ ὑποσημειώσιν.... κ.τ.λ.
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1925

ΣΑΛΠΙΓΞ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΗΜΩΝ
ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΚΑΙ
ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΩΝ
«Ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς, ἐν αὐταῖς εὑρήσετε ζωὴν αἰώνιον»
ΦΩΝΗ ΓΝΗΣΙΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ
ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ
Ἁγιορίτου Προσκηνητοῦ Κρητὸς Λαυριώτου

Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία οὐ κυβερνεῖται διὰ τῆς ἀθέου ἀστρονομίας ἀλλὰ διὰ τῶν Ἱερῶν καὶ Σεπτῶν Παραδόσεων καὶ τῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκονομικῶν Συνόδων.

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς.
[Θεσσαλονίκης β' ἐπιστολῆς Κεφ. β'.]

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1931

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Λίαν ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα,

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφων πρὸς Κορινθίους λέγει: «ἡ πί-» στις ἡμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ᾽ ἐν δυνάμει Θεοῦ».
(Α΄ Κορ. Β. 5) Γ.(1).

§ α΄. «Εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ὁποῖον ζῶμεν, ἔλεγεν ὁ Μητροπολίτης Βουκουρεστίου Νήφων, μυρμηκιᾶ, πλῆθος ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ὑπερηφανεύωνται διὰ τὰς ἐπιστημονικάς των γνώσεις καὶ οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν νομίζουν ὅτι δύνανται νὰ ἀποφασίσωσι περὶ θρησκείας, μόνον διότι ἀνέγνωσαν συγγράμματα δυστυχῶν τινων ὑπάρξεων (φιλο-

1) Ἔχομεν ὡς βάσιν τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις μᾶς λέγει ὅτι *ἡ πίστις μας νὰ μὴ εἶναι προσκεκολλημένη εἰς τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν*, ἀλλὰ εἰς τὴν θείαν δύναμιν. Ἐκ τούτου λαμβάνοντες ἀφορμὴν σημειοῦμεν τὰ κάτωθι—Πρόκειται περὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτολογίου.

Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι *ἡ ἐπιστήμη* μέχρι σήμερον ***δὲν ἀνεκάλυψεν*** ὄργανον τέλειον, ἵνα κανονίσῃ τὴν τροχιὰν τοῦ ἡλίου, ἀλλ᾽ ἐρωτῶμεν, ἂν ἐν τῇ πορείᾳ της ἀνακαλύψῃ τελειότερον ὄργανον καὶ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ἥλιος κινεῖται μὲ τροχιὰν μεγαλυτέραν παρὰ τὴν σημερινήν του, πρέπει νὰ ἀλλάξωμεν καὶ πάλιν τὸ ἑορτολόγιον; Καὶ ἀντὶ νὰ ἀλλάξωμεν τὸ ἑορτολόγιον ἀκολουθοῦντες τὴν ἐπιστήμην ἡμεῖς οἱ θρησκευτικοί, οἱ θρησκευτικοὶ λαοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀρχηγοὶ τῆς Ἐκκλησίας, διατί νὰ μὴ ἀναγκάσωμεν τὴν ἐπιστήμην καὶ τοὺς ἐπιστήμονας νὰ ἀκολουθήσουν τὴν θρησκειαν; Καθῆκον τῆς ***ἐκκλησίας*** εἶναι νὰ ***προσελκύῃ*** πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ ***οὐχὶ ἀπωθῇ*** οὐδὲ νὰ ὑποτάσσῃ τὴν θρησκείαν εἰς τὴν ἐπιστήμην, διότι φυσικῶς τὸ ἔλαττον ὑποτάσσεται εἰς τὸ κρεῖττον, οὐχὶ δὲ καὶ τἀνάπαλιν. ***Ἡ θρησκεία εἶναι ὑπερφυσικὸν δημιούργημα θεῖον***, ἡ δὲ ἐπιστήμη ἄθρησκον δημιούργημα ἀνθρώπου. Καθῆκον ἔχουσιν οἱ τὴν ὑπερφυσικὴν θρησκείαν ἀκολουθοῦντες νὰ ἀποδέχωνται ***ἀσυζητεὶ πᾶν ὑπερφυσικόν***, καὶ πᾶν φυσικὸν ὑποτάσσεται εἰς τὸ ὑπερφυσικόν, οὐχὶ δὲ ὅπως γίνεται νὰ ἐξαναγκάζηται τὸ ὑπερφυσικὸν εἰς δουλείαν τοῦ φυσικοῦ καὶ ἀσυνέτως νὰ ἀκολουθῶσιν οἱ θεῖοι νόμοι τοὺς ἀνθρωπίνους. Πᾶσα ἐπιστήμη εἶναι ἀποκύημα ἀνθρωπίνου πνεύματος, ***ἡ δὲ θρησκεία εἶναι τεθειμένη παρὰ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον.*** Ἑπομένως ἡ Ἐκκλησία δὲν ὤφειλε νὰ ἀκολουθῇ τὰς εἰσηγήσεις τῶν παραβατῶν τῶν θείων νόμων καὶ νὰ χαλαρώσῃ τούτους, ἵνα συμμορφώνῃ πρὸς

σόφων), οἱ ὁποῖοι κατέβαλον ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ πνεύματός των διὰ νὰ φέρωσι μαῦρα σύνεφα ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας, καταφεύγοντες μάλιστα καὶ εἰς ἀσέμνους λόγους κατ᾽ αὐτῆς.

Ἡ μεγαλυτέρα μερὶς τῶν λεγομένων—***αὐτῶν φιλοσόφων δὲν πιστεύει καθόλου εἰς θρησκείαν***, μόνον μίαν ψευτοπολιτικὴν προσποιοῦνται διὰ τὴν τήρησιν δῆθεν τῶν νόμων τοῦ Κράτους, δὲν ἔχουσι δὲ τὸ θάρρος νὰ φανερώσωσι τὰ φρονήματα τῆς ἀπιστίας αὐτῶν, ἀλλὰ μεταχειρίζονται ἰδιόρρυθμον Ἐκκλησιαστικὴν πολιτικήν.........». (1)

Καὶ ταῦτα ἔλεγεν οὗτος, παρουσιάσθη ὅμως ὁ σήμερον λεγόμενος ***Πατριάρχης τῆς Ρουμανίας***, ὅστις θέλων νὰ πείσῃ, ὅπερ καὶ κατώρθωσε, τοὺς γερουσιαστὰς περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ νέου ἑορτολογίου, λέγει, ***ἀγορεύων μὲ ἀποκεκαλυμμένην τὴν κεφαλὴν*** ὅτι: ***τὸ ἀποβληθὲν ἑορτολόγιον τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ἦτο ἀσεβὲς*** καὶ ὅτι πρέπει διὰ παντὸς μέσου νὰ διδαχθῇ ὁ λαὸς καὶ ν᾽ ἀκολουθήσῃ τὸ ἐπιστημονικὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀκόμη. (2)

Καὶ ἡ Σύνοδος τῶν γερουσιαστῶν, οἵτινες μόνον περὶ δόξης πολιτικῆς μεριμνῶσιν, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν θρησκείαν, πλέοντες ἐν τῷ σκότει τῆς ἁμαρτίας, μὲ ἐλαφρὰν τὴν συνείδησιν καὶ ὅλως ἀνεξελέγκτως ἀπεδέχθησαν τὴν ἀκαταδάμαστον ταύτην πρότασιν τοῦ βλασφήμου τούτου.

Τίνος ὀρθοδόξου χριστιανοῦ δὲν θὰ ἀνορθωθοῦν οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, ὅταν ἀκούσῃ τοὺς ἀσεβεῖς τούτους λόγους; Εἰς τίνα λογικὸν ἄνθρωπον ἀκούοντα τοὺς λόγους τούτους καὶ ἔχοντα γνῶσιν ὑπὸ τίνων ἐθεσπίσθησαν οἱ διὰ τῶν λόγων τούτων προσβαλλόμενοι κανόνες τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ κατόπιν πόσων ἀγώνων καὶ συζητήσεων καὶ κατόπιν πόσων ***θαυμάτων καὶ δειγμάτων τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν βουλήσεως***, δὲν θὰ γεννηθῇ ἡ ἀπορία ἂν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὁ τοιαῦτα ἀποφθεξάμενος εὑρίσκεται ἐν πνευματικῇ ἰσορροπίᾳ;

Τίνος ἡ ψυχὴ δὲν θὰ ἀγανακτήσῃ καὶ ποῖος δὲν θὰ γονυπετήσῃ καταφεύγων εἰς τὴν θείαν δύναμιν ἵνα τὸν ἀποπλύνῃ ἀπὸ τὸ ἄκουσμα τῶν βδελυρῶν λόγων τοῦ ἀσεβοῦς αὐτοῦ, τοῦ ἀντιγράφοντος τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Ἀρείου καὶ ἐπισύροντος ἐν ταὐτῷ τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου;

§ β΄. Ἀλλὰ ἂς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν οὐσιαστικὴν ἀπὸ θρησκευτι-

τοὺς παραβάτας. ***ἀλλὰ νὰ ἀναγκάσῃ ἠθικῶς τοὺς παραβάτας νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τοὺς νόμους τούτους***, διότι οἱ νόμοι οὗτοι ἐτέθησαν, ἵνα μένωσιν ἀναλλοίωτοι ὅπως καὶ ὁ ***νομοθέτης*** αὐτῶν ὁ ὁποῖος ***εἶναι χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας ὁ αὐτός!***

Ἐὰν τὰ θαυμάσια καὶ ὑπεράνθρωπα τὰ ὁποῖα μᾶς παρουσιάζει ἡ Θρησκεία μας δυνηθῶσι ποτε νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τὴν ἀνθρωπίνην κρίσιν. ***βάσανον καὶ ἑρμηνείαν***, εὐθὺς βεβαίως θὰ παύσωσι νὰ κινῶσι τὸν σεβασμὸν καὶ τὸν φόβον, τὸν ὁποῖον ἡ θεία δύναμις ἡ τὰ ἀδύνατα παρ᾽ ἡμῖν δυνατὰ ποιοῦσα μᾶς ἐμπνέει.

1) Ἐν τῷ προλόγῳ τῆς κατηχήσεως ἀνωτέρων μαθημάτων.

2) Ὅρα Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον Ἰουλίου 1924 (τῆς Ρουμανίας).

στρέψετέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεται!!» Καί, «Ἐπιστράφητε, υἱοὶ ἀφεστηκότες, ἐὰν δὲ μὴ ἐπιστραφῆτε, τὴν ρομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει, τὸ τόξον αὐτοῦ ἐνέτεινε, καὶ ἡτοίμασεν αὐτό, καὶ ἐν αὐτῷ ἡτοίμασε σκεύη θανάτου». Ψαλ. 7).

—Οὐαὶ τέκνα ἀποστάται, λέγει Κύριος, ἐποιήσατε βουλὴν οὐ δι᾽ ἐμοῦ, καὶ συνθήκας οὐ διὰ τοῦ πνεύματός μου, προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ᾽ ἁμαρτίας. (Ἡσ. κεφ. Λ΄ 1)

—Οἱ δὲ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ μὴ λησμονήσωσι τὸ: «Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος».

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ φέρω εἰς γνῶσιν καὶ ἐν τροπάριον τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἑβδόμης Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαλαμβάνον οὕτω:

«Μὴ σαλευθῆναι τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀρραγῆ Ἐκκλησίαν ὑπ᾽ αὐτοῦ μυσταγωγούμενοι θεῖοι ποιμενάρχαι, τοὺς αὐτὴν παρασαλεῦσαι θέλοντας ὡς Ἀντιχρίστου μοίρας, τῶν εὐσεβῶν παρεσάλευσαν».

—Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω πῶς ψάλλει ἡ Ἐκκλησία τοὺς σαλεύοντας αὐτήν.—

Στῶμεν ἕως ἐδῶ προεισαγωγικῶς, καὶ ἂς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν σημερινὴν ἡμερολογιακὴν κατάστασιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΣ —ΠΕΡΙ ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ—

Λίαν ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφων πρὸς Κορινθίους λέγει: «ἡ πίστις ἡμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ᾽ ἐν δυνάμει Θεοῦ». (Α΄ Κορ. Β΄ 5)

α΄. «Εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ὁποῖον ζῶμεν, ἔλεγεν ὁ Μη-

τροπολίτης Βουκουρεστίου Νήφων, μυρμηκιᾶ, πλῆθος ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ὑπερηφανεύωνται διὰ τὰς ἐπιστημονικάς των γνώσεις καὶ οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν νομίζουν ὅτι δύνανται νὰ ἀποφασίσωσι περὶ θρησκείας, μόνον διότι ἀνέγνωσαν συγγράμματα δυστυχῶν τινῶν ὑπάρξεων (φιλοσόφων), οἱ ὁποῖοι κατέβαλον ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ πνεύματός των διὰ νὰ φέρωσι μαῦρα σύνεφα ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας, καταφεύγοντες μάλιστα καὶ εἰς ἀσέμνους λόγους κατ᾽ αὐτῆς.

Ἡ μεγαλυτέρα μερὶς τῶν λεγομένων—αὐτῶν φιλοσόφων δὲν πιστεύει καθόλου εἰς θρησκείαν, μόνον μίαν ψευτοπολιτικὴν προσποιοῦνται διὰ τὴν τήρησιν δῆθεν τῶν νόμων τοῦ Κράτους, δὲν ἔχουσι δὲ τὸ θάρρος νὰ φανερώσωσι τὰ φρονήματα τῆς ἀπιστίας αὐτῶν, ἀλλὰ μεταχειρίζονται ἰδιόρρυθμον Ἐκκλησιαστικὴν πολιτικήν.........»

Καὶ ταῦτα ἔλεγεν οὗτος, παρουσιάσθη ὅμως ὁ σήμερον λεγόμενος Πατριάρχης τῆς Ρουμανίας, ὅστις θέλων νὰ πείσῃ ὅπερ καὶ κατώρθωσε, τοὺς γερουσιαστὰς περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ νέου ἑορτολογίου, λέγει, ἀγορεύων μὲ ἀποκεκαλυμμένην τὴν κεφαλὴν ὅτι: τὸ ἀποβληθὲν ἑορτολόγιον τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ἦτο ἀσεβὲς καὶ ὅτι πρέπει διὰ παντὸς μέσου νὰ διδαχθῇ ὁ λαὸς καὶ ν᾽ ἀκολουθήσῃ τὸ ἐπιστημονικὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀκόμη.

Καὶ ἡ Σύνοδος τῶν γερουσιαστῶν, οἵτινες μόνον περὶ δόξης πολιτικῆς μεριμνῶσιν, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν θρησκείαν, πλέοντες ἐν τῷ σκότει τῆς ἁμαρτίας, μὲ ἐλαφρὰν τὴν συνείδησιν καὶ ὅλως ἀνεξελέγκτως ἀπεδέχθησαν τὴν ἀκαταδάμαστον ταύτην πρότασιν τοῦ βλασφήμου τούτου.

Τίνος ὀρθοδόξου χριστιανοῦ δὲν θὰ ἀνορθωθοῦν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, ὅταν ἀκούσῃ τοὺς ἀσεβεῖς τούτους λόγους; Εἰς τίνα λογικὸν ἄνθρωπον ἀκούοντα τοὺς λόγους τούτους καὶ ἔχοντα γνῶσιν ὑπὸ τίνων ἐθεσπίσθησαν οἱ διὰ τῶν λόγων τούτων προσβαλλόμενοι κανόνες

Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἐὰν ἀπαντήσωσι δυσκολίας καὶ ἀπειλὰς ἀπὸ τοὺς νεωτεριστὰς ἂς προβάλλωσι καὶ εἰς αὐτοὺς τὰ ὑπὸ τοῦ ὁμολογητοῦ Μαξίμου ἀπευθυνθέντα πρὸς τὸν Τρωιλὸν— Πατρίκιον τοῦ Μονάρχου Κωνσταντίνου—τὸν ὁποῖον ἠνάγκαζε νὰ δεχθῇ τὸν τόμον τοῦ 648 λέγοντα :

«Δὲν ἔχω κατὰ νοῦν νὰ πειράξω τὸν Βασιλέα, ἀλλ' **οὔτε νὰ παροργίσω τὸν Θεόν. Ἆρα θά δυνηθῶ νὰ ὑποφέρω τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως ; Καὶ τί θὰ ἀποκριθῶ εἰς τὸν Θεόν, ἐὰν ἀρνηθῶ τὴν πίστιν καὶ τὴν πατρικὴν παράδοσιν δι' ἔργα κοσμικά ;»** (¹)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΠΕΡΙ ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝ ΣΥΝΑΦΕΙΑ ΜΕΤ' ΑΛΛΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤ. ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΩΝ

Οὕτω λέγει ὁ Κύριος :

«Οὐδείς, πιὼν παλαιόν, εὐθέως θέλει νέον·
» λέγει γάρ, ὁ παλαιὸς χρηστότορός ἐστιν».

(Λουκ. 5, 39)

Οἱ νεοημερολογῆται λέγουσι ὅτι: 1ον) Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου δὲν μᾶς προξενεῖ καμμίαν ἐπίδρασιν εἰς τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν. 2ον) Τὸ νέον ἑορτολόγιον δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸ παπικόν.

Ἐπὶ τῶν σημείων τούτων κυρίως θὰ ἀπαντήσωμεν ἀρχόμενοι τῆς ἀνασκευῆς τῆς πρώτης αὐτῶν πλάνης, ἥτις καὶ σπουδαιοτέρα τυγχάνει καὶ μεγαλειτέρα, κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ πλέον ἐνδιαφέρουσα καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἀνατρεπτέα.

§ α΄. Τὸ Χριστιανικὸν ὀρθόδοξον ἡμῶν ἑορτολόγιον εἶναι ἐπαύγασμα πάσης **θρησκευτικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς** σοφίας, εἶναι καὶ θὰ εἶναι τὸ θεμέλιον ἐφ' οὗ ἐστηρίχθησαν τὰ θεσπίσματα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ διὰ τῆς πρώτης τοιαύτης δηλ. τῆς ἐν Νικαίᾳ ἥτις ἐμφορουμένη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπιδιόρθωσε τοῦτο κατὰ τὸ ἔτος 325, καὶ παρέδωκε ὡς ἐπίσημον ἡμερολόγιον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, **καθὼς μᾶς βεβαιώνει** καὶ αὔτη ἡ

1) Λεξικὸν Ἁγίων Γραφῶν ὑπὸ Γερασίμου Τιμοὺς ἐπισκόπου σελ. 563.

ἀκρογωνιαῖον αὐτοῦ λίθον καὶ ἀρχηγόν, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

«Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΠΕΡΙ ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝ ΣΥΝΑΦΕΙΑ ΜΕΤ' ΑΛΛΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΩΝ

Οὕτω λέγει ὁ Κύριος :

«Οὐδεὶς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· οἱ δὲ μήγε, ῥήξει ὁ οἶνος ὁ νέος τοὺς ἀσκούς, καὶ αὐτὸς ἐκχυθήσεται, καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται· ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινοὺς βλητέον, καὶ ἀμφότεροι συντηροῦνται. Καὶ οὐδεὶς πιὼν παλαιὸν εὐθέως θέλει νέον· λέγει γὰρ· ὁ παλαιὸς χρηστότερος ἐστίν».

(Λουκ. Κεφ. ε΄. 37—39.)

Οἱ νεομερολογῆται λέγουσι ὅτι : 1ον) Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου δὲν μᾶς προξενεῖ καμμίαν ἐπίδρασιν εἰς τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν. 2ον) Τὸ νέον ἑορτολόγιον δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸ παππικόν.

Ἐπὶ τῶν σημείων τούτων θὰ ἀπαντήσωμεν ἀρχόμενοι τῆς ἀνασκευῆς τῆς πρώτης αὐτῶν πλάνης, ἥτις καὶ σπουδαιοτέρα τυγχάνει καὶ μεγαλειτέρα, κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ πλέον ἐνδιαφέρουσα καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἀνατρεπτέα.

—α΄. Τὸ Χριστιανικὸν Ὀρθόδοξον ἡμῶν ἑορτολόγιον εἶναι ἀπαύγασμα πάσης θρησκευτικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς σοφίας, εἶναι καὶ θὰ εἶναι τὸ θεμέλιον ἐφ' οὗ ἐστηρίχθησαν τὰ θεσπίσματα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ δὴ τῆς πρώτης τοιαύτης δηλ. τῆς ἐν Νικαίᾳ ἥτις ἐμφορουμένη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπιδιώρθωσε τοῦτο κατὰ τὸ ἔτος 325, καὶ παρέδωκε ὡς ἐπίσημον ἡμερολόγιον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς μᾶς βεβαιώνει καὶ αὔτη ἡ Σύνοδος τῆς Ρωμουνικῆς Ἐκκλησίας. Τούτου τοῦ ἡμερολογίου διὰ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ΔΙΑΤΙ, ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΔΕΝ ΟΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΑΠΙΚΟΥ;

«Κύριε, οὐχὶ καλὸν σπέρμα ἔσπειρες ἐν τῷ
» σῷ ἀγρῷ ; πόθεν οὖν ἔχει τὰ ζιζάνια ;

(Ματθ. ιγ' 27)

Καὶ ἤδη ἂς ἔλθωμεν νὰ ἐξετάσωμεν ἂν τὸ ἑορτολόγιον, ὅπερ οἱ καινοτομισταὶ θέλουσιν νὰ μᾶς ἐπιβάλωσι, ὁμοιάζει πρὸς τὸ Παπικόν.

Καὶ πρῶτον· διατὶ ἄραγε ἐπικαλοῦνται ἐκεῖνοι καὶ προσπαθοῦσι νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι δὲν ἀκολουθοῦμεν τὸν Πάπα ἐφαρμόζοντες ἅπερ τόσον ἀδοκίμως καὶ ἀδικαιολογήτως μᾶς εἰσηγοῦνται ; μήπως διότι θέλουσι νὰ ἐξαπατήσωσι τὴν ἑαυτῶν συνείδησιν ἐξανισταμένην ὑπὸ τῶν ἀφορισμῶν, αἵτινες βαρύνουσι τοιαύτην πρᾶξιν ; τότε θὰ τοὺς ἀπαντήσωμεν : «Αἰσχρὸν τὸ φενακίζειν ἑαυτούς». Ἢ μήπως ἵνα ἀπομακρύνωσι τὴν ἐξανάστασιν τοῦ θρησκευτικοῦ ἐγωισμοῦ μας ; Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τούτου θὰ τοὺς εἴπωμεν. ***Ἡ θρησκεία δὲν ἔχει ἐγωισμόν, ἀλλὰ πίστιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ πρὸς τοὺς λόγους καὶ ἐμπνεύσεις τοῦ Ἁγίου πνεύματος, τοῦ Θεοῦ,*** αἵτινες διὰ τῆς ἀποστολῆς εἰς τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἐφανερώθησαν θεμελιωθέντες ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ;

Ἀλλ' ἂς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν οὐσίαν.

§ **α΄**. Αἱ Σύνοδοι **καὶ** συνεπῶς, καθ' ἃ ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἡ Ἐκκλησία δὲν μᾶς εἶπεν ΜΗ ΑΚΟΛΟΥΘΗΤΕ ΤΟ ΠΑΠΙΚΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ἀλλὰ μᾶς ἀπηγόρευσαν οἱανδήποσε ἀλλαγὴν μὴ συνάδουσαν πρὸς τὰ κελεύσματα αὐτῶν.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ προσπάθεια τῶν νεοκαλανδαριστῶν, ἵνα ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ ὑπ' αὐτῶν θεσπιζόμενον Ἑορτολόγιον καὶ Πασχαλιολόγιον δὲν ἀκολουθεῖ τὸ Παπικὸν εἶναι ὅλως περιττὴ καὶ ἄσκοπος, καθ' ὅσον ἡμεῖς δὲν τοὺς κατηγορῶμεν διὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Παπικοῦ Ἑορτολογίου, ἀλλὰ διὰ πᾶσαν ἀλλαγὴν τῶν κειμένων κανόνων. Θὰ παρεῖλκε λοιπὸν πᾶσα ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ των ἀπάντησις, ἀλλὰ ἵνα ἀποδείξωμεν κατὰ πόσον οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶναι κακῆς πίστεως καὶ πόσον βαρύνονται ὑπὸ τῆς τοιαύτης των ἁμαρτίας καὶ πόσον ἡ συνείδησίς των διὰ τοῦτο τοὺς πιέζῃ, ὥστε νὰ προσπαθῶσι νὰ εὕρωσιν εἰς πτῦλα σανίδα σωτηρίας, θὰ εἴπωμεν ὀλίγα καὶ περὶ τούτου, ἵνα ἀποδείξωμεν, ὅτι ὁ ἰσχυρισμός των οὗτος τυγχάνει πάντι ψευδὴς καὶ πλάνος. Πρὸς τοῦτο θὰ παρακαλέσωμεν τὸν ἀδελφὸν ἀναγνώστην νὰ δώσῃ μεγαλυτέραν ΠΡΟΣΟΧΗΝ ἐπὶ τῶν ἑπομένων πινάκων καὶ τῆς ἑρμηνείας αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

ΔΙΑΤΙ, ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΔΕΝ ΟΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΑΠΙΚΟΥ ;

«Κύριε, οὐχὶ καλὸν σπέρμα ἔσπειρες ἐν τῷ σῷ ἀγρῷ; πόθεν οὖν ἔχει τὰ ζιζάνια;»

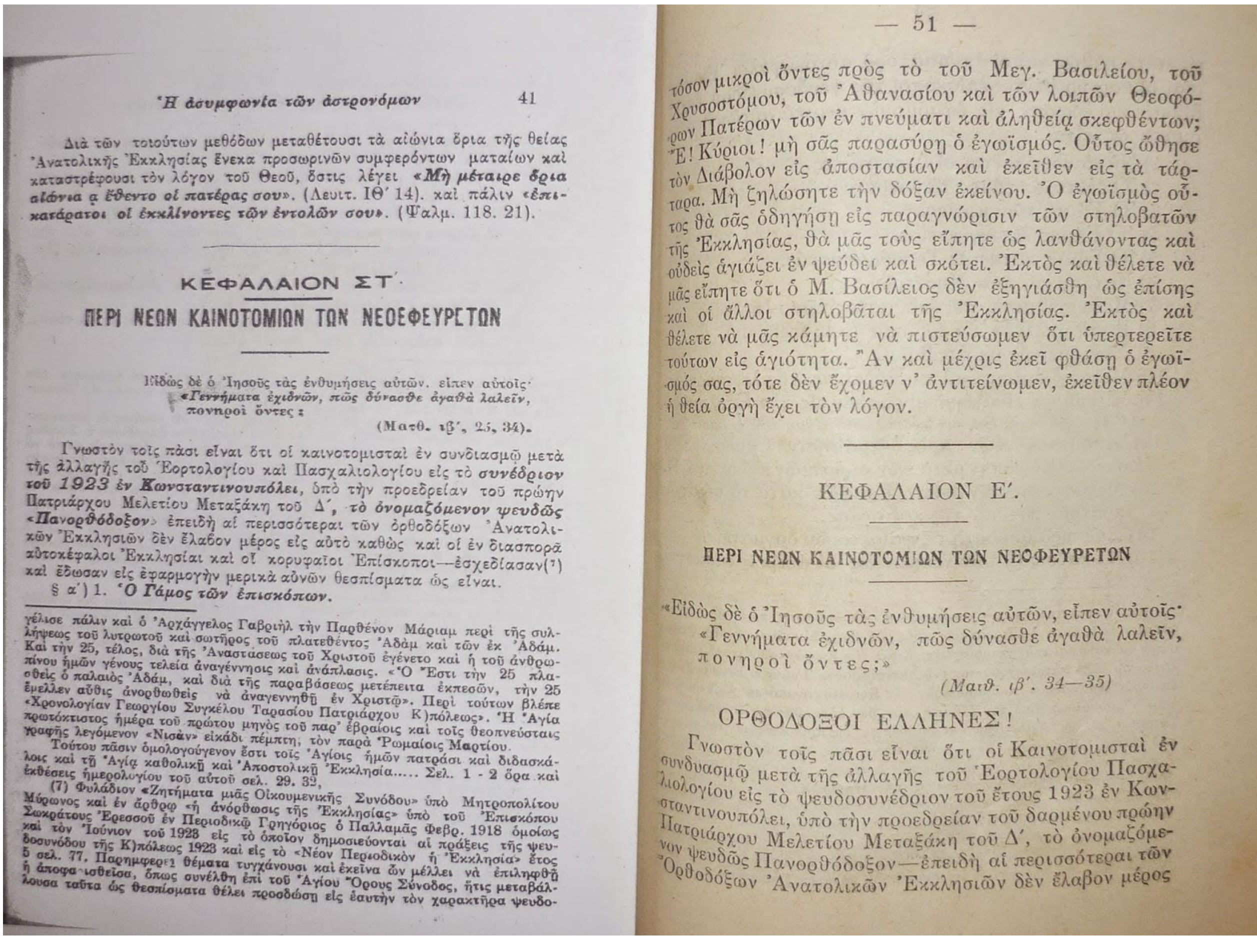
(Ματθ. ιγ΄ 27).

Καὶ τώρα ἂς ἔλθωμεν νὰ ἐξετάσωμεν ἂν τὸ ἑορτολόγιον, ὅπου οἱ καινοτομισταὶ θέλουσιν νὰ μᾶς ἐπιβάλωσι, ὁμοιάζει πρὸς τὸ Παπικόν.

Καὶ πρῶτον· διατὶ ἄραγε ἐπικαλοῦνται ἐκεῖνοι καὶ προσπαθοῦσι νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι δὲν ἀκολουθοῦμεν τὸν Πάπα ἐφαρμόζοντες ἅπερ τόσον ἀδοκίμως καὶ ἀδικαιολογήτως μᾶς εἰσηγοῦνται ; μήπως διότι θέλουσι νὰ ἐξαπατήσωσι τὴν ἑαυτῶν συνείδησιν ἐξανισταμένην ὑπὸ τῶν ἀφορισμῶν, αἵτινες βαρύνουσιν τοιαύτην πρᾶξιν ; τότε θὰ τοὺς ἀπαντήσωμεν : «Αἰσχρὸν τὸ φενακίζειν ἑαυτούς». Ἢ μήπως ἵνα ἀπομακρύνωσι τὴν ἐξανάστασιν τοῦ θρησκευτικοῦ ἐγωϊσμοῦ μας ; Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τούτου θὰ τοὺς εἴπωμεν.— Ἡ θρησκεία δὲν ἔχει ἐγωϊσμόν, ἀλλὰ πίστιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ πρὸς τοὺς λόγους καὶ ἐμπνεύσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, αἵτινες διὰ τῆς ἀποστολῆς εἰς τοὺς Θεοφόρους Πατέρας ἐφανερώθησαν θεμελιωθέντες ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων !

Ἀλλ' ἂς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν οὐσίαν.

α΄. Αἱ Σύνοδοι καὶ ἡ Ἐκκλησία καθ' ἃ ἀνωτέρω ἐλέχθη, δὲν μᾶς εἶπον ΜΗ ΑΚΟΛΟΥΘΗΤΕ ΤΟ ΠΑΠΙΚΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ἀλλὰ μᾶς ἀπηγόρευσαν οἱανδήποτε ἀλλαγὴν μὴ συνάδουσαν πρὸς τὰ κελεύσματα αὐτῶν. Ὡς ἐκ τούτου ἡ προσπάθεια τῶν νεοκαλανδαριστων, ἵνα ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ ὑπ' αὐτῶν θεσπιζόμενον Ἑορτολόγιον καὶ Πασχαλιολόγιον δὲν ἀκολουθεῖ τὸ Πα-

Ἡ ἀσυμφωνία τῶν ἀστρονόμων 41

Διὰ τῶν τοιούτων μεθόδων μεταθέτουσι τὰ αἰώνια ὅρια τῆς θείας Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἕνεκα προσωρινῶν συμφερόντων ματαίων καὶ καταστρέφουσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅστις λέγει **«Μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρας σου»**. (Λευιτ. ΙΘ΄ 14). καὶ πάλιν **«ἐπικατάρατοι οἱ ἐκκλίνοντες τῶν ἐντολῶν σου»**. (Ψαλμ. 118. 21).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄.

ΠΕΡΙ ΝΕΩΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΩΝ ΤΩΝ ΝΕΟΕΦΕΥΡΕΤΩΝ

Εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν. εἶπεν αὐτοῖς· ***«Γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς δύνασθε ἀγαθὰ λαλεῖν, πονηροὶ ὄντες;***

(Ματθ. ιβ΄, 25, 34).

Γνωστὸν τοῖς πᾶσι εἶναι ὅτι οἱ καινοτομισταὶ ἐν συνδιασμῷ μετὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἑορτολογίου καὶ Πασχαλιολογίου εἰς τὸ ***συνέδριον τοῦ 1923 ἐν Κωνσταντινουπόλει***, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πρώην Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη τοῦ Δ΄, ***τὸ ὀνομαζόμενον ψευδῶς «Πανορθόδοξον»*** ἐπειδὴ αἱ περισσότεραι τῶν ὀρθοδόξων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν δὲν ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὸ καθὼς καὶ οἱ ἐν διασπορᾷ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι καὶ οἱ κορυφαῖοι Ἐπίσκοποι—ἐσχεδίασαν(7) καὶ ἔδωσαν εἰς ἐφαρμογὴν μερικὰ αὐνῶν θεσπίσματα ὡς εἶναι.

§ α΄) 1. ***Ὁ Γάμος τῶν ἐπισκόπων.***

γέλισε πάλιν καὶ ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ τὴν Παρθένον Μάριαμ περὶ τῆς συλλήψεως τοῦ λυτρωτοῦ καὶ σωτῆρος τοῦ πλατεθέντος Ἀδὰμ καὶ τῶν ἐκ Ἀδάμ. Καὶ τὴν 25, τέλος, διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο καὶ ἡ τοῦ ἀνθρωπίνου ἡμῶν γένους τελεία ἀναγέννησις καὶ ἀνάπλασις. «Ὁ Ἔστι τὴν 25 πλασθεὶς ὁ παλαιὸς Ἀδάμ, καὶ διὰ τῆς παραβάσεως μετέπειτα ἐκπεσών, τὴν 25 ἔμελλεν αὖθις ἀνορθωθεὶς νὰ ἀναγεννηθῇ ἐν Χριστῷ». Περὶ τούτων βλέπε «Χρονολογίαν Γεωργίου Συγκέλου Ταρασίου Πατριάρχου Κ)πόλεως». Ἡ Ἁγία πρωτόκτιστος ἡμέρα τοῦ πρώτου μηνὸς τοῦ παρ' ἑβραίοις καὶ τοῖς θεοπνεύσταις γραφῆς λεγόμενον «Νισὰν» εἰκάδι πέμπτη; τὸν παρὰ Ῥωμαίοις Μαρτίου.

Τούτου πᾶσιν ὁμολογούγενον ἔστι τοῖς Ἁγίοις ἡμῶν πατράσι καὶ διδασκάλοις καὶ τῇ Ἁγίᾳ καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησία..... Σελ. 1 - 2 ὅρα καὶ ἐκθέσεις ἡμερολογίου τοῦ αὐτοῦ σελ. 29. 32,

(7) Φυλάδιον «Ζητήματα μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου» ὑπὸ Μητροπολίτου Μύρωνος καὶ ἐν ἄρθρῳ «ἡ ἀνόρθωσις τῆς Ἐκκλησίας» ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Σωκράτους Ἐρεσσοῦ ἐν Περιοδικῷ Γρηγόριος ὁ Παλλαμᾶς Φεβρ. 1918 ὁμοίως καὶ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1923 εἰς τὸ ὁποῖον δημοσιεύονται αἱ πράξεις τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κ)πόλεως 1923 καὶ εἰς τὸ «Νέον Περιοδικὸν ἡ Ἐκκλησία» ἔτος 5 σελ. 77. Παρημφερῆ θέματα τυγχάνουσι καὶ ἐκεῖνα ὧν μέλλει νὰ ἐπιληφθῇ ἡ ἀποφασισθεῖσα, ὅπως συνέλθη ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Σύνοδος, ἥτις μεταβάλλουσα ταῦτα ὡς θεσπίσματα θέλει προσδώση εἰς ἑαυτὴν τὸν χαρακτῆρα ψευδο-

— 51 —

τόσον μικροὶ ὄντες πρὸς τὸ τοῦ Μεγ. Βασιλείου, τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Ἀθανασίου καὶ τῶν λοιπῶν Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ σκεφθέντων; Ἐ! Κύριοι! μὴ σᾶς παρασύρῃ ὁ ἐγωϊσμός. Οὗτος ὤθησε τὸν Διάβολον εἰς ἀποστασίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ τάρταρα. Μὴ ζηλώσητε τὴν δόξαν ἐκείνου. Ὁ ἐγωϊσμὸς οὗτος θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς παραγνώρισιν τῶν στηλοβατῶν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ μᾶς τοὺς εἴπητε ὡς λανθάνοντας καὶ οὐδεὶς ἁγιάζει ἐν ψεύδει καὶ σκότει. Ἐκτὸς καὶ θέλετε νὰ μᾶς εἴπητε ὅτι ὁ Μ. Βασίλειος δὲν ἐξηγιάσθη ὡς ἐπίσης καὶ οἱ ἄλλοι στηλοβᾶται τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκτὸς καὶ θέλετε νὰ μᾶς κάμητε νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὑπερτερεῖτε τούτων εἰς ἁγιότητα. Ἂν καὶ μέχρις ἐκεῖ φθάσῃ ὁ ἐγωϊσμός σας, τότε δὲν ἔχομεν ν' ἀντιτείνωμεν, ἐκεῖθεν πλέον ἡ θεία ὀργὴ ἔχει τὸν λόγον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΠΕΡΙ ΝΕΩΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΩΝ ΤΩΝ ΝΕΟΦΕΥΡΕΤΩΝ

«Εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν, εἶπεν αὐτοῖς· «Γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς δύνασθε ἀγαθὰ λαλεῖν, πονηροὶ ὄντες;»

(Ματθ. ιβ΄. 34—35)

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ!

Γνωστὸν τοῖς πᾶσι εἶναι ὅτι οἱ Καινοτομισταὶ ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἑορτολογίου Πασχαλιολογίου εἰς τὸ ψευδοσυνέδριον τοῦ ἔτους 1923 ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ δαρμένου πρώην Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη τοῦ Δ΄, τὸ ὀνομαζόμενον ψευδῶς Πανορθόδοξον—ἐπειδὴ αἱ περισσότεραι τῶν Ὀρθοδόξων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν δὲν ἔλαβον μέρος

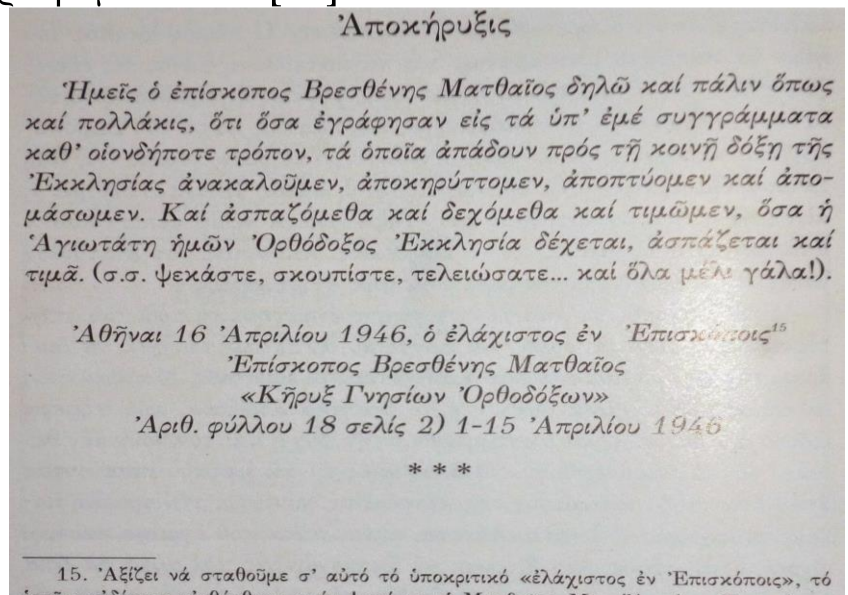
ΕΙΚΟΝΕΣ Ι - ΙΣΤ

(οι σελίδες αριστερά από το βιβλίο του Κοττέα, δεξιά από του Ματθαίου)

β. Στις 12-5-1943 (π. η.) αρκετοί κληρικοί της παρατάξεως του Ματθαίου αποστέλλουν ελεγκτική επιστολή στους Επισκόπους τους Ματθαίο και Γερμανό [33], στην οποία καταγγέλλουν παραβάσεις τους [34]. Αντιγράφουμε τα σχετικά με τον Ματθαίο [35]: "Ο Σεβασμιώτατος Βρεσθένης εξέδωκε και εκδίδει πληθώραν βιβλίων κατά το πλείστον ερανισμένων εκ των αποκρύφων και αμφιβόλου προελεύσεως πηγών αναμίκτων εκ παραδόσεως και βλασφημιών ας η Ορθόδοξος Εκκλησία προ πολλού κατεδίκασε, ομιλεί και γράφει περί πτώσεως οδόντων του Κυρίου, δευτέρας ενσάρκου οικονομίας Αυτού, καθώς και "περί δαιμονοπιστίας" και των οράσεων της Βασιλικής, περί καταργήσεως του "Δι' ευχών των Αγίων Πατέρων ημών" και λοιπών, Αγιοποιήσεως εαυτού και των συναυτώ, και περί του πεπλανημένου φρονήματος ότι ουδείς εκτός αυτού και των συν αυτώ είναι εν τάξει Ορθόδοξος και σεσωσμένος. Περί των πεπλανημένων προφητειών Κωνσταντινουπόλεως, Πατριαρχείας, κλπ. υπερφυάλων και εγωιστικών φρονημάτων. Παρεποίησε και αντικατέστησε το

Τυπικόν της Εκκλησίας, χειροτονεί Διακόνισας παρά τας εκκλησιαστικάς απαγορεύσεις και επιτρέπει ίνα οι Μοναχοί και αι Μοναχαί εξωμολογούν κοσμικούς Χριστιανούς". Κλείνοντας τον καλούνε να "αναιρέσει πάντα όσα αιρετικά και βλάσφημα εν τοις υπ' αυτού εκδοθείσι βιβλίοις έχουσι καταχωρηθή" και να "παύση να κηρύσση εαυτόν Άγιον, Μοναδικόν Προφήτην κλπ.".

Η απάντηση του Ματθαίου υπήρξε μνημείο ανεντιμότητας. Δεν αποδέχτηκε καμία κατηγορία, αλλά αναγκάστηκε να απορρίψει και να καταδικάσει όσα εσφαλμένα και κακόδοξα περιείχαν τα βιβλία του, αφού scripta manent, όχι όμως και να αναλάβει την ευθύνη για αυτά, την οποία επέρριψε σε άλλους και κυρίως στον π. Βίκτωρα Μπουλούκο και στον π. Μάρκο Χανιώτη. Ιδού το ντροπιαστικό απόσπασμα από την ποιμαντορική εγκύκλιό του (25-5-1943 π.η.): "Όλα τα δημοσιεύματα αυτά ήσαν ξένα και ουχί εδικά μας, εξ Αγίου Όρους προελθόντα, και των οποίων αναθέσαμεν την διόρθωσιν πριν της εκτυπώσεως εις το Τυπογραφείον Φραντζεσκάκη εις Αθήνας, εις τους Πανοσιώτατον Βίκτωρα Ιερομόναχον και Οσιώτατον Μάρκον Μοναχόν, οίτινες όμως αναχωρήσαντες ο εις εις την Θεσσαλίαν και ο έτερος διά Πάρον ως εκ των υστέρων εξηκριβώσαμεν, τα άφησαν αδιόρθωτα και ετυπώθησαν ως είχον" [36]. Δεν ευθύνεται δηλαδή ο Ματθαίος για τις κακοδοξίες που συμπεριέλαβε στα έργα του, αλλά αυτοί που δεν τον διόρθωσαν! Μπροστά πάντως στην συνεχιζόμενη αντίδραση αναγκάστηκε και άλλες φορές να αποκηρύξει τα κακόδοξα γραφόμενά του [37].

Ἀποκήρυξις

Ἡμεῖς ὁ ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος δηλῶ καί πάλιν ὅπως καί πολλάκις, ὅτι ὅσα ἐγράφησαν είς τά ὑπ' ἐμέ συγγράμματα καθ' οἱονδήποτε τρόπον, τά ὁποῖα ἀπάδουν πρός τῇ κοινῇ δόξῃ τῆς Ἐκκλησίας ἀνακαλοῦμεν, ἀποκηρύττομεν, ἀποπτύομεν καί ἀπομάσωμεν. Καί ἀσπαζόμεθα καί δεχόμεθα καί τιμῶμεν, ὅσα ἡ Ἁγιωτάτη ἡμῶν Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται, ἀσπάζεται καί τιμᾶ. (σ.σ. ψεκάστε, σκουπίστε, τελειώσατε... καί ὅλα μέλι γάλα!).

Ἀθῆναι 16 Ἀπριλίου 1946, ὁ ἐλάχιστος ἐν Ἐπισκόποις[15]
Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος
«Κῆρυξ Γνησίων Ὀρθοδόξων»
Ἀριθ. φύλλου 18 σελίς 2) 1-15 Ἀπριλίου 1946

* * *

15. Ἀξίζει νά σταθοῦμε σ' αὐτό τό ὑποκριτικό «ἐλάχιστος ἐν Ἐπισκόποις», τό ὁποῖον οὐδέποτε αἰσθάνθηκε στήν ψυχή του ὁ Ματθαῖος. Μεταξύ ποίων Ἐπισκόπων ἦτο ὁ ἐλάχιστος, ἀφοῦ τό 1946 ἐκήρυττε ὅτι ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι εἶχαν ἐκπέσει τῆς ὁμολογίας των, ἦσαν κακόδοξοι καί σχισματικοί, καί ὁ μόνος ἐπί τῆς γῆς ἀποστολικός ἀρχιερεύς ἦταν ὁ ἴδιος, ἐξ οὗ καί οἱ «χειροτονίες» πού ἀπετόλμησε μόνος του κατ' ἐντολήν φυσικά τοῦ Τόμπρου καί τῆς Μαριάμ, τό 1948.

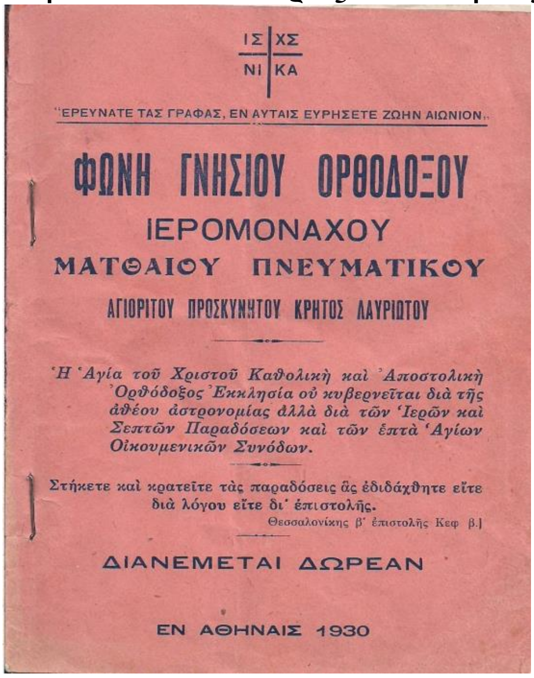
ΕΙΚΟΝΑ ΙΖ

6. ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

α. Γράφουν οι οπαδοί του για τον Ματθαίο: "Σάν ἱεροκήρυκας ἦταν θετικός. ἠσχολεῖτο κυρίως μέ τήν μακαριότητα τοῦ Παραδείσου καί λιγότερο μέ τήν κόλαση. Περισσότερο μέ τόν Χριστό καί λιγότερο μέ τόν διάβολο. Περισσότερο μέ τήν χαρά καί λιγότερο μέ τήν λύπη" [38]. Εύκολα ο μελετητής του έργου του θα διαπιστώσει ακριβώς το αντίθετο. Η παρουσίαση του Θεού ως τιμωρού και ο υπερτονισμός των επικείμενων κολάσεων, δεσπόζει σε κάθε του κείμενο. Με τέτοιου είδους πνευματική τρομοκρατία, χειραγωγούσε τους απλουστέρους αδελφούς, ενώ παράλληλα προσέβαλε τόσο τον Θεό, παρουσιάζοντας μια διαστρεβλωμένη εικόνα Του, όσο και την ελευθερία των ανθρώπων και το αυτεξούσιό τους. Ας πάρουμε για παράδειγμα το πόνημά του "Φωνή γνησίου ορθοδόξου ιερομονάχου Ματθαίου πνευματικού Αγιορίτου προσκυνητού Κρητός Λαυριώτου" [39]. Το βιβλιαράκι αυτό, μικρού μεγέθους, αποτελείται από 24 σελίδες, οι οποίες είναι πλήρεις λέξεων όπως κόλαση, δαίμονες, Τάρταρος, αφορισμός, γέεννα και άλλες παραπλήσιες, κυρίως σε ποιητική μορφή. Ας δούμε δύο χαρακτηριστικά στιχάκια:

"Ουαί κι αλλοίμονον αυτοίς καλόν μη εγεννώντο
εν τω πυρίνω ποταμώ Κολάσει ν' οδυνώντο

Διά πολλών κολάσεων, σκότους του εξωτέρου,
Ταρτάρου, ασβέστου δε πυρός σκώληκος ανημένου"

ΙΣ ΧΣ
ΝΙ ΚΑ

"ΕΡΕΥΝΑΤΕ ΤΑΣ ΓΡΑΦΑΣ, ΕΝ ΑΥΤΑΙΣ ΕΥΡΗΣΕΤΕ ΖΩΗΝ ΑΙΩΝΙΟΝ"

ΦΩΝΗ ΓΝΗΣΙΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ
ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ
ΑΓΙΟΡΙΤΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία οὐ κυβερνεῖται διὰ τῆς ἀθέου ἀστρονομίας ἀλλὰ διὰ τῶν Ἱερῶν καὶ Σεπτῶν Παραδόσεων καὶ τῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς.
Θεσσαλονίκης β' ἐπιστολῆς Κεφ β.]

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1930

ΕΙΚΟΝΑ ΙΗ

β. Στο ίδιο έργο (σελ. 22) γράφει πως όσοι ακολουθούν το νέο ημερολόγιο "ου μόνον αδιάλυτοι ως και αφορεσμένοι, αλλά τυμπανιαίοι δε, Χριστού κεχωρισμένοι". Αυτά κήρυττε και στα μέρη που πήγαινε, με αποτέλεσμα να επανέρχονται στο παλαιό ημερολόγιο πολλοί άνθρωποι όχι από αγάπη για την Ορθοδοξία, αλλά από τρόμο για την τιμωρία, αποκτώντας έτσι και ανάλογη συμπεριφορά. Έτσι και στη Δόμβραινα Βοιωτίας είχε πει στους κατοίκους ότι ο ιερέας του χωριού, που προ τριετίας είχε κοιμηθεί, θα ήταν άλυτος επειδή είχε ακολουθήσει το νέο ημερολόγιο. Κατά την μαρτυρία του Ειρηνοδίκη Δομβραίνας "οι συγγενείς του ιερέως και άλλοι αγαθοί χωρικοί απεφάσισαν τότε να ανοίξωσι τον τάφον διά να πεισθώσιν αν το πτώμα του ιερέως είχεν αποσυντεθή κανονικώς και εκάλεσαν και τον Ματθαίον να παραστή, όστις και παρέστη. Όταν ήρχισεν η εκταφή, ένας ζωηρός χριστιανός του είπεν, "εάν ευρεθή λειωμένος, τότε τι θα πης;". "Θα ευρεθή άλυτος και εάν δεν ευρεθή να βάλετε εμένα μέσα στον τάφον ζωντανόν". Όταν δε το λείψανον ευρέθη τελείως διαλελυμένον, τότε ο ζωηρός χριστιανός του είπε "Τι θέλεις τώρα να σε κάνουμε; Να σε βάλουμε μέσα εσένα; Φύγε από το χωριό μας και άφησέ μας ήσυχους"" [40].

γ. Για την εν γένει συμπεριφορά του καταγγέλθηκε μάλιστα και από ιεροψάλτη του πατρίου ημερολογίου. Παραθέτουμε ένα διαφωτιστικό απόσπασμα από άρθρο της εποχής [41].

Τὰ ὅσα διδάσκει ὁ Παπαματθαῖος, ἐὰν λέγῃ τὴν ἀλήθειαν ὁ καταγγέλλων, εἶνε ἐξωφρενικά. Ὁμιλεῖ περὶ τῆς δευτέρας παρουσίας, περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου καὶ πιστεύει, ὡς λέγει, εἰς ἕνα ὡρισμένον δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον ἐμφανίζεται μόνον εἰς αὐτόν. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ τοῦ φέρῃ ἀντίρρησιν. Ἀμέσως θὰ τὸν καταρασθῇ, θὰ τὸν ὀνομάσῃ ἀντίχριστον καὶ θὰ τοῦ εἴπῃ ὅτι «ποτὲ δὲν θὰ λυώσῃ». Ὅταν διδάσκῃ τὰς καλογραίας φθά-

Ὁ καταγγείλας σήμερον τὰς ὑπερβασίας τοῦ Παπαματθαίου ἱεροψάλτης κ. Θ. Γουναρόπουλος

νει μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὰς διατάσσῃ νὰ πίπτουν χαμαὶ ὕπτιαι. Κατόπιν τὰς πατῇ μὲ τοὺς πόδας του εἰς τὸ στῆθος καὶ κάνει ἐξορκισμοὺς διὰ νὰ «φύγουν ἀπὸ μέσα τους τὰ κακὰ δαιμόνια». Ὅταν γίνεται αὐτὸ ὅλοι οἱ παριστάμενοι καὶ αἱ παριστάμεναι ὑποχρεοῦνται νὰ κλαίουν ἀδιακόπως καὶ ἐπακολουθεῖ πανζουρλισμός, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ. Αἱ καλογραῖαι τόσον ἔχουν τρομοκρατηθῇ, ὥστε ὑπακούουν τυφλοῖς ὄμμασιν εἰς αὐτόν. Τοὺς ἔχει ἐπιβάλλει νὰ μὴ πιστεύῃ καμμία εἰς τὸ «αὐτεξούσιον».

ΕΙΚΟΝΑ ΙΘ

δ. Το 1942 ο Επίσκοπος Κυκλάδων Γερμανός Βαρυκόπουλος, μετά από απαίτηση Κληρικών της παρατάξεώς τους, συντάσσει ένα έγγραφο με τίτλο "Κριτική Έκθεσις" (24-6-1942) στο οποίο γνωμοδοτεί για τα φρονήματα και τα έργα του Ματθαίου [42].

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29.8.1942 (ὀρθ. ἑορτ.)

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΥΚΛΑΔΩΝ

Πρὸς

Τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παππᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ Μέλη τῆς συσταθείσης Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπείας ἐπὶ τῶν παρουσιαζομένων αἱρέσεων καὶ βλασφημιῶν καὶ πλανῶν καὶ παραβάσεων τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐν τοῖς βιβλιαρίοις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Βρεσθένης κ. Ματθαίου Καρπαθάκη, Κρητὸς καὶ Πνευματικοῦ. Ἐνταῦθα

Πανοσιολογιώτατοι.

Ὡς εἶναι Ὑμῖν γνωστὸν τὸ 1937 προσεκλήθην παρ' ὑμῶν ἐν Κερατέᾳ (Ἱ. Μονῇ Θεοτόκου), ὅπως γνωματεύσω διὰ τὰ γραφόμενα εἰς διάφορα ἔντυπα καὶ βιβλιάρια τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βρεσθένης κ. Ματθαίου περὶ τῶν δῆθεν δηλώσεων τοῦ ἐκ Ροστοβίου Δημητρίου, τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἅγια πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τότε δ' ἀπεφάνθην ἀδιστάκτως, παρουσίᾳ καὶ τοῦ Θεοφ. Βρεσθένης, ὅτι εἰσὶν αἱρετικὰ καὶ βλάσφημα καὶ ἐσιώπησα μὴ ἐπεκτείνας τὸν λόγον. Μετὰ πάροδον ὅμως τεσσάρων ἐτῶν, καθ' ἃ ἐξηκολούθουν νὰ τυπῶνται τὰ βιβλιάρια νέας ἑκάστοτε αἱρετικὰς θέσεις παρουσιάζοντα καὶ σκανδαλίζοντα —δικαίως δὲ— τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα, ἤδη ἄλλως λίαν τεταραγμένον, παρέστη ἀνάγκη, ὅπως συστηθῇ, τὸ τρέχον ἔτος 1942, τῇ ἐπιμόνῳ ἀπαιτήσει τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Γεδεὼν Τάσσου, τῇ συμφώνῳ γνώμῃ τῶν τε λοιπῶν κληρικῶν καὶ τοῦ Ὀρθοδόξου λαοῦ, Ἐπιτροπεία, ἵνα αὕτη ἐξελέγξῃ τινὰ τῶν περιεχόντων αἱρετικὰς γνώμας βιβλιαρίων τοῦ Θεοφ. Βρεσθένης. Παρὰ δὲ τὰς ἐπανειλημμένας ἀποποιήσεις ἐμοῦ, ὅστις τὸ μὲν δὲν διέθετον τὸν ἀπαιτούμενονν χρόνον τὸ δὲ ἐγίνωσκον καλῶς, ὅτι θὰ προσέκρουον εἰς σκόπελον, ἠναγκάσθην τέλος ὑπείκων εἰς τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις τῶν μελῶν καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν ἀσκηθεῖσαν πίεσιν, χάριν δὲ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ τῆς ἀληθείας, ἧς οὐδὲν φίλτερον καὶ θεαρεστότερον, ἠναγκάσθην λέγω, ὅπως ἀναλάβω τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος εἰσήγησιν. Ὅπερ καὶ ἐγένετο. Σημειοῦμαι δέ, ὅπερ καὶ προέβλεψα, ὅτι ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς συστάσεως ἐπιτροπείας καὶ ἐντεῦθεν, ἤτοι ἐπὶ πεντάμηνον καὶ πλέον, ὁ Θεοφ. Βρεσθένης οὐ μόνον παντελῶς μὲ ἠγνόησε ὡς συναγωνιστὴν καὶ ἀδελφὸν ἐν Χω, ἀλλὰ καὶ ὅλως παρασκηνιακῶς διὰ προσώπων καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς Ἐπιτροπείας καὶ ὀργάνων τῆς Ἱ. Μονῆς Αὐτοῦ, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, αἰδῶ ἀγνοούντων καὶ περιφρονούντων καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, χαρακτηρίζομαι ἐγώ, ὁ πάντοτε ὀρθόδοξος, ὡς κακόδοξος καὶ αἱρετικός, καὶ Ὑμεῖς δὲ ὁμοίως, καὶ ὅτι Σύνοδος δὲν ὑφίσταται, μόνου ἀλαθήτου καὶ Πάπα ὄντος τοῦ Θεοφ. Βρεσθένης. Διὰ ταῦτα, καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τῆς διασαφήσεως καὶ ἐκκαθαρίσεως, πέμπω Ὑμῖν ἐσώκλειστον τὴν γενομένην συνωδὰ τοῖς Ἱ. Κανόσι τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῇ Ἱερᾷ Παραδόσει, Εἰσηγητικὴν Ἔκθεσίν μου, ἀντίγραφον τῆς πρωτοτύπου καὶ παρακαλῶ, ὅπως μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν παρ' Ὑμῶν, γνωρίσητε τὸ περιεχόμενον ταύτης ὅπου δεῖ, ὥστε γενομένης ποτὲ νομίμου Ἐκκλησιαστικῆς Συνόδου δικαιωθῶ ὡς «ὀρθοτομῶν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» καὶ μὴ καταλογισθῶ συμμέτοχος τῶν ἐν τοῖς βιβλιαρίοις κακοδόξων αἱρέσεων.

Γνωρίζω δὲ πρὸς τούτοις, ὅτι ἀπὸ σήμερον, καὶ μέχρις οὗ παραμένει ἐν τῇ αἱρέσει ὁ Θεοφ. Βρεσθένης καὶ δὲν ὑπόκειται εἰς τὰ νόμιμα ἐπιτίμια οὐδεμίαν πνευματικὴν καὶ προσωπικὴν δύναμαι νὰ ἔχω μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν ὑποδίκου κατὰ τοὺς κανόνας ὄντος, ὡς καὶ τῶν περὶ αὐτὸν αἰσχροποιῶν καὶ μισθάνων ὀργάνων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν καὶ ὅτι ἀναιρῶ καὶ ἀκυρῶ πᾶσαν εἰς χεῖρας τυχὸν αὐτοῦ ὑπογραφήν μου καὶ δὲν ἀναγνωρίζω τὴν εἰς ἐπισκοπὰς παρὰ τοὺς Ἱ. Κανόνας διαίρεσιν τοῦ Κράτους, ἀλλ' ὁπουδήποτε ἡ ἀνάγκη καλεῖ καὶ ζητοῦμαι καὶ ἐν Στερεᾷ καὶ Θράκῃ καὶ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Πελοποννήσῳ καὶ ταῖς Νήσοις, θὰ σπεύδω, θυσιάζων ἐν ἀνάγκῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν μου, χάριν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ πρὸς εὐόδωσιν τοῦ χαλαρωθέντος καὶ φθίνοντος Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὅστις τοσοῦταν βλάπτεται παρὰ τῶν παρανομιῶν τοῦ κακῇ τῇ μοίρᾳ δῆθεν ποιμένος του κ. Ματθαίου.

Ἐπὶ τούτοις δέξασθε τὰς πατρικὰς Ἡμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογίας, καὶ εὔχεσθε καὶ Ὑμεῖς ὑπὲρ τῆς ἐμῆς ταπεινότητος.

Μετὰ πατρικῆς ἀγάπης

† Ὁ Μητροπολίτης Κυκλάδων ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΕΙΚΟΝΑ Κ

Σε αυτήν αναφέρεται και στην υπό του Ματθαίου "επιβολήν εις άλλην Μοναχήν Βασιλικήν Κριεζή να προσποιήται την δαιμονισμένην" [43]. Οι "οράσεις" της Βασιλικής καταγράφτηκαν και εκδόθηκαν στην Αθήνα το 1934 σε βιβλίο με τίτλο "Πολύτιμος θησαυρός μετανοίας" (τον ίδιο τίτλο είχε αργότερα και το περιοδικό που εξέδιδε ο Ματθαίος). Το επαίσχυντο αυτό βιβλίο, το οποίο αποτελεί μνημείο πνευματικής τρομοκρατίας, περιέχει, κατά την κρίση του π. Αντωνίου Γεωργαντά [44], "τόσες ανοησίες και βλασφημίες που και αυτοί οι δυστυχείς έγκλειστοι στο Δαφνί θα τον είχαν πάρει με τις λεμονόκουπες, εάν το διάβαζαν". Αυτή η κρίση ίσως φανεί λίγο υπερβολική σε κάποιον, αλλά όποιος διαβάσει το βιβλίο θα καταλήξει στο συμπέρασμα πως ο π. Αντώνιος είναι πολύ επιεικής. Δαίμονες, άγγελοι, άγιοι και αμαρτωλοί επιστρατεύονται στην υπηρεσία του "Πνευματικού" Ματθαίου (τον οποίο όσοι υπακούνε θα αγιάσουν, ενώ όσοι παρακούνε θα κολαστούνε), αλλά το χειρότερο όλων είναι που στο βιβλίο περιλαμβάνονται κρίσεις για συγκεκριμένους ανθρώπους, που κατονομάζονται, και τους οποίους είτε τους είδε η Βασιλική στην κόλαση να βασανίζονται από τους δαίμονες, είτε της αποκαλύφθηκαν τα προσωπικά τους αμαρτήματα τα οποία δημοσιεύονται. Από το δεύτερο, αλλά και από τις συμβουλές που απευθύνει η Βασιλική στις μοναχές διαπιστώνεται ολοφάνερη συνεργασία Βασιλικής-Ματθαίου με σκοπό την τρομοκράτηση και την τυφλή υπακοή [45].

«Διά τούς Κακοδόξους - Νεοημερολογίτας δέν ὑπάρχει ἔλεος, ἐνῶ διά τούς ἁμαρτωλούς ἀλλά ὀρθοδόξους ὑπάρχει ἐλπίς συγχωρήσεως ἄν ἀποθάνουν χωρίς νά προφθάσουν νά ἐργασθοῦν ἔργα τῆς μετανοίας, μέ τάς θείας Λειτουργίας, τά μνημόσυνα, κομβοσχοίνια, ἐλεημοσύνας»[4] (σελίς 37).

* * *

«Ἀπό ἐκεῖ μέ πῆρε ἡ Ἁγία Εὐπραξία καί ὁ Ταξιάρχης Μιχαήλ καί μοῦ ἔδειξε τό πνευματικόν μαρτύριον τοῦ Πνευματικοῦ μας Πατρός[5] ὡς καί μιᾶς Γεροντίσσης Μοναχῆς» (σελίς 42).

* * *

4. Βλέπετε θεωρία τοῦ Ματθαίου γιά τούς ἁμαρτωλούς; Ἐάν δέν προλάβουν νά μετανοήσουν ἔχουν ἐλπίδα σωτηρίας μέ Λειτουργίες, ἐλεημοσύνες κ.λπ. Κι ἄν οἱ ἀπόγονοί τους εἶναι πτωχοί τί γίνεται τότε; Ὅσο γιά τούς πλουσίους θ' ἄδειαζαν τά πορτοφόλια τους στά ταμεῖα τῆς Κερατέας, κι' αὐτοί μέ... λειτουργίες, κομποσχοίνια κ.λπ. θά φρόντιζαν νά στείλουν τούς... ἀμετανοήτους νεκρούς στόν Παράδεισο! Καί κάτι ἀκόμη. Κάποιον πού θέλει πραγματικά νά μετανοήση, ὁ Θεός τόν ἀφήνει νά προλάβη... καί δέν χάνει ποτέ... τό τραῖνο! Ἡ ἀληθής μετάνοια δέν εἶναι ἀγώνας ταχύτητος, μέ ἀβέβαιο ἀποτέλεσμα!

5. Μέσω τῆς ὁραματίστριας Βασιλικῆς αὐτοεπαίρεται στό βιβλίο του ὁ δυστυχής Ματθαῖος ἀνάμεσα στόν «Ταξιάρχη» καί τήν «... Εὐπραξία» καί δῆθεν δέν ἀναφέρει τό ὄνομά του ἀπό... ταπείνωσι! λές καί ὑπῆρχαν ἐκτός τοῦ Ματθαίου καί τῆς Μαριάμ στό «Μοναστήρι» τῆς Κερατέας καί κάποια ἄλλη Γερόντισσα ἤ ἄλλος Πνευματικός!

ΕΙΚΟΝΑ ΚΑ

Μοῦ εἶπε δὲ περὶ τῆς ἀδελφῆς Φευβρωνίας ἰδιαιτέρως, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαγγείλῃ ὅλα της τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὅτι αὐτὸς ὅπου τῆς εἶχε παρουσιασθῇ ὡς φωτεινὸς ἄγγελος, ἦτο δαίμων διὰ νὰ τὴν πλανέσῃ, καὶ ἐὰν δὲν τὰ δεχθῇ αὐτὰ ὅλα ὅπου ἐξωμολογήθη ὅτι ἦτο ἰδικά της ἁμαρτήματα, κινδυνεύει νὰ κολασθῇ· μοῦ ἐπρόσθεσεν δὲ καὶ περὶ τῆς ἀδ. Μακαρίας, ὅτι ἦτο ἀποφασισμένη διὰ τὴν ἀφάνια τῆς κολάσεως, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐξομολόγησιν ὅπου ἔκαμε ἐσώθη· εὑρίσκονται ὅμως μερικὰ ἀνεξομολόγητα ἀκόμη εἰς αὐτήν, καὶ πρέπει ὅλα μέχρι τριχὸς νὰ τὰ ἐξομολογηθῇ ὡς καὶ νὰ μετανοήσῃ. Περὶ δὲ τοῦ πατρὸς Διονυσίου, ὅτι ἔχει δαιμόνιον ὑπερηφανείας, ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ ἔλεγχον ἀπὸ ὅλους, ὡς καὶ νὰ τοῦ κοπῇ τὸ θέλημα διὰ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὰ πάθη καὶ οὕτω νὰ σωθῇ. Μοῦ παρήγγειλε δὲ νὰ ἀναλάβω νὰ ἐλέγχω τὴν ἀδελφότητα ἐγώ, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο δὲν τὸ ἐδέχθην καὶ εἶπα, τοῦτο δὲν τὸ δέχομαι, διότι πῶς εἶναι δυνατὸν ἐγὼ ἡ ἁμαρτωλή, ὅπου ὅσα ἁμαρτήματα ἔχω αἱ ἀδελφαῖς δὲν ἔχουν, νὰ ταῖς ἐλέγχω ἐγώ, καὶ ἐντρέπομαι καὶ δὲν θὰ τὸ κάμω ποτέ. Περὶ δὲ τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός μας, εἶπε ὅτι πρέπει νὰ κάμῃ περιοδείαν καὶ πάλιν, διδάσκων καὶ νουθετῶν τοὺς Χριστιανούς, ἵνα πιστεύσουν, στερεωθοῦν καὶ διορθωθοῦν, ὥστε νὰ μὴ τοὺς εὕρῃ ἀμετανοήτους ἡ Θεία ὀργὴ καὶ μεγάλη ἐρχομένη καταστροφή.

ΕΙΚΟΝΑ ΚΒ

7. ΑΠΑΤΕΣ ΚΑΙ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

α. Όπως είδαμε ο Κυκλάδων Γερμανός κατηγόρησε τον Ματθαίο, ότι επέβαλε στην Βασιλική Κυριαζή να προσποιείται την δαιμονισμένη. Η έρευνα που κάναμε δικαίωσε τον Γερμανό. Να πως έχουν τα πράγματα. Το 1934, όπως είπαμε, ο Ματθαίος εκδίδει το βιβλίο με τις εκστάσεις της "δαιμονισμένης" Βασιλικής Κυριαζή. Οι οπτασίες αυτές λαμβάνουν χώρα, κατά τα γραφόμενα στο βιβλίο, από τον Δεκέμβριο του 1933 ως τον Ιανουάριο του 1934 [46].

ΙΣ ΧΣ
ΝΙ ΚΑ

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

ΔΩΡΕΑΝ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ

Εὐλογίας χ. καὶ ἀκραιφνοῦς ἀγάπης ψυχ)κῆς σωτηρίας ποθ. μοι ἐν Χῷ ἀδελφῶν Ὀρθ. Χριστ. καὶ πεφιλ)νων μοι ἐν Κῳ Πνευ)κῶν Τέκνων. Παρ' ὑμ. Πν. σας Πατρός, τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις ἐλαχίστου

ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΠΝ. ΠΡΟΣΚ)ΤΟΥ Π. ΚΑΙ Ζ. ΤΑΦΟΥ
Ἁγιορείτου Κρητὸς Λαυριώτου.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1934

1η ΕΚΣΤΑΣΙΣ

Τῆς πασχούσης Βασιλικῆς Κ. Κυριαζῆ καταγομένης ἐξ Ἀμπελοχωρίου Θηβῶν καὶ εὑρισκομένης πρὸ μικροῦ διαστήματος ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ παρὰ τὴν Κερασέαν τῆς Ὑπερ. Θεοτόκου πρὸς θεραπείαν καὶ ἀπαλλαγὴν αὐτῆς ἐκ τοῦ φοβεροῦ δαίμονος, ὅστις τὴν κατασπαράσσει καὶ συχνότατα τὴν βασανίζει πρὸ ἐτῶν.

Κατὰ τὴν 27ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου μὲ τὸ ὀρθόδοξον (παλαιὸν λεγόμενον ἡμερολόγιον) τοῦ λήγοντος ἔτους 1933, ἑορτὴν τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου, εὑρισκομένη ἡ πάσχουσα Βασιλικὴ ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τοῦ

12η ΕΚΣΤΑΣΙΣ

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Μ. Εὐθυμίου τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου τοῦ 1934, τῆς πασχούσης Βασιλικῆς.

ΕΙΚΟΝΑ ΚΓ

Όμως πως γίνεται τον Δεκέμβριο του 1933 η Βασιλική να είναι "δαιμονισμένη", αφού την είχε "θεραπεύσει" ο Ματθαίος τον Μάρτιο (με το παλαιό) του 1933; Ιδού το τεκμήριο [47]:

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 8 Ἀπριλίου 1933 «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»

ΘΑΥΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΒΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΧΘΕΣΙΝΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ!

Η ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΓΙΝΕ ΚΑΛΑ ΑΦΟΥ ΤΗΝ ΕΠΑΤΗΣΕ Ο ΜΑΤΘΑΙΟΣ.

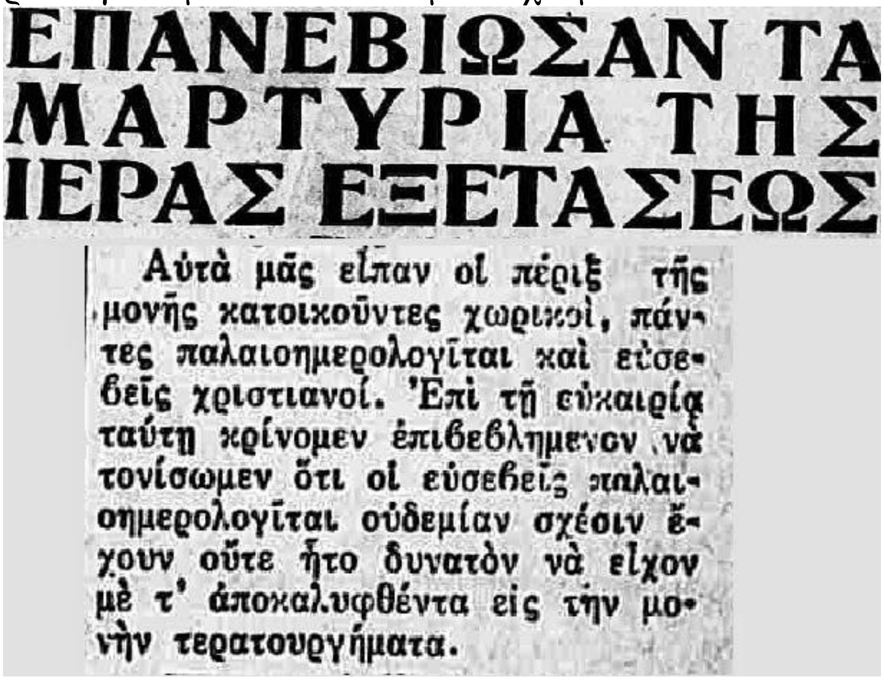
Ὅ,τι τέλος προεκάλεσε κατάπληξιν καὶ συγκίνησιν εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους καὶ τοὺς ἄλλους προσκυνητὰς τῆς Πευκοβουνιώτισσας, εἶνε ἡ βεβαιωθεῖσα θεραπεία τῆς «δαιμονισμένης» νέας ἐκ Θηβῶν Βασιλικῆς, περὶ τῆς ὁποίας ἐπανειλημμένως ἤδη ἔχομεν γράψει. Ἡ διαρκῶς παραληροῦσα καὶ ὑβρίζουσα «κατὰ προσταγὴν τοῦ δαιμονίου της», ὅπως λέγουν οἱ πιστοὶ τοῦ μοναστηριοῦ, τὰ θεῖα Βασιλική, ἔγινε αἰφνιδίως καλά. Οὕτω τὴν ὥραν, ποὺ ὁ παπα-Ματθαῖος περιέφερε τὰ «ἅγια» σκεύη εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἱερὸν ἀπὸ τῆς ὡραίας πύλης, πρὸ αὐτῆς ἦτο ἐξηπλωμένη ἡ «δαιμονισμένη». Ὁ παπα-Ματθαῖος ἔκαμε τότε, διελθὼν πρὸ αὐτῆς, τὸ περίφημον πάτημά του, ἐκφωνήσας τὴν εὐχήν:

— Ἐξαιρέτω ὁ Κύριος ἡμῶν ἀπὸ τοῦ δαιμονίου τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ.

Τότε ἡ Βασιλικὴ ἐξέβαλε γοερὰς κραυγὰς καὶ ἐλιποθύμησεν. Ὅταν κατόπιν μετ' ὀλίγα λεπτὰ συνῆλθεν, ὡς μᾶς διηγήθησαν φανατικοὶ πιστοὶ τῆς μονῆς, ἐλθόντες τὴν ἑσπέραν εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πρόεδρον τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας γνησίων ὀρθοδόξων κ. Κοκόρην, ἦτο τελείως ἤρεμος.

ΕΙΚΟΝΑ ΚΔ

β. Τον Μάρτιο του 1933 ξεσπάει το πρώτο (και λιγότερο γνωστό) σκάνδαλο της Κερατέας με την υπόθεση της Ελένης Στεφανοπούλου. Η Στεφανοπούλου ήταν ένα κορίτσι 16 ετών το οποίο έφερε στο μοναστήρι η μάνα της μετά τον θάνατο του πατέρα της. Στο μοναστήρι ο Ματθαίος και η Μαριάμ γνωμάτευσαν ότι η νεαρή έχει δαιμόνιο και ακολούθησαν βίαιες τακτικές για την θεραπεία της. Η Στεφανοπούλου κατάφερε να δραπετεύσει και να πάει στην αστυνομία, ενώ παράλληλα βρήκαν αφορμή οι μισθωτοί υπηρέτες του ψεύδους (δημοσιογράφοι) να ξεκινήσουν ένα απίστευτο παραλήρημα κατά όλων των Παλαιοημερολογιτών [48], του "παλαιοημερολογιτισμού" και του μοναχισμού.

ΕΠΑΝΕΒΙΩΣΑΝ ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ

Αὐτὰ μᾶς εἶπαν οἱ πέριξ τῆς μονῆς κατοικοῦντες χωρικοί, πάντες παλαιοημερολογῖται καὶ εὐσεβεῖς χριστιανοί. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ κρίνομεν ἐπιβεβλημένον νὰ τονίσωμεν ὅτι οἱ εὐσεβεῖς παλαιοημερολογῖται οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ εἶχον μὲ τ' ἀποκαλυφθέντα εἰς τὴν μονὴν τερατουργήματα.

ΕΙΚΟΝΑ ΚΕ

Ο μύθος μπλέχτηκε με την αλήθεια, ο Ματθαίος ονομάστηκε "νέος Ρασπούτιν", και κατηγορήθηκε, μαζί με την Μαριάμ, κυρίως για προσηλυτισμό, για βασανιστήρια, ακόμη και για όργια, ενώ καθημερινά μια νέα φανταστική ιστορία εμφανιζόταν στις εφημερίδες. Για να είμαστε δίκαιοι ο Ματθαίος με την Μαριάμ, δεν έκαναν ούτε τα μισά από αυτά που κατηγορήθηκαν. Όμως δεν ήταν και άμεμπτοι. Τα στοιχεία που θα παραθέσουμε βασίζονται στις δικές τους μαρτυρίες και όχι στις φαντασιώσεις των δημοσιογράφων.

Οι κατηγορίες της νεαρής Στεφανοπούλου ήταν ότι δέθηκε χειροπόδαρα και βασανίστηκε ποικιλοτρόπως στα ευαίσθητα μέρη της.

Οι απαντήσεις του Ματθαίου [49] και της Μαριάμ [50] , όπως βλέπουμε, ήταν φοβερές.

ΤΙ ΑΠΟΛΟΓΕΙΤΑΙ Ο ΠΑΠΑ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

— Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνακατοσούρα, λέγει, ἐγὼ πιστεύω, ὅτι προέρχεται ἀπὸ ἐχθροὺς τοῦ μοναστηριοῦ. Μόνον ὅσοι δὲν γνωρίζουν τοὺς ἱεροὺς μοναχικοὺς κανόνας, ἐκπλήττονται. Βασανιστήρια πάντως δὲν συμβαίνουν.

— Καὶ ὅμως, πάτερ, τοῦ παρατηροῦμεν, ἡ Ἑλένη Στεφανοπούλου ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐβασανίσθη.

— Ξέρω ξέρω, ἀπαντᾷ, τί λέγει ἡ ἁμαρτωλὴ νέα. Ἐγὼ ἀπέφυγα ὅταν ἔμαθα τί ἀνέφερε εἰς τὴν ἀστυνομίαν τοῦ χωριοῦ, γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ ἐκθέσω μιὰ ὑπόθεσι ποὺ ἀφοροῦσε οἰκογένειαν πιστῶν χριστιανῶν καὶ γνησίων. Ἀλλὰ πρέπει τώρα νὰ ἀμυνθῶ διὰ τὴν προστασίαν τῆς μονῆς. Τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ κορίτσι μᾶς τὸ ἔφερεν ἐδῶ ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας της, ἀδελφός μας καὶ γενικὸς γραμματεὺς τῶν γνησίων ὀρθοδόξων τῆς Χαλκίδος.

— Τὸ ἔφερε ἕνα ἀπόγευμα, παρεμβαίνει ἡ ἡγουμένη, μὲ μιὰ βάρκα ἀπὸ τὴν Εὔβοια καὶ μᾶς παρεκάλεσε νὰ τὸ κρατήσουμε, ὅπως διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας τοῦ ἀποβάλωμεν τὰ δαιμόνια, ποὺ ἀτυχῶς δὲν ἐγνώριζεν εἰς ποῖον μέγεθος ἐνοχλοῦσαν τὴν ἀτυχῆ του κόρη.

ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ

Ὁ ἱερομόναχας ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως ὅτι δεχόμεθα μὲ κάποιους δισταγμοὺς αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις. Καὶ ἑρμηνεύει ὁ ἴδιος, τονίζων πάντοτε τὰ λόγια του:

— Δαιμόνιον θέλουμε νὰ ποῦμε τὸ τολμηρὸν πνεῦμα ποὺ ἐφώλιαζεν εἰς τὴν μικρὴ Ἑλένη. Εἶχεν, ἀδελφέ μου, τὴν μανίαν ποὺ ὁ Θεὸς καταρᾶται καὶ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. Δὲν ἦτο εἰς ὥριμον ἡλικίαν διὰ νὰ εἰσακούσωμεν τοῦ ἀποστόλου λέγοντος: Εἰ γυνὴ πυροῦται πρὸς ἄνδρα πορεύση!

Αἱ παριστάμεναι ἀδελφαὶ ἐρυθριοῦν ἀπὸ τὸ ξεστόμισμα τῆς ἀποστολικῆς ρήσεως καὶ ὁ αὐθέντης τοῦ κοινοβίου σπεύδει νὰ συμπληρώση:

— Διὰ νὰ τῆς καταστείλωμεν τὸ σατανικὸν πάθος τῆς ἐδέναμεν τὰ χέρια. Ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ Ἀναστασία ποὺ ἐπώπτευε τῆς ἰάσεώς της ἠναγκάσθη νὰ τῆς δέση καὶ τὰ πόδια. Ἔτριζε τότε τὰ δόντια της καὶ ὅταν τὴν ἐλύναμε ἀπὸ τὰ δεσμά, ἐλαφρότατα ἄλλως τε, ἔπεφτε ἐπάνω εἰς τὰς ἄλλας ἀδελφάς, τὰς ἐνηγκαλίζετο καὶ τὰς ἔσφιγγε. Τοῦτο δὲν εἶνε δαιμόνιον;

— Τὸ χειρότερον, συμπληρώνει ἡ ὁσία Μαριάμ, κάμνουσα τὸν σταυρόν της:

— Ἂν δὲν ἐλυπούμεθα τοὺς ἀτυχεῖς γονεῖς της καὶ ἰδίως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός της ἀδελφοῦ μας, θὰ τὴν ἐδιώχναμε ἡμεῖς πρῶτοι. Διότι (προφέρει χαμηλοφώνως τὴν φράσιν του) ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ σκανδαλίση ὁλόκληρον τὸ πλήρωμα τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ τοῦ κοινοβίου.

ΕΙΚΟΝΑ ΚΣΤ

ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

Ἐν τῷ μεταξὺ αὐτη ἐξητάσθη προχθὲς διὰ μακρῶν ὡς μάρτυς κατὰ τὴν μετάβασιν τοῦ κ. ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ κ. ἀντεισαγγελέως εἰς τὴν Μονήν. Ἡ Μαριὰμ εἰς τὴν κατάθεσίν της αὐτὴν ὡμολόγησεν ὅτι πράγματι ὑπέβαλεν εἰς βασανιστήρια τὴν Ἑλένην Στεφανοπούλου διότι μόνον διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ ἀπηλλάσσετο ἡ νέα ἀπὸ τὰ δαιμόνια, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν ἐν ἑαυτῇ. Δὲν ἠρνήθη ἡ Σουλικιώτου οὔτε ὅτι τὴν ἔβαζε καὶ ἐκοιμᾶτο μεταξὺ καρφιῶν διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ κινηθῇ, οὔτε ὅτι τὴν ἐκάθιζεν εἰς μαξιλάρι γεμᾶτο καρφίτσες, οὔτε ὅτι τὴν ἔδενε χειροπόδαρα. Τὰ βασανιστήρια δὲ αὐτὰ τῆς νέας τὰ ἐξιστόρησε ἔτι παραστατικώτερα ἡ ἡγουμένη ἀπὸ ὅ,τι τὰ ἐξέθεσε εἰς τὴν κατάθεσίν της ἡ παθοῦσα νέα. Κατόπιν τῆς ὁμολογίας ταύτης τῆς ἡγουμένης διὰ τὴν ἀνάκρισιν δὲν ὑφίσταται ζήτημα ἐξακριβώσεως τῶν ὅσων λέγει ὅτι ἔπαθε ἐντὸς τῆς Μονῆς ἡ Στεφανοπούλου.

ΕΙΚΟΝΑ ΚΖ

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ ΜΑΡΙΑΜ ΟΜΟΛΟΓΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἀστυνομικὸς σταθμάρχης Κερατέας διεξήγαγεν ἀπὸ προχθὲς ἀνακρίσεις, κατὰ παραγγελίαν τοῦ κ. ἀνακριτοῦ, καλέσας δὲ τὴν ἡγουμένην ἐξήτασε ταύτην κατ' ἀντιπαράτασιν πρὸς τὴν κόρην Στεφανοπούλου· ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἡ παράδοξος ἡγουμένη δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρνηθῇ ὅλους τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς μικρᾶς. Ἡ ἡγουμένη ὡμολόγησεν ὅτι πράγματι ἡ κόρη ὑπεβάλλετο εἰς φρικτὰ μαρτύρια, ἀλλ' ἐδικαιολόγησε τὴν τοιαύτην τακτικήν της, κατὰ τρόπον προκαλοῦντα ἀληθῶς τὴν κατάπληξιν τοῦ ἀκροατοῦ.

Ἡ ἡγουμένη, μετὰ ψυχραιμίας ὡμολόγησε καὶ πρὸς τὸν κ. ἀνακριτὴν ὅτι πράγματι ὑπέβαλε τὴν νέαν, ἀλλὰ καὶ ἄλλας νέας τροφίμους τῆς μονῆς, εἰς βασανιστήρια, διὰ νὰ τὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, πρὸς τοὺς ὁποίους φαίνεται ὅτι ἡ κόρη Στεφανοπούλου ἔχει ἀκατανίκητον ἔφεσιν. Προσπαθοῦσα νὰ καταπνίξῃ τὸ ξύπνημα τῶν πόθων τῆς νέας κόρης, ἡ ἡγουμένη κατέφευγεν εἰς τὰ πλέον ἀφάνταστα βασανιτήρια, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ κυριώτερα ἦσαν τὰ ἑξῆς:

Ἐτοποθέτει ὑπὸ τὰ σκέλη τῆς νέας ἕνα μαξιλαράκι μὲ καρφίτσες, αἱ ὁποῖαι εἰσήρχοντο ἐντὸς τοῦ σώματος αὐτῆς καὶ τῆς ἐπροκαλοῦσαν φρικτοὺς πόνους, τοὺς ὁποίους ἡ ἀτυχὴς ὑφίστατο κραυγάζουσα ἀπεγνωσμένως καὶ καλοῦσα εἰς βοήθειαν. Μολονότι ὅμως ὅλαι αἱ ἄλλαι καλογραῖαι—σαράντα τὸν ἀριθμὸν—εὑρίσκοντο περὶ αὐτὴν γονατισταὶ καὶ ἔβλεπαν τὰ μαρτύριά της, οὐδεμία ἐξ αὐτῶν ἔσπευδε πρὸς βοήθειάν της, διότι ὅλαι ἦσαν ἀφωσιωμέναι εἰς τὸν Θεόν, κατανυκτικῶς ἱκετεύουσαι τὸν Ὕψιστον, νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν νέαν ἀπὸ τὸν πειρασμόν.

Ἄλλο μαρτύριον, εἰς τὸ ὁποῖον—ὡς ὁμολογεῖ ἡ ἡγουμένη—ὑπέβαλλε τὴν νέαν, εἶνε τοῦτο: Ἄλειφε μὲ ἰώδιον τὰ σκέλη καὶ τὰ μόρια τῆς κόρης, προκαλοῦσα εἰς αὐτὴν φρικτὰς ἀλγηδόνας, διὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ παντὸς πειρασμοῦ.

Ἡ ἡγουμένη, ἐξετασθεῖσα τὴν πρωΐαν, παρεκλήθη παρὰ τοῦ κ. ἀνακριτοῦ νὰ ἐπανέλθῃ καὶ τὸ ἀπόγευμα, πρὸς συνέχισιν τῆς ἐξετάσεώς της. Πράγματι, προσῆλθεν τὴν 4ην ἀπογευματινήν. Ἡ ἐξέτασίς της διήρκεσεν ἐπὶ τρίωρον. Ἰδοὺ τί ἡ παράδοξος ἡγουμένη Μαριὰμ κατέθεσε, δικαιολογοῦσα τὴν συμπεριφοράν της ἔναντι τῆς νέας καὶ γενικώτερον τὴν ὅλην πολιτείαν της ἔναντι τῶν τροφίμων τῆς μονῆς.

Κάθε κόρη, καὶ γενικῶς κάθε γυναῖκα, ποὺ περνᾷ τὴν πύλην τοῦ μοναστηριοῦ, ὀφείλει νὰ ἐγκαταλείψῃ, ὁριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως τὰ ἐγκόσμια καὶ ν' ἀποθέσῃ πᾶσαν μέριμναν βιωτικήν. Εἰς τὸ μοναστῆρι εἰσέρχονται μικρὰ κορίτσια, παρθένες ἡλικίας 15 καὶ 16 ἐτῶν, ποὺ μοιραίως αἰσθάνονται τὰς πρώτας ὁρμὰς τῆς νεότητος, ποὺ τὸ ἔνστικτον διεγείρει. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν, εἰς τὸ μοναστῆρι εἰσέρχονται καὶ κορίτσια ἡλικίας 20 καὶ 25 ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες μεγαλείτεραι, 30 καὶ 40 καὶ 50 ἐτῶν, παρθένες ἢ ἀπογοητευμένες τῆς ζωῆς, χαμένες εἰς τὸν ἔρωτα, χῆρες, ζωντοχῆρες καὶ περασμένες... Ὅταν εἰσέρχωνται εἰς τὸ μοναστῆρι, ὅλα αὐτὰ τὰ πλάσματα ἐμφοροῦνται ἀπὸ πραγματικήν, βαθεῖαν διάθεσιν, νὰ ἐγκαταλείψουν ὁριστικῶς τὸν κόσμον καὶ τὰς ματαιότητάς του καὶ νὰ ἀφιερωθοῦν εἰς τὸν Θεόν.

Ἀλλὰ βέβαια δὲν ἔχουν ὅλες ἰσχυρὰν τὴν θέλησιν καὶ χαλυβδίνην τὴν ἀποφασιστικότητα. Ἡ μοναξιὰ τοῦ «ἡσυχαστηρίου», ἡ μονοτονία τῆς λατρείας, ἡ διηνεκὴς ὑμνῳδία πρὸς τὸν Θεόν, τὰς κάμνει ἐνίοτε ν' ἀπομακρύνωνται σιγά-σιγὰ ἀπὸ τὴν ἰδέαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὤμωσαν πίστιν καὶ ν' ἀφίνουν τὸ πτωχό τους μυαλουδάκι, νὰ παραπλανᾶται εἰς σκέψεις ἄλλας, ποὺ βρίσκονται πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ μοναστῆρι, καὶ ποὺ ξαναγυρίζουν τὴν ψυχὴν εἰς τὰ ἐγκόσμια. Αὐτὸ εἶνε ποὺ ὀνομάζεται εἰς τὸ μοναστῆρι: ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ.

Ὁ πειρασμὸς αὐτὸς ἔχει μυρίας ἐκδηλώσεις: Πολλὲς φορὲς ἡ ἡγουμένη εὑρῆκε κάτω ἀπὸ τὰ προσκεφάλαια τῶν καλογρηῶν φωτογραφίας ἀνδρῶν—τοῦ χαμένου ἐραστοῦ, τοῦ ἀπίστου συζύγου. Ἀλλὰ καὶ φωτογραφίαι ἄλλαι ἀνευρέθησαν ἐκεῖ, ποὺ ἐπρόδιδαν ὅτι αἱ «παρθένοι τοῦ Θεοῦ» δὲν εἶχαν ἐγκαταλείψει τὰ ἐγκόσμια καὶ ὅτι ὁ πειρασμὸς εἶχεν ἐγκατασταθῇ μὲ τὰ τέσσερα εἰς τὴν καρδιά τους. Εὑρέθησαν ἀκόμη ἐπιστολαὶ ἐραστῶν, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἢ ἀπὸ τὴν Χαλκίδα καὶ ἀπὸ τὰ χωριὰ τῆς Ἀττικῆς, ἐπιστολαί, ποὺ εἶχαν φθάσει, κατὰ τρόπον ἄγνωστον καὶ μυστηριώδη, μέχρι τοῦ ἁγίου «ἡσυχαστηρίου» τῆς Μαριὰμ καὶ τοῦ Παπα-Ματθαίου. Ὑποτίθεται ὅτι πολλοὶ μεσάζοντες, ἄνδρες ἢ γυναῖκες, μεταμφιεσμένοι εἰς προσκυνητάς, εἶχαν φθάσει μέχρι τοῦ μοναστηρίου καὶ εἶχαν μεταβιβάσει τὰς φωτογραφίας καὶ τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτά. Ἡ κοινοβιακὴ ζωὴ τοῦ μοναστηριοῦ, ἡ συμβίωσις γυναικῶν διαφόρων ἰδιοσυγκρασιῶν, διαφόρου προελεύσεως, μορφώσεως, ἡλικίας, ἐδημιούργησεν αἰσθήματα ἐρωτικὰ ποὺ ἔφθαναν νὰ γίνωνται ἐμβύθιστα(?), μέχρις αὐτοθυσίας. Εἰς τὰ 1930—συμφώνως πάντοτε πρὸς τὴν κατάθεσιν τῆς Μαριὰμ—ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον ἐντὸς τῆς μονῆς τῆς «Κακῆς Θάλασσας».

— Κατόπιν τούτου, τί ἔπρεπε νὰ κάμωμεν; Ἐρωτᾷ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ Μαριὰμ τὸν κ. ἀνακριτήν. Ἔπρεπε ν' ἀφήσωμεν νὰ ἐκραγοῦν τὰ ὄργια ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν μεταβάλωμεν εἰς οἶκον ἀπωλείας; Αὐτὸ βεβαίως δὲν ἦτο δυνατόν. Καὶ δι' αὐτό, μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιον Ματθαῖον (πρόκειται περὶ τοῦ καλογήρου) ἀπεφασίσαμεν νὰ λάβωμεν μέτρα ῥιζικά, πρὸς ἄμεσον θεραπείαν τοῦ κακοῦ, καὶ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τῶν ἁμαρτωλῶν».

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ἐξηγεῖται, διατὶ ὅλαι αἱ ἀδελφαὶ τῆς μονῆς εἶνε σὰν σκελετοί, μὲ πρόσωπα ὠχρά, μὲ μάτια ποὺ χάνονται μέσα σὲ κατάμαυρους λάκκους. Τέτοια σώματα δὲν εἶνε βεβαίως δυνατὸν νὰ ἔχουν «πόθους» καὶ ἐκδηλώσεις «πόθων». Ἐν τούτοις, συμβαίνει καὶ αὐτὸ πολὺ συχνά, ὅπως συνέβη μὲ τὴν περίπτωσιν τῆς κόρης Στεφανοπούλου. Ὅταν ἐκδηλωθοῦν τοιοῦτοι «πόθοι», ἀρχίζουν τὰ μαρτύρια τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως.

Ἡ Στεφανοπούλου δὲν εἶνε οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ μόνη τῆς ὁποίας τὰ σκέλη καὶ τὰ μόρια ἐβουτήχθησαν εἰς τὸ ἰώδιον, διὰ ν' ἀποτάξηται τῷ Σατανᾷ. Δὲν εἶνε ἡ μόνη ποὺ ἐδέθη χειροπόδαρα καὶ ἐδάρη μέχρις αἵματος, διὰ ν' ἀποβάλῃ τὸ δαιμόνιον. Δὲν εἶνε ἡ μόνη, ποὺ ὑποχρεώθη νὰ γονατίσῃ μὲ τὰ γόνατα γυμνά, ἐπάνω σὲ χοντρὸ ἁλάτι καὶ νὰ κάνῃ—ἐπάνω στὸ χοντρὸ ἁλάτι—τριακόσιες μετάνοιες, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς της. Πολλὲς πρὸ αὐτῆς ἐδοκίμασαν τὰ φρικτὰ βασανιστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα τὶς κατεδίκασεν ἡ ἡγουμένη καὶ ὁ Παπα-Ματθαῖος. Καὶ τὰ ὑπέστησαν—τοῦτο εἶνε τὸ παραδοξώτερον—τὰ ὑπέστησαν ἀγογγύστως καὶ ἀδιαμαρτυρήτως, χάριν τῆς θρησκείας, ὅπως αὐταὶ τὴν ἀντιλαμβάνωνται.

ΕΙΚΟΝΑ ΚΗ

Η αντίδραση μιας κακοποιημένης έφηβης θεωρείται τεκμήριο "δαιμονισμού" και τα βασανιστήρια απαραίτητη ενέργεια των Ματθαίου και Μαριάμ για να σώσουν από την διαφθορά το μοναστήρι...

γ. Για το δεύτερο και γνωστό σκάνδαλο της Κερατέας (1950) ισχύει ότι και για το πρώτο. Με αφορμή τις αποκαλύψεις για τα όντως αληθινά βασανιστήρια, τις σωματικές κακώσεις ακόμη και παιδιών, τους εκβιασμούς και τις οικονομικές απάτες, βρήκαν οι μεν δημοσιογράφοι την ευκαιρία για να πολεμήσουν όλους τους Παλαιοημερολογίτες (καθώς και για να δημιουργήσουν νέες φανταστικές ιστορίες), ο δε νεοημερολογίτης Αρχιεπίσκοπος Σπυρίδων Βλάχος την αφορμή που έψαχνε για να εξαπολύσει έναν φρικτό διωγμό εναντίον τους, παρόλο που η Σύνοδος των Γ.Ο.Χ. και η Ένωση Νέων καταδίκασαν [51] τα έκτροπα (παρόμοια έκτροπα έχουν συμβεί πολλάκις και σε νεοημερολογιτικά μοναστήρια).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Ἐκ μέρους τῆς λεγομένης «Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν» (Παλαιοημερολογιτῶν) ἐξεδόθη ἡ κάτωθι ἀνακοίνωσις:

Κατάπληξιν καὶ ἀποτροπιασμὸν προὐξένησαν εἰς ὅλους τοὺς ἀκραιφνεῖς ὀρθοδόξους παλαιοεορτολογίτας καὶ πρὸ πάντων εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀρχιερεῖς, αἱ σημεριναὶ δημοσιεύσεις τοῦ ἡμερησίου Τύπου, αἱ ἀφορῶσαι τοὺς ἐκβιασμοὺς καὶ τὰς σωματικὰς κακώσεις εἰς ἃς ὑποβάλλονται ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης τῆς Γυναικείας Μονῆς Κερατέας, ἧς Ἡγουμένη τυγχάνει ἡ μοναχὴ Μαριὰμ Σουλακιώτου, αἱ μονάζουσαι εἰς αὐτὴν μοναχαί. Τὰς εἰδεχθεῖς καὶ ἐγκληματικὰς ταύτας διαπραγίας, τὰς ἀντιθέτους οὐ μόνον πρὸς τὴν ἀγγελικὴν μοναχικὴν πολιτείαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἀνθρωπισμόν, σπεύδομεν πρῶται ἡμεῖς δημοσίᾳ νὰ καταδικάσωμεν καὶ νὰ καυτηριάσωμεν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς καὶ μὲ δικαίαν ἀγανάκτησιν καὶ νὰ δηλώσωμεν εἰς τὸ κοινόν, ὅτι ἡ Γυναικεία αὕτη μονὴ τῆς Κερατέας, ἡ διοικουμένη ὑπὸ μιᾶς αὐταρχικῆς καὶ ἀλαζόνος μοναχῆς περιστοιχιζομένης ὑπὸ ἐπιτηδείων κληρικῶν καὶ τῆς μοναχικῆς πολιτείας ἐκμεταλλευτῶν, οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν καὶ ἀναφορὰν μετὰ τῆς ἡμετέρας Ὀρθοδόξου παρατάξεως, ἀποτελοῦσα αὕτη μίαν πνευματικὴν καὶ κακοήθη ἀπόφυσιν τοῦ παλαιοεορτολογικοῦ ζητήματος. Διὸ καὶ συνιστῶμεν εἰς τὸ Ὀρθόδοξον καὶ νοῆμον κοινόν, ὅπως τὰς ἐκτρωματικὰς καὶ ἀπανθρώπους σκηνὰς τῆς Γυναικείας ταύτης μονῆς, δι' ἃς ἀμέριστον τὴν εὐθύνην ἐνώπιον Θεοῦ καὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπέχει προσωπικῶς ἡ ἡγουμένη καὶ τὸ ἐπιτελεῖον της, μὴ ἀποδίδῃ μήτε εἰς τὴν ἱερὰν ἰδέαν τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου, μήτε εἰς ὅλους τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὸ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ νὰ σπεύδῃ νὰ κατακρίνῃ ἀδίκως πάντας τοὺς παλαιοεορτολογίτας. Ἐκ τοῦ ὅτι ἡ εἰρημένη μονὴ ἀκολουθεῖ τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, δὲν ἕπεται ἐντεῦθεν, ὅτι δικαιοῦται τις νὰ καταδικάζῃ, οὔτε τὴν ἰδέαν, οὔτε συλλήβδην τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτήν, ὅπως καὶ ἐκ τοῦ ἐκτροχιασμοῦ ἑνὸς ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ δὲν πρέπει νὰ κατακρίνῃ τις τὴν ἱερὰν ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας ἐν ᾗ οὗτος λειτουργεῖ, ἀλλ' οὔτε καὶ τοὺς ἐκκλησιαζομένους ἐν αὐτῇ. Διότι μία τοιαύτη κρίσις δὲν εἶναι μόνον ἐπιπολαία καὶ ἄδικος, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνος, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς γενικῆς καταπτώσεως τῆς κοινωνίας ὁπότε μὲ τὴν τυχὸν καταρράκωσιν τῶν προσώπων τῶν κυβερνώντων ὑπάρχει κίνδυνος νὰ καταρρεύσουν αἱ ἱεραὶ ἰδέαι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐθνικῶν Ἱδρυμάτων, ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος

Ὁ Πρόεδρος: Ὁ Πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος. Τὰ μέλη: Ὁ Κυκλάδων Γερμανός, ὁ Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος, ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος.

ΕΙΚΟΝΑ ΚΘ

Ὑπὸ τῆς Ἑνώσεως Νέων Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις :

Ἡ Ἕνωσις Νέων Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ὡς Χριστιανοὶ τηροῦντες τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις ὄχι ἀπὸ μίαν ὀπισθοδρομικὴν τυπολατρείαν, ἀλλ' ἀπὸ σεβασμόν, πρὸς τὸ ἀθάνατον πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, παρακαλοῦμεν τοὺς πάντας νὰ προσέξουν εἰς μερικὰς διακρίσεις: Ἄλλο Παλαιοεορτολογίτης—ἄλλος κακὸς μοναχὸς τῆς Κερατέας. Ἄλλο τηρητὴς τῶν πατρίων—ἄλλο παράσιτον ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν πιστῶν. Διὰ πράξεις ὁμοίας πρὸς αὐτὰς ποὺ τώρα μόλις γίνονται γνωσταὶ εἰς τὸ εὐρὺ κοινόν, ἡμεῖς, πληροφορούμενοι αὐτὰς ἤδη ἀπὸ τοῦ 1937 εἴχομεν σπεύσει νὰ ἀποκηρύξωμεν ἐπανειλημμένως τὴν Μονὴν τῆς Κερατέας, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς κατευθύνσεις τῆς ὁποίας διεβλέπομεν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἔκτοτε.

Τώρα ἡμεῖς παρακολουθοῦμεν μὲ τὴν ἰδίαν δυσαρέσκειαν καὶ ἀπέχθειαν καὶ ἱερὰν ἀγανάκτησιν τὴν ἐξέλιξίν της, μὲ ὅσην καὶ πᾶσα καρδία Θεοφιλὴς πληροφορεῖται τὰς πράξεις της, ποὺ ἀντιβαίνουν ὄχι μόνον πρὸς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς στοιχειωδεστέρας ἠθικὰς ἀρχὰς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Ἡ Ἕνωσις Νέων γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Πρόεδρος
ΑΝΤ. ΖΟΥΛΙΑΣ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς
ΙΩΑΝ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΑ Λ

Με αφορμή το σκάνδαλο αυτό ο αείμνηστος π. Βίκτωρ Ματθαίου (κατά κόσμον Βασίλειος Σταματούλης) και ο αιωνόβιος π. Αντώνιος Δερμιτζάκης ("αποστάτες" χαρακτηρίστηκαν από τους Ματθαιϊκούς) αποκάλυψαν τα έργα του Ματθαίου και της Μαριάμ [52] με συγκλονιστικές καταθέσεις [53].

Χθὲς ἐξ ἄλλου κληθεὶς ἐξητάσθη διὰ μακρῶν ὑπὸ τοῦ ἀντεισαγγελέως κ. Παπακαριᾶ, ὁ μοναχὸς Βίκτωρ, ὁ ἀποκαλούμενος ἀποστάτης ὑπὸ τῶν μοναχῶν τῆς παρατάξεως τῆς Μαριάμ.

«Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας, εἶπεν ὁ Βίκτωρ, ἔτρεφα ἰδιαιτέραν ἀγάπην πρὸς τὰ Θεῖα, ἐχρημάτισα δὲ σύμβουλος καὶ πρόεδρος τῆς Χριστιανικῆς Ἑνώσεως τῶν Νέων. Τὸ 1934 ἐνυμφεύθην δὲν ἔζησα ὅμως πολὺ καιρὸ μὲ τὴ γυναῖκα μου, γιατὶ μοναχοὶ τοῦ Ματθαίου μὲ ἔπεισαν νὰ πάω στὴ μονὴ τῆς Κερατέας καὶ νὰ γίνω μοναχός. Ἔφυγα τότε ἀπὸ τὸ σπίτι μου χωρὶς νὰ πῶ τίποτα στὴ γυναῖκα μου καὶ πῆγα στὴ μονή. Ἐκεῖ ὁ Ματθαῖος ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ ἡ Μαριὰμ ἀπὸ τὴν ἄλλη, μ' ἔκαμαν νὰ πάρω τὴν ἀπόφασι νὰ μείνω ὁριστικῶς ἐκεῖ. Εἰδοποίησα τότε τὴ γυναῖκα μου πὼς ἀπεφάσισα νὰ μείνω στὴ μονὴ καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ μὲ περιμένῃ πιά. Ἡ γυναῖκα μου μόλις πῆρε τὸ μήνυμά μου ἦρθε στὴ μονὴ καὶ μὲ βρῆκε. Μὲ δάκρυα δὲ στὰ μάτια μὲ παρεκάλεσε νὰ ξαναγυρίσω στὸ σπίτι μας. Ὄχι τῆς εἶπα Δὲν πρόκειται νὰ ξανασυναντηθοῦμε. Θὰ συναντηθοῦμε πιὰ στὸν Παράδεισο. Ἔφυγε ὕστερα ἀπ' αὐτὸ χωρὶς νὰ τὴν ξαναδῶ. Δὲν πέρασε ὅμως λίγος καιρὸς καὶ ἔμαθα πὼς ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτὴ τὸν μοναχικὸν βίον. Τὴν ἀκολούθησαν δὲ κατόπιν ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου, ἡ πεθερὰ καὶ ὁ πενθερός μου, οἱ ἀδελφές μας καὶ τὰ ἀδέλφια μας δηλαδὴ συνολικῶς ἕνδεκα ἄτομα. Ἐδώσαμε ὅλην τὴν περιουσία μας στὴν μονήν, ἔτσι ἐπιστεύαμε τότε. Ἐγὼ ἀτομικῶς προσέφερα τέσσαρα σπίτια στὰς Ἀθήνας, στὰς ὁδοὺς Πέτρας, Ἐπιδαύρου καὶ Λεβιδίου. Ὑπεγράψαμεν τότε ἕνα χαρτί, ἔντυπον δηλαδὴ πληρεξούσιον ἐν λευκῷ Καὶ ὑπογράψαμε ἐν λευκῷ διότι ἦτο ἁμάρτημα νὰ ἐξετάσουμε τί ἔγραφε τὸ χαρτί, ὅπως μᾶς ἔλεγαν. Ἔτσι ἡ περιουσία μας ἀντὶ νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν μονήν, ὅπως σᾶς εἶπα, ἐπίστευα τόσον ἐγὼ ὅσον καὶ οἱ δικοί μου, περιῆλθεν αὐτὴ εἰς τὴν Μαριὰμ Σουλακιώτου ἡ ὁποία ἐν συνεχείᾳ μετεβίβασεν τὸ μεγαλύτερον μέρος αὐτῆς εἰς τὸν δικηγόρον τῆς μονῆς Κουδούνην. Δὲν εἶναι δὲ ἡ μόνη περιουσία την ὁποίαν ἔχει μεταβιβάσει εἰς αὐτὸν καὶ οὕτως ἔχει σήμερον ὁ Κουδούνης περισσότερα ἀπὸ 10 σπίτια. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ μπῆκα στὸ μοναστῆρι, ἐργάσθηκα σκληρὰ γιὰ νὰ πάῃ μπροστά. Στὴν κατοχὴ μάλιστα ποὺ τὰ χρόνια ἦσαν πολὺ δύσκολα ἐγύριζα ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ μάζευα λεπτὰ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ζήσουν οἱ μοναχοί. Ἔφθασα μέχρι τὰ βουλγαρικὰ σύνορα, γιατὶ πίστευα πὼς δουλεύω γιὰ τὸ σύνολον. Ὅλοι μὲ θεωρούσανε γιὰ σωτῆρα τους τότε.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὰς στερήσεις καὶ τὰς κακουχίας πέθαναν ἀπὸ τοὺς ἕντεκα δικούς μου οἱ ὀκτώ, οἱ δὲ τρεῖς βρίσκονται εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

«ΜΕ ΤΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ»

Τὸ 1945 ἐκάμφθην καὶ ἐγὼ καὶ ἔγινα φυματικός. Ζήτησα τότε τὴν προστασίαν τοῦ Ματθαίου Καρπαθάκη καὶ τῆς Μαριάμ. Ἀντ' αὐτῆς ὅμως βρῆκα τὴν ἐγκατάλειψι. Μὲ πέταξαν κυριολεκτικὰ στὸ Μετόχι τῆς μονῆς γιὰ νὰ μὲ ξεκάμουν. Ἐνῷ εἶχα ἀνάγκη ἰδιαιτέρας περιποιήσεως, δὲν μοῦ παρεῖχαν οὔτε κἂν τὴν στοιχειώδη τοιαύτην καὶ ὅλα αὐτὰ κατόπιν ἐντολῆς τῆς Μαριάμ. Μ' ἔβγαλαν κατόπιν καὶ ἀπὸ τὸ Μετόχι καὶ μὲ ὑπεχρέωσαν νὰ μείνω στὸ ὕπαιθρον. Μοῦ ἔδιναν χόρτα χωρὶς λάδι. Ὅταν δὲ τοὺς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ βάλουν λίγο σπορέλαιο, μοῦ ἀπαντοῦσαν πὼς γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει τίποτα. Δὲν μᾶς χρειάζεσαι πιά, νὰ πεθάνῃς. Καὶ ἔτσι ἦταν. Δὲν μὲ εἶχαν πιὰ ἀνάγκη, τὴν περιουσίαν μου τὴν πῆραν, ἐγὼ δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ προσφέρω καμμιὰ ὑπηρεσία λόγῳ τῆς παθήσεώς μου.

—Λένε ὅτι ὄχι μόνον δὲν σὲ εἶχαν στὸ ὕπαιθρο, ἀλλὰ σὲ εἶχαν στὸ καλύτερο κελλί, παρετήρησεν ὁ κ. εἰσαγγελεύς.

—Δὲν εἶναι τοῦτο ἀληθές. Τὸ ὅτι βρισκόμουνα στὸ ὕπαιθρο μαζὶ μὲ τὰ γουρούνια σὲ ἀθλία κατάστασι, μπορεῖ νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσουν ὄχι μόνον οἱ μοναχοὶ ἀλλὰ καὶ πολλοὶ κοσμικοὶ κάτοικοι τῆς Κερατέας.

— Ὑποστηρίζουν ὅτι σᾶς παρεῖχον καλὴν τροφήν.

—Κάθε ἄλλο, κ. εἰσαγγελεῦ χόρτα χωρὶς λάδι, ὅπως σᾶς εἶπα.

Τοὺς ἐκλιπαροῦσα γιὰ δυὸ σταγόνες λάδι καὶ μοῦ τὸ ἠρνοῦντο.

—Καὶ σᾶς τὰ ἔκαναν ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ σᾶς πεθάνουν;

—Ἀσφαλῶς. Ὅταν μάλιστα θέλησα νὰ διεκδικήσω τὰ κελλιὰ ποὺ εὑρίσκοντο στὴν περιοχὴ τῆς μονῆς κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Μοδέστου, ἔγιναν ἔξω φρενῶν. Ἂν μποροῦσαν θὰ μ' ἐσκότωναν.

—Καὶ γιατί θελήσατε νὰ τὰ διεκδικήσετε;

—Διότι τὰ εἶχαν κτίσει διὰ χρημάτων μου. Ἀγόρασα τὰ οἰκόπεδα αὐτὰ καὶ ἀργότερα ἔκτισα τὶς δυὸ ἐκκλησίες καὶ τὰ κελλιά.

—Τὰ συμβόλαια τῆς ἀγορᾶς ἦσαν στὸ ὄνομά σας;

—Στὴν ἀρχή, ναί.

—Δηλαδή;

—Τὰ ἀγόρασα στὸ ὄνομά μου. Ἀργότερα ὅμως ὁ Ματθαῖος καὶ ἡ Μαριὰμ μὲ ἔπεισαν νὰ ὑπογράψω ενα χαρτὶ καὶ νὰ τὰ ἐκχωρήσω στὴν μονήν, δηλαδὴ στὴν ὁλότητα. Σ' αὐτὸ δὲν μποροῦσα νὰ ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι καὶ τὸ ὑπέγραψα.

—Ἀφοῦ τὰ ἐξεχώρησες πῶς κατόπιν ἠθέλησες νὰ τὰ διεκδικήσῃς;

— —Διότι δὲν πῆγαν γιὰ τὸν σκοπὸν ποὺ τὰ ἐξεχώρησα. Δὲν πῆγαν δηλαδὴ στὴν ὁλότητα. Τὰ πῆρε ἡ Μαριὰμ καὶ κατόπιν ὁ δικηγόρος Κουδούνης, ὅπως σᾶς εἶπα καὶ στὴν ἀρχη.

—Δηλαδή;

—Μὲ ἔβαλαν καὶ ὑπέγραψα ἕνα πληρεξούσιο ἐκχωρήσεως δῆθεν τῶν ἀνωτέρω στὴν μονήν. Ὑπέγραψα δὲ ἐν λευκῷ Αὐτοὶ κατόπιν ἐσυμπλήρωσαν τὸ πληρεξούσιον καὶ ἔγραψαν πὼς τὸ ἐκχωρῶ στὴν Μαριάμ

—Καὶ πῶς ὑπέγραψες ἐν λευκῷ; Δὲν τὸ διάβασες;

—Δὲν ἐπετρέπετο νὰ τὰ διαβάσουμε. Ἐὰν ζητεύσομεν τὴν παραμικρὰν ἐξήγησιν τοῦτο ἀπετέλει θανάσιμον ἁμάρτημα.

—Καὶ ἔτσι ἡ περιουσία περιῆλθεν εἰς τὴν Μαριάμ;

—Μάλιστα. Ζήτησα λοιπὸν νὰ τὰ πάρω στὰ χέρια μου γιὰ νὰ τὰ διαθέτω ἐγὼ γιὰ τὴν ὁλότητα. Αὐτὸ ἦταν μιὰ αἰτία ἀκόμη γιὰ νὰ θέλουν νὰ μὲ ξεκάμουν τὸ ταχύτερον. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν θέλησε τὸ χαμό μου καὶ σώθηκα. Ἔφυγα ἀπ' τὴν Κερατέα καὶ ἦρθα στὴν Ἀθήνα Νοίκιασα ἕνα δωμάτιον καὶ γραφεῖον εἰς τὴν ὁδὸν Μ. Ἀλεξάνδρου 73, ὅπου ἔκαμα τυπογραφεῖο δικό μου Ἐκεῖ ἐξέδιδα τὸν «Μέγ. Συναξαριστὴν» κατὰ ἑξάμηνον καὶ τὸν «Θησαυρὸν τῆς μετανοίας». Αἱ ἐκδόσεις αὐταὶ συνεχίζονται ἀπὸ τὸ 1946 μέχρι σήμερον

—Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐξεδίδοντο διὰ λογαριασμὸν τῆς μονῆς Κερατέας;

—Τελείως ἀνακριβές. Μπορῶ νὰ σᾶς φέρω ὅλα τὰ δικαιολογητικά, τὰ ὁποῖα δεικνύουν τὰ ὅσα σᾶς ἀνέφερα. Εἶναι ἀνακριβὲς ὅτι μοῦ ἐζήτησαν ἀπόδοσιν λογαριασμοῦ.

ΕΙΚΟΝΑ ΛΑ

Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἀθλιεστάτου καταλύματος τοῦ ἀνδρικοῦ Μοναστηρίου, περὶ τὰ 5 χιλιόμετρα βορειοδυτικῶς τῆς «Πευκοδαυνογιατρίσσης» Μονῆς, συνήντησα ἕνα δυστυχισμένον γέροντα. Εἶναι ὁ Ἱερομόναχος Ἀντώνιος Δερμιτζάκης ἀπὸ τὴν Κρήτη, ἡλικίας 105 ἐτῶν. Τὰ κάτασπρα γένεια του, τὸ κυρτωμένο ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ χρόνου κορμί του, τὸ αὐλακωμένο πρόσωπο μὲ τὰ βαθουλωμένα μάτια του, καὶ ἕνα παμπάλαιο ὑπόλειμμα χιλιομπαλωμένου ράσου, συνέθεταν τὴν πιὸ καταθλιπτικὴ εἰκόνα ἀνθρώπου ποὺ πέρασε ἕναν αἰῶνα ζωῆς, φορτωμένος μὲ πίκρες, στερήσεις, ἀπογοητεύσεις καὶ δάκρυα. Εἶναι καὶ αὐτὸς — ὅπως καὶ ὁ ἴδιος λέγει — ἕνα τραγικὸν θῦμα τῆς Μαριάμ, γι' αὐτὸ ἀπετέλεσε καὶ μέλος τοῦ κύκλου... τῶν «ἀποστατησάντων» μοναχῶν.

Πλησιάζουμε τὸν ἀτυχῆ γέροντα. Εἶναι σχεδὸν τυφλός· δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς διακρίνῃ, δὲν μπορεῖ καὶ νὰ μᾶς ἀκούσῃ καλά. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ δικηγόρου κ. Μυλωνογιάννη, ὁ ὁποῖος εὑρέθη κι' αὐτὸς προχθὲς εἰς τὴν Μονήν, ζήτησα νὰ πληροφορηθῶ τὴν ἱστορία του.

—Εἶχα κουρασθῆ ἀπὸ τὴ ζωή, μᾶς λέγει, ὁ πατὴρ Ἀντώνιος. Εἶχα περάσει τόσα βάσανα στὴ ζωή μου. Δοκίμασα ἕνα σωρὸ περιπέτειες μὲ τὴ σκλαβωμένη μας πατρίδα καὶ μὲ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Κρήτης. Σκέφτηκα ν' ἀφιερωθῶ στὸ Θεό μου!... Εἶχα «τάξει» τὴν ψυχή μου, τὴν ἐποχὴ ποὺ γεγονότα δραματικὰ συνεκλόνιζαν τὴν πατρίδα μας. Εἶχα μιὰ σεβαστὴ τότε περιουσία στὴν Κρήτη. Ἄξιζε ἑκατοντάδες λιρῶν!... Τὴν παρεχώρησα στὸν Ματθαῖον. Δὲν ἤθελα οἱ ἔννοιες πλέον νὰ μοῦ ταλαντεύουν τὴν ψυχή. Ὁ μοναδικός μου πόθος ἦταν ἡ ἐκκλησία!...

Ὁ ὑπεραιωνόβιος Ἱερομόναχος Ἀντώνιος Δερμιτζάκης ἐκ Κρήτης —τραγικὸν θῦμα τῆς Μαριάμ— ἐξιστορεῖ εἰς τὸν συντάκτην τοῦ «Ἐμπρός» κ. Δ. Ἀβραμόπουλον τὴν δραματικήν του κατάστασιν. Παραπλεύρως ὁ δικηγόρος τῆς μονῆς κ. Μυλωνογιάννης καὶ ὁ «ἀποστάτης» μοναχὸς Βίκτωρ Σταματούλης.

...Σὰν Παλιόσκυλο

» Ἀλλά, συνεχίζει μὲ βουρκωμένα μάτια, ὁ ἀγαθὸς Ἱερομόναχος, ὁ Θεὸς φαίνεται ἤθελε νὰ μὲ τιμωρήσῃ ἀκόμη σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία ποὺ βρίσκομαι. Ἡ Μαριὰμ μὲ πέταξε σὰν παλιόσκυλο. Δὲν ἔχω, ὅπως κι' οἱ ἄλλοι ἀδελφοί, οὔτε κουτάλι νὰ φάω τὰ πράσσα ποὺ μαγειρεύουμε. Ἰδέστε με πῶς κατήντησα. Τώρα ἡ Μαριὰμ ζητάει καὶ νὰ μὲ πετάξῃ κι' ἀπὸ τὸ σταῦλο αὐτόν, γιατὶ τὸν «κατέλαβα, λέει, αὐθαιρέτως». Ὁ Θεὸς ἂς τὴν συγχωρήσῃ!... Ἤμαστε ὅλοι ἁμαρτωλοὶ παιδί μου!...».

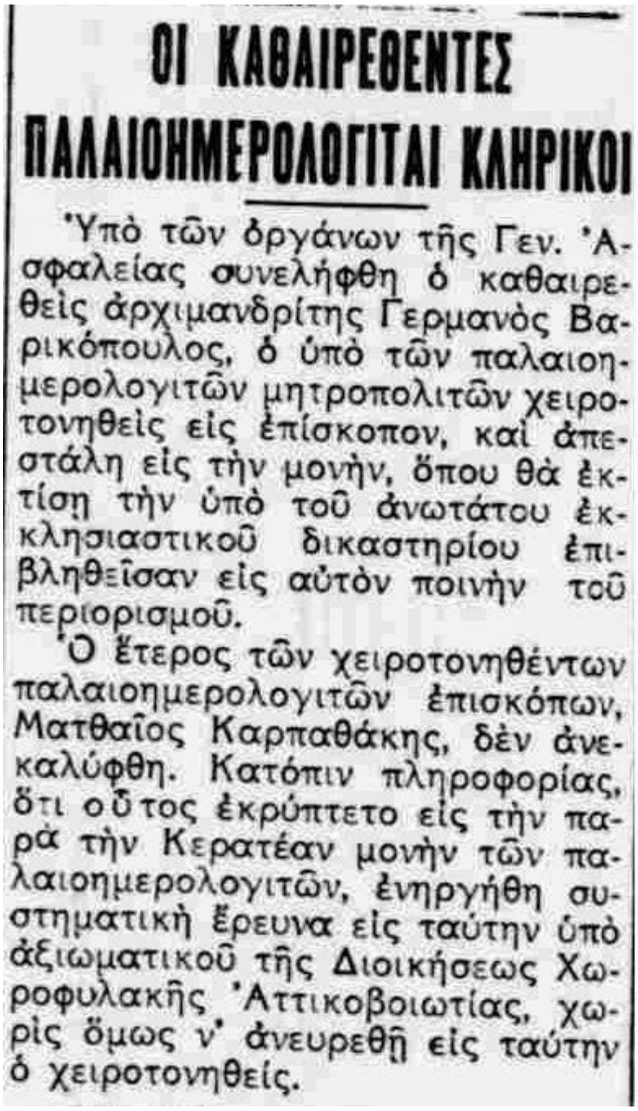
Πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς γρανιτένια καρδιὰ γιὰ νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος στὸ σπαρακτικὸν ἐκεῖνο θέαμα, ποὺ ἀντικρύσαμε τὴν περασμένη Τρίτη στὴν Μονὴν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου. Γιατί, δὲν ἦταν μόνον ὁ σεβάσμιος Ἱερομόναχος Δερμιτζάκης, ποὺ μᾶς ἔδωσε τὴν θλιβερὰν αὐτὴν εἰκόνα τῆς συντετριμμένης ψυχῆς του. Εἰς σωροὺς ἀνθρωπίνων ἐρειπίων κατέκειντο μέσα εἰς μίαν κόλασιν φρικτῆς ἐξορίας οἱ «ἐπαναστάται» τῆς Μαριάμ. Καὶ ὅμως οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἐξόριστοι, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα τραγικὰ θύματα τῆς γυναικείας μονῆς, προσέφεραν κολοσσιαίας περιουσίας ὡς σπονδὴν εἰς τὴν ἐθελοντικὴν θυσίαν, πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς ἀπλήστου Μαριάμ.

ΕΙΚΟΝΑ ΛΒ

8. ΔΕΙΛΙΑ

Στην πρώτη περίοδο του Ιερού Αγώνος των λεγόμενων "Παλαιοημερολογιτών", κληρικοί, λαϊκοί και μοναχοί έπαθαν τα πάνδεινα. Άλλοι φυλακιζόντουσαν και αποσχηματίζονταν (όπως ο π. Αρσένιος Σακελλάρης), άλλοι έτρωγαν ξύλο και τους εξόριζαν σε ξερονήσια, σε άλλους τους σπάζαν τα δόντια με σιδηρογροθιά (π. Αρσένιος Κοττέας), άλλους τους δολοφονούσαν (Αικατερίνη Ρούττη) κλπ. Ο σεβάσμιος πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος δύο φορές εστάλη εξορία· την δεύτερη άνω των 80 ετών.
Ο Ματθαίος δεν έπαθε τίποτε, διότι κρυβόταν μονίμως.
α. Όταν τον Ιούνιο του 1926 ιδρύθηκε ο Σύνδεσμος των Ζηλωτών Αγιορειτών Μοναχών, η Ιερά Κοινότης του Αγίου Όρους κάλεσε σε απολογία αρκετούς από τους πρωτεργάτες του. "Συναχθέντες πολλοί εις την Καλύβην του Βρεσθένης", γράφει ο π. Ακάκιος Παππάς, εκ των πρωτεργατών του Συνδέσμου, "απεφάσισαν να παρουσιασθούν και ελέγξουν την Κοινότητα, αυτού εξαιρέτως κοκκορευομένου (όπως πάντοτε), ότι θα τους ειπή, θα τους δείξη κ.τλ. καυχόμενος· αλλά εκείνην την νύκτα καταβάς εις την Δάφνην έφυγε διά Πειραιά!!! εφαρμόσας το γνωστόν τοις πάσι "νημείς τα Κρητικόπουλα... τσόντας ακούμε πόλεμο τρυπώνομε στ' αμπάρια". Την επομένη ημείς οι άλλοι επήγαμεν εις την Κοινότητα, απελογήθημεν, ως έπρεπε, και ησυχάσαμεν" [54].

β. Την πρώτη φορά που κατηγορήθηκε ήταν για την χειροτονία του ως Επίσκοπος Βρεσθένης (1935). Δικάσθηκε από την νεοημερολογίτικη Εκκλησία, "καθαιρέθηκε" [55] και καταδικάστηκε σε εξορία (όπως και οι υπόλοιποι Αρχιερείς). Τόπος της εξορίας του ορίστηκε η Μονή Στροφάδων στη Ζάκυνθο [56], αλλά ο Ματθαίος ποτέ δεν πήρε τον δρόμο της εξορίας, αλλά φρόντισε να κρυφτεί [57] , ενώ αργότερα επανήλθε στο γυναικείο μοναστήρι του στην Κερατέα, όπου και παρέμεινε ανενόχλητος.

ΟΙ ΚΑΘΑΙΡΕΘΕΝΤΕΣ
ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ

Ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Γεν. Ἀσφαλείας συνελήφθη ὁ καθαιρεθεὶς ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς Βαρικόπουλος, ὁ ὑπὸ τῶν παλαιοημερολογιτῶν μητροπολιτῶν χειροτονηθεὶς εἰς ἐπίσκοπον, καὶ ἀπεστάλη εἰς τὴν μονήν, ὅπου θὰ ἐκτίσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου ἐπιβληθεῖσαν εἰς αὐτὸν ποινὴν τοῦ περιορισμοῦ.

Ὁ ἕτερος τῶν χειροτονηθέντων παλαιοημερολογιτῶν ἐπισκόπων, Ματθαῖος Καρπαθάκης, δὲν ἀνεκαλύφθη. Κατόπιν πληροφορίας, ὅτι οὗτος ἐκρύπτετο εἰς τὴν παρὰ τὴν Κερατέαν μονὴν τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἐνηργήθη συστηματικὴ ἔρευνα εἰς ταύτην ὑπὸ ἀξιωματικοῦ τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Ἀττικοβοιωτίας, χωρὶς ὅμως ν' ἀνευρεθῇ εἰς ταύτην ὁ χειροτονηθείς.

ΕΙΚΟΝΑ ΛΓ

γ. Η δεύτερη και τελευταία φορά που δικάστηκε (1938) μαζί με τον Κυκλάδων Γερμανό ήταν για "αντιποίηση άσκησης λειτουργού Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας". Στο δικαστήριο (Κακουργιοδικείο Χαλκίδας 15-3-1938) ισχυρίστηκε [58] πως έφερε το αρχιερατικό εγκόλπιο ως κόσμημα και κειμήλιο (ήταν δώρο του Χρυσοστόμου Σμύρνης) και όχι ως διακριτικό του βαθμού του. Τελικώς η (ντροπιαστική) απόφαση υπήρξε αθωωτική και για τους δύο Αρχιερείς [59].

9. ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ

Ο υπερορθόδοξος Ματθαίος που καυχιόταν για την απαρέγκλιτη τήρηση των Ιερών Κανόνων - και απαιτούσε την "ακρίβεια" από τους άλλους -, πολλές φορές τους καταπατούσε κάνοντας μάλλον "οικονομία" στον εαυτό του.

α. Το γυναικείο μοναστήρι της Κερατέας από το 1928, που δημιουργήθηκε, μέχρι το 1934, που ολοκληρώθηκε το αντρικό, υπήρξε μεικτό. Δεν έχει σημασία το ότι τα κελιά των μοναχών ήταν πέριξ της γυναικείας μονής (περί τα 100 μέτρα), αφού στην εργασία στα χωράφια ή στα χτισίματα και στις ακολουθίες συμμετείχαν όλοι μαζί. Τα μεικτά μοναστήρια προσκρούουν στον ΜΖ΄ Κανόνα της ΣΤ΄ και στον Κ΄ της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου.

β. Μετά την χειροτονία του ως Επισκόπου ο Ματθαίος έμενε όχι στο αντρικό, αλλά στο γυναικείο μοναστήρι! Οι Ιεροί Κανόνες όμως είναι καταπέλτες για το θέμα των συνεισάκτων. Βλέπε τον Γ΄ της Α΄ και τον ΚΒ΄ της Ζ΄.

γ. Εκτός από την περίπτωση του π. Βίκτωρος Ματθαίου που είδαμε, ο Ματθαίος (με φρόνημα που θύμιζε Ευσταθιανούς [60]) προέτρεπε ανδρόγυνα να χωρίσουν και να γίνουν μοναχοί και ενθάρρυνε πολλούς συζύγους να μονάζουν, άνευ αδείας των συζύγων τους. Η κακόδοξη αυτή πρακτική προσκρούει στον Ε΄ Κανόνα των Αγίων Αποστόλων και στον ΜΗ΄ της ΣΤ΄ Οικουμενικής Συνόδου.

δ. Οι ΙΔ΄ και ΙΕ΄ Κανόνες της Πρωτοδευτέρας Συνόδου αναφέρουν ρητά πως όποιος Επίσκοπος αποσχιστεί από τον προϊστάμενό του, χωρίς να υπάρχει λόγος αιρέσεως, να καθαιρείται. Ποια αίρεση κήρυξε ο πρώην Φλωρίνης άραγε; Το ότι δεν δεχόταν ως άκυρα τα Μυστήρια των νεοημερολογιτών;

ε. Το επιστέγασμα των παρανομιών του Ματθαίου υπήρξαν οι χειροτονίες επισκόπων που έκανε μόνος του, ερχόμενος σε αντίθεση με σωρεία Ιερών Κανόνων (Α΄ Αποστολικό, Δ΄ της Α΄ Οικουμενικής, Γ΄ της Ζ΄ Οικουμενικής, ΙΘ΄ της Αντιοχείας) και διαιωνίζοντας το σχίσμα του.

10. ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ

Μα καλά", θα ισχυριστεί κανείς, "δεν είχε και καλά ο Ματθαίος; Δεν υπήρξε ασκητικότατος; Ακόμη και θαύματα δεν έκανε όπως μαρτυρούν πολλοί;".

Βεβαίως και είχε και καλά στοιχεία ο Ματθαίος, κανείς δεν το αμφισβητεί. Κανείς δεν αντιλέγει ότι η ασκητικότητα ήταν γνώρισμά του και ότι υπήρξε και νηστευτής και φιλακόλουθος. Προσωπικά δεν αμφισβητούμε ούτε και το ότι έκανε και θαύματα. Όμως:

α. Η ασκητικότητα δεν αποτελεί τεκμήριο αγιότητας. Και ο Νεστόριος "εφημίζετο διά την αυστηράν αυτού ασκητικήν ζωήν"[61] και άλλοι αιρετικοί είχαν ηθικότατο και ασκητικότατο βίο. Και οι βουδιστές μοναχοί κρατούν παρθενία και νηστεία. Μα τι λέμε; Μήπως και διάβολος δεν νηστεύει και δεν αγρυπνεί μονίμως; Επομένως, η ασκητικότητα, κανέναν δεν αγιάζει, αν δεν συνοδεύεται από ορθόδοξο φρόνημα, ταπείνωση, αγάπη και τις υπόλοιπες αρετές.

β. Περί των θαυμάτων, ας αφήσουμε να μιλήσει πολύ εύγλωττα (πραγματικά πολύ εύγλωττα) ο Μέγας Αθανάσιος [62]:

Ἐρώτ. ρια'. Πῶς καί τινες αἱρετικοὶ ποιοῦσι πολλάκις σημεῖα;

Ἀπόκ. Τοῦτο ἡμᾶς οὐκ ὀφείλει ξενίζειν. Ἠκούσαμεν γὰρ τοῦ Κυρίου λέγοντος· ὅτι πολλοὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐροῦσι· « Κύριε, οὐκ ἐν τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καὶ δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν; » καὶ ἐρεῖ αὐτοῖς (49)· « Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ, ἐργάται τῆς ἀνομίας. » Πολλάκις γὰρ οὐχ ἡ πολιτεία τοῦ θαυματουργοῦντός ἐστιν ἡ τὴν ἴασιν ἐργαζομένη, ἀλλ' ἡ πρὸς αὐτὸν πίστις τοῦ προσερχομένου ἀνθρώπου. Γέγραπται γάρ· « Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. » Πλὴν δεῖ καὶ τοῦτο γινώσκειν, ὅτι πολλάκις τινὲς κακόπιστοι καμάτους πολλοὺς δι' ἀσκήσεως τῷ Θεῷ προσήγαγον, καὶ τὴν ἀντιμισθίαν αὐτῶν ἔλαβον ἐν τῷ νῦν αἰῶνι ἐκ Θεοῦ, τὸ τῶν ἰαμάτων καὶ προῤῥήσεων χάρισμα· ἵνα ἐν τῷ αἰῶνι τῷ μέλλοντι ἀκούσωσιν· Ἀπελάβετε τὰ ἀγαθὰ ὑμῶν καὶ τοὺς καμάτους ὑμῶν· νῦν δὲ λοιπὸν οὐδὲν ὑμῖν κεχρεώστηται.

ΕΙΚΟΝΑ ΛΓ

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ

Το άρθρο αυτό γράφτηκε διότι πολλοί εκ των λεγομένων Ματθαιϊκών, εμμένουν στις θέσεις τους, όχι απαραίτητα εξαιτίας θεολογικών ή εκκλησιολογικών αντιρρήσεων, αλλά μόνο και μόνο επειδή, θεωρούν άγιο τον Ματθαίο Καρπαθάκη. Ξέρουμε αρκετούς Ματθαιϊκούς (έχουμε και φίλους πρώην Ματθαιϊκούς), οι οποίοι μεγάλωσαν με εικόνες του Ματθαίου στο εικονοστάσι τους, οι γονείς τους φορούσαν κονκάρδες με φωτογραφία του στα ρούχα τους και γαλουχήθηκαν με την ιδέα ότι ο Ματθαίος υπήρξε ένας άγιος και θαυματουργός και σωτήρας της Εκκλησίας, πως μόνο αυτός εξέφραζε την γνησία Ορθοδοξία, ενώ όλοι οι υπόλοιποι έσφαλλαν και εξέπεσαν από την Αλήθεια. Πολλοί από αυτούς μάλιστα δεν έχουν ιδιαίτερες εκκλησιολογικές γνώσεις, ώστε να δικαιολογείται η άποψη, ότι "με τους Ματθαιϊκούς μας χωρίζει το εκκλησιολογικό".

Βεβαίως και οφείλουμε έναν σεβασμό, όχι αποκλειστικά στον Ματθαίο, αλλά σε όλους τους πατέρες και αδελφούς, που παρόλα τα σφάλματά τους, αγωνίστηκαν εκείνην την περίοδο για τις Παραδόσεις, αλλά δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε πως ένας είναι ο Σωτήρας της Εκκλησίας, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός και ότι οι άνθρωποι μπορεί να πλανηθούν.

Δεν αποδεχόμαστε λοιπόν τις νέου τύπου αγιοποιήσεις που βασίζονται είτε στην προσωπολατρεία (περίπτωση Ματθαίου), είτε από την άλλη στην διαφήμιση (περίπτωση Πορφυρίου), είτε σε άλλα μη εκκλησιαστικά κριτήρια, όταν μάλιστα τέτοιου είδους "αγιοποιήσεις" αποσκοπούν στο να στηρίξουν αντιεκκλησιαστικές καταστάσεις και αιρετικά φρονήματα (ματθαιϊκό σχίσμα ή αίρεση του οικουμενισμού αντίστοιχα).

Τέλος, ας προσέξουν οι κακοπροαίρετοι και να μην σπεύσουν να γράψουν ότι τάχα με το άρθρο αυτό συκοφαντούμε και υβρίζουμε τον "Άγιο Πατέρα", διότι όπως είδατε το άρθρο αυτό βασίζεται σε ντοκουμέντα και όχι σε προσωπικές μας εκτιμήσεις και αυθαίρετες κρίσεις. Αντιθέτως, επαναλαμβάνουμε, είμαστε ανοιχτοί σε τεκμηριωμένη και καλοπροαίρετη κριτική.

Πιστεύουμε ακράδαντα ότι αποκαθηλώνοντας τον Ματθαίο Καρπαθάκη από τη θέση του "αγίου", συνεισφέρουμε στην θεραπεία

του διχασμού των Γ.Ο.Χ. (η ενότητα είναι άλλωστε και ο κύριος σκοπός μας), αφού για την δημιουργία και την διατήρηση του διχασμού αυτού ευθύνεται σε τεράστιο βαθμό η εντύπωση που είχαν και έχουν οι οπαδοί του, για το πρόσωπο του Ματθαίου, επειδή όταν στο τέλος καταρρίπτονται όλα τα εκκλησιολογικά τους επιχειρήματα, αυτό που μένει είναι η σκέψη "μα είναι δυνατόν ο Άγιος Ματθαίος να έσφαλλε;".

Ευχόμαστε οι καλοπροαίρετοι εκ των Ματθαιϊκών να εγκαταλείψουν το ματθαιϊκό σχίσμα και ενωθούν με τους αδελφούς τους προσχωρώντας στην ενωμένη πλέον Σύνοδο των Γ.Ο.Χ., ώστε μαζί πλέον ως μία γροθιά να αγωνιστούμε υπέρ της Ορθοδοξίας και κατά των αιρέσεων και κυρίως της παναιρέσεως του Οικουμενισμού!

Νικόλαος Μάννης
Δάσκαλος

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] Το κοσμικό όνομα του Ματθαίου.
[2] Η νοερά προσευχή, π. Βαρθολομαίου Ιερομονάχου, Άγιον Όρος, 1977, σελ. 50.
[3] Ανοικτή επιστολή, π. Ακακίου Παππά, 1958 (στο "Κατά Νεκρομάχων", π. Θεωνά Μαργαριτοπούλου, Ρεμματιά Φαρσάλων, 1986, σελ. 31).
[4] Επιστολαί του αειμνήστου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ματθαίου, (εκδιδόμεναι νυν το πρώτον υπό του Επισκόπου Πατρών των Γ.Ο.Χ. Ανδρέου), Αθήναι 1962, σελ. 5 (βλέπε ΕΙΚΟΝΑ Α).
[5] Αυτόθι, σελ. 6.
[6] π. Βαρθολομαίου ιερομονάχου, σελ. 41-42.
[7] Βλέπε στο κείμενο του Αντωνίου Μάρκου.
[8] "Ματθαίος, Αρχιεπίσκοπος της Εκκλησίας των Γ.Ο.Χ. Αθηνών και πάσης Ελλάδος", π. Ευγενίου Τόμπρου, Αθήνα, 1963, σελ. 35 (βλέπε ΕΙΚΟΝΑ Β).
[9] Αυτόθι, σελ. 26.

[10] Έτσι με την ίδρυση της μονής "ο υποκάρδιος ιερός πόθος, του οσίου πατρός Ματθαίου επληρώθη". Δεν τα λέμε εμείς, ο ίδιος ο Τόμπρος τα γράφει (αυτόθι, σελ. 66).
[11] Επιστολαί, σελ. 50.
[12] Δακτυλοδείκτης, π. Αρσενίου Κοττέα μοναχού, 1953, σελ. 9.
[13] Αυτόθι, σελ. 13.
[14] Περιγραφή του περιστατικού σε: π. Ακακίου, σελ. 31-32 (βλέπε ΕΙΚΟΝΑ Γ), Οι προδόται της Ορθοδοξίας, π. Καλλίστου Πολατίδου μοναχού, Αθήνα 2004, σελ.61-63 (βλέπε ΕΙΚΟΝΑ Δ) και Εκκλησία Γ.Ο.Χ. Ελλάδος 1924-2004 (80 έτη φωτός και σκότους), π. Αντωνίου Γεωργαντά, Γορτυνία 2004, σελ.25 (βλέπε ΕΙΚΟΝΑ Ε).
[15] Επιστολαί, σελ. 80 (βλέπε ΕΙΚΟΝΑ ΣΤ).
[16] Περιγραφή στο: Το παλαιοημερολογιακόν ζήτημα εν Ελλάδι, Μητροπολίτου Δημητριάδος Ιωακείμ Αλεξόπουλου, Βόλος 1948, σελ. 30-37.
[17] π. Ακακίου, σελ. 32.
[18] Ερευνάτε τας γραφάς, π. Ματθαίου Καρπαθάκη, Αθήνα 1931, σελ. 43.
[19] Επιστολαί, σελ. 39-40.
[20] Δακτυλοδείκτης, σελ. 13.
[21] Τόμπρου, σελ. 90.
[22] Βλέπε ενδεικτικά ΣΚΡΙΠ 22-11-1927, ΕΜΠΡΟΣ 24-11-1927 και ΠΟΛΙΤΕΙΑ 24-11-1927 (ΕΙΚΟΝΑ Η).
[23] Δεν θεωρούμε άσχετο το γεγονός ότι εκείνη την περίοδο η Κοινότης των Γ.Ο.Χ. σκεφτόταν να απευθυνθεί στους Ρώσους της Διασποράς, που έδρευαν τότε στο Κάρλοβιτς της Σερβίας, για χειροτονία Επισκόπου (πράγμα που έπραξε τελικώς, χωρίς όμως επιτυχία). Πολύ πιθανόν να πρότεινε τον Ματθαίο (σε αυτό συνηγορεί και ο π. Βαρθολομαίος όταν γράφει (σελ. 51) πως "εμελετούσε να πάη να χειροτονηθή εις την Σερβίαν"), όπως τον πρότεινε αργότερα στους τρεις Αρχιερείς.
[24] Εφημερίδα ΠΑΤΡΙΣ 29-3-1933.
[25] π. Ακακίου, σελ. 25-26.
[26] Δείτε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα από άρθρο της εφημερίδος των Ελλήνων παπικών ΚΑΘΟΛΙΚΗ (10-1-1931) και συγκρίνετε την φρασεολογία (ΕΙΚΟΝΑ Θ).
[27] Τόμπρου, σελ. 106.
[28] Δακτυλοδείκτης, σελ. 14.
[29] σελ. 51.

[30] Βλέπε και εδώ, στην επιστολή μοναζουσών προς Αικατερίνη (1953), ορισμένα ιδιόμελα.
[31] Δακτυλοδείκτης, σελ. 12.
[32] Αυτόθι, σελ. 5. Οι αποδείξεις στις ΕΙΚΟΝΕΣ Ι-ΙΣΤ.
[33] Ο Γερμανός Βαρυκόπουλος αποσχίστηκε μαζί με τον Ματθαίο από την Σύνοδο των Γ.Ο.Χ. το 1937 και επέστρεψε σε αυτήν το 1950.
[34] Απόσπασμα της επιστολής στο περιοδικό ΚΗΡΥΞ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ (Οκτώβριος 1982, σελ. 289-291). Την υπογράφουν μεταξύ άλλων ο π. Γεδεών (ο πρώτος στην σειρά από τους υπό του Ματθαίου μόνου χειροτονηθέντες επισκόπους το 1948, με το όνομα Σπυρίδων), ο π. Ακάκιος Παππάς, ο π. Αρτέμιος Ξενοφωντινός, ο π. Κοσμάς Καράμπελας (μετέπειτα γύρισε με το νέο) κ. α.
[35] Τις καταγγελίες κατά του Γερμανού τις παραλείπουμε, εφόσον κανείς σήμερα δεν ισχυρίζεται ότι ο Γερμανός είναι μυροβλήτης και θαυματουργός, πολύ περισσότερο μάλιστα κανείς δεν παραμένει αποσχισμένος για έναν τέτοιο λόγο.
[36] ΚΗΡΥΞ, Οκτώβριος 1982, (σελ. 293).
[37] Βλέπε σχετικά και Εκκλησία Γ.Ο.Χ. Ελλάδος, π. Αντωνίου Γεωργαντά, σελ. 52 (ΕΙΚΟΝΑ ΙΖ).
[38] ΚΗΡΥΞ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ, 1987, σελ. 145.

[39] Βλέπε το εξώφυλλο για του λόγου το αληθές (ΕΙΚΟΝΑ ΙΗ).

[40] Το παλαιοημερολογιακόν ζήτημα, Ιωακείμ Αλεξόπουλου, σελ. 32.

[41] ΒΡΑΔΥΝΗ 28-3-1933 (ΕΙΚΟΝΑ ΙΘ).

[42] Η "Κριτική Έκθεσις" συνοδεύτηκε και από επιστολή του Κυκλάδων Γερμανού προς τα μέλη της Επιτροπής (π. Ακάκιο Παππά, π. Αρτέμιο Ξενοφωντινό και π. Κοσμά Καράμπελα) με την οποία διακόπτει την κοινωνία με τον Ματθαίο. Η επιστολή εκδόθηκε στο περιοδικό ΚΗΡΥΞ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ, Σεπτέμβριος 1982, σελ. 244-245 (ΕΙΚΟΝΑ Κ) .

[43] Απομόνωσις, π. Αρσενίου Κοττέα μοναχού, 1960, σελ. 183.
[44] Εκκλησία Γ.Ο.Χ. Ελλάδος, π. Αντωνίου Γεωργαντά, σελ. 27. Ολόκληρη η παρουσίαση του βιβλίου στις σελ. 26-31.
[45] Παραθέτουμε δύο ενδεικτικά αποσπάσματα από το βιβλίου του π. Αντωνίου (σελ. 28) και ένα από το πρωτότυπο (ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑ-ΚΒ αντίστοιχα), το οποίο ίσως ψηφιοποιήσουμε στο μέλλον.

[46] Πολύτιμος θησαυρός μετανοίας, π. Ματθαίου, Αθήνα 1934.
[47] Εφημερίδα ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 8-4-1933 (ΕΙΚΟΝΑ ΚΔ).
[48] Εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, όπως για παράδειγμα βλέπουμε στην εφημερίδα ΕΣΠΕΡΙΝΗ 31-3-1933 (ΕΙΚΟΝΑ ΚΕ).
[49] ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 30-3-1933 (ΕΙΚΟΝΑ ΚΣΤ)
[50] ΠΡΩΙΑ 31-3-1933 (ΕΙΚΟΝΑ ΚΖ) και ΠΑΤΡΙΣ 31-3-1933 (ΕΙΚΟΝΑ ΚΗ).
[51] ΕΜΠΡΟΣ 17-11-1950 (ΕΙΚΟΝΑ ΚΘ) και 21-11-1950 (ΕΙΚΟΝΑ Λ).
[52] Η Μαριάμ υπήρξε γνήσιος πνευματικός καρπός του Ματθαίου. Δεν είναι ψευδή τα όσα δήλωσε, για τα σκάνδαλα της Κερατέας, και ο π. Γρηγόριος Παπαβλάχος (ΕΜΠΡΟΣ 29-1-1953): "Κακώς κατηγορούνται αι μοναχαί, διότι υπεύθυνος για όλα είναι ο μακαρίτης Ματθαίος".
[53] ΕΜΠΡΟΣ 21-11-1950 (ΕΙΚΟΝΑ ΛΑ) και 24-11-1950 (ΕΙΚΟΝΑ ΛΒ).
[54] π. Ακακίου, σελ. 32.
[55] Οι "καθαιρέσεις" της νεοημερολογιτικής Εκκλησίας, κατά των Παλαιοημερολογιτών, είναι άνευ κύρους, εφόσον η καινοτομήσασα Εκκλησία κατέστη υπόδικος για την ημερολογιακή καινοτομία.
[56] Περιοδικό "ΕΚΚΛΗΣΙΑ", 1935, σελ. 213-216.
[57] ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 24-7-1935 (ΕΙΚΟΝΑ ΛΓ).
[58] Οι Ματθαιϊκοί ισχυρίζονται ότι τα πρακτικά της απολογίας του νοθεύτηκαν και πως ο Ματθαίος δεν αρνήθηκε την αρχιερωσύνη του. Εμείς αναρωτιόμαστε αν είναι όντως έτσι, τότε γιατί δεν τιμωρήθηκε. Πάντως ήδη έχουμε ξεκινήσει διεργασίες για την εύρεση των πρακτικών της δίκης αυτής.
[59] "Ναι μεν οι κατηγορούμενοι εκηρύχθησαν ένοχοι αντιποιήσεως Αρχής, αλλά οι ένορκοι δια της αυτής ετυμηγορίας των, δέχονται ότι την πράξιν ταύτην εξετέλεσαν οι κατηγορούμενοι, ενώ δεν ήσαν κύριοι της χρήσεως του λογικού των, ως μη δυνάμενοι εκ βλακείας να κρίνωσιν ορθώς των πράξεών των τας συνεπείας" (ΚΗΡΥΞ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ, Απρίλιος 1982, σελ. 95).
[60] Οι Ευσταθιανοί ήταν παλαιοί αιρετικοί που θεωρούσαν αμαρτία τον γάμο.
[61] Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια, τόμος 9, σελ. 426.
[62] P. G. 28, 665 (ΕΙΚΟΝΑ ΛΔ).

ΠΗΓΕΣ

1. Φωνή γνησίου ορθοδόξου, π. Ματθαίου Καρπαθάκη, Αθήνα 1930

2. Ερευνάτε τας γραφάς, π. Ματθαίου Καρπαθάκη, Αθήνα 1931

3. Πολύτιμος θησαυρός μετανοίας, π. Ματθαίου Καρπαθάκη, Αθήνα 1934

4. Το παλαιοημερολογιακόν ζήτημα εν Ελλάδι, Μητροπολίτου Δημητριάδος Ιωακείμ Αλεξόπουλου, Βόλος 1948

5. Δακτυλοδείκτης, π. Αρσενίου Κοττέα μοναχού, 1953

6. Απομόνωσις, π. Αρσενίου Κοττέα μοναχού, 1960

7. Επιστολαί του αειμνήστου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ματθαίου, (εκδιδόμεναι νυν το πρώτον υπό του Επισκόπου Πατρών των Γ.Ο.Χ. Ανδρέου), Αθήναι 1962

8. Ματθαίος, Αρχιεπίσκοπος της Εκκλησίας των Γ.Ο.Χ. Αθηνών και πάσης Ελλάδος, π. Ευγενίου Τόμπρου, Αθήνα 1963

9. Η νοερά προσευχή, π. Βαρθολομαίου Ιερομονάχου, Άγιον Όρος 1977

10. Κατά Νεκρομάχων, π. Θεωνά Μαργαριτοπούλου, Ρεμματιά Φαρσάλων 1986

11. Εκκλησία Γ.Ο.Χ. Ελλάδος 1924-2004 (80 έτη φωτός και σκότους), π. Αντωνίου Γεωργαντά, Γορτυνία 2004

12. Διάφορες εφημερίδες και περιοδικά.